

HALKIN KURTULUŞU

15 KASIM 1976
250 KURUŞ
31

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Kıbrıs'ta işgale son

KIBRIS'A YAPILAN ASKERİ MÜDAHELE KİMLERİN İŞİNE YARIYOR?

1974 yılında karıncaezmez Ecevit hükümeti döneminde yapılan askeri işgal binlerce Rum, Kürt ve Türk emekçisinin ölümüyle sonuçlandı. O dönemde, faşistler, gericiler, revizyonistler, reformistler hep birlikte ırkçı, şoven türküler söylüyorlardı. Karşılıklı olarak milli birlik ve beraberlik üzerine nutuklar atıyordu. Karıncaezmez Ecevit, Kıbrıs'a "barış ve demokrasi" götürmek için hareketi başlattıklarını söylüyor, DİSK in başındaki sendika ağaları orduya yardım kampanyaları açıyorlar, faşistler ve gericiler ağazlarından salyalar akıtarak "ileri daha ileri!", "bütün Kıbrıs'ı fethedelim" diye haykırıyorlar, TSİP revizyonistleri de Türkiye'de ilan edilen sıkıyönetimi avuçlarını patlatırcasına alkışlıyorlardı.

Daha sonra bu gözleri yaşartan milli birlik korosu dağıldı. Sovyet sosyal-emperyalizminin işbirlikçisi revizyonistler efendilerinin bir Türkiye'nin bir Yunanistan'ın arkasında yer alışına göre bir o yana bir bu yana yalpaladılar. Ve her yalpalayışlarında da halk düşmanı Sovyet işbirlikçisi yüzleri bir parça daha açığa çıktı.

Faşistlerin, gericilerin, revizyonistlerin, reformistlerin elbirliği ile yürüttükleri işgal hareketinin hemen ardından Rum'lara ait evler, buzdolapları, çamaşır makinaları, otomobiller büyük bir hızla yağmalandı. Bugün, Türkiye ve Kıbrıs'ta işbirlikçi Türk hakim sınıfları işgal yolu ile ele geçirdikleri ada topraklarının % 40'ını, ve sanayi potansiyelinin % 80'ini yağmalamaya devam ediyorlar. Türkiye'deki büyük bankaların Kıbrıs şubeleri açılalı bir hayli zaman oldu. Daha geçenlerde yanında bir heyetle Kıbrıs'a giden Vehbi Koç, savaş ganimeti olan sanayi tesislerini beğendiğini, bunların işletildiği taktirde büyük gelir elde edilebileceğini söyledi. Ve Vehbi Koç'un Kıbrıs'ta iki sigara fabrikası kuracağı açıklandı.

Türkiye'den bir çok faşist-komando Rauf Denktaş'a destek sağlamak üzere Kıbrıs'a yerleştiriliyor. İşgal hareketine katılan birçok subay Türkiye'ye elleri boş dönmedi. Taşıyabildikleri kadar buzdolabı, çamaşır makinası, otomobil, bilezik ve benzeri eşyalar getirdiler. Bir

De.sa.7.sü.7'de

NE A.B.D NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE

Türkiye-ABD ilişkilerinde bundan sonra nelerin olacağı; Ortak Pazar, NATO ilişkileri, son günlerin en çok konuşulan, hemen herkesin üzerine birşeyler söylediği konular. Bütün bunlar Türkiye'nin milli bağımsızlığını yakından ilgilendirmektedir.

Amerika'nın yeni başkanı Carter'in Amerikan emperyalizminin bundan sonraki dış siyasetiyle ilgili açıklamaları, bütün dünyanın yanısıra, Türkiye'de olsun, Yunanistan'da olsun hararetli tartışmalara ve yorumlara yol açtı.

Carter'in seçilmesini bayram havasında karşılayan Yunan işbirlikçi hakim sınıfları gazetelerinde, radyolarında yeni "kurtarıcıları" ndan neler dilediklerinin mesajlarını yayınladılar. Daha dün, Yunan halkının emperyalizme duyduğu nefreti sömürenler bugün halka Yunanistan'daki ABD askerlerinin boyunlarına sarılmalarını öğütlüyorlar. Carter'i "kurtarıcı" olarak göstermeye çalışarak Yunan halkının anti-emperyalist bilincini köreltme, kendilerini de yakacak olan emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele alevlerini söndürmeye çalışıyorlar.

Türkiye'deki işbirlikçilerinse suratlarından düşen bin parça. "Vazgeçemeyeceğimiz büyük dost", "sağlam müttefikimiz ABD" yaveleriyle kölelik siyasetlerini halkımıza da aşılamaya çalışanlar, efendilerinin yaptıklarını bundan sonra nasıl yutturabileceklerini, gözlerden gizleyebileceklerini kara kara düşünüyorlar. "Ulusal Bağımsızlık" sahtekârlıklarıyla uşaklık siyaseti izleyen işbirlikçi hâkim sınıflar, eskiyen maskelerine yeni boyalar sürerek emperyalizme kölelik zincirlerini taşımaya devam etmeye çalışıyorlar.

İşbirlikçi hâkim sınıflar, efendileriyle aralarının şekerrenk olmasıyla Sovyet Sosyal-emperyalistleriyle kırıştırmaya biraz daha hız veriyorlar. Sosyal-emperyalistler, faşist MC'ye karşı cömertçe krediler vererek ülkemizi yağmalamayı amaçlayan emperyalist yatırımlarını giderek arttırıyorlar. Türkiye ile Yunanistan arasındaki Kıbrıs, Ege sorunu gibi ihtilâflı konularda ABD emperyalistlerinin Yunan hâkim sınıflarını desteklemesini ganimet bilip Türkiye hâkim sınıflarına kollarını açıyorlar. Amerikan emperyalistlerinin Türkiye'ye askeri "yardımı kesmesi" üzerine yerli gericiler silahlanma konusunda başka kapıları çalmaktadırlar. Bu başka kapı sahiplerinin başında gelen Sosyal-emperyalistler ise bu gelişmeleri ağızlarından salyalar akarak karşı-

De.sa.7.sü.8'de

İPTAL EDİLEN FAŞİST DGM'NİN TUTUKLADIĞI DEVRİMCİ, DEMOKRAT VE YURTSEVERLER DERHAL SERBEST BIRAKILSIN

Zindanlar boşalsın

FAŞİST DGM'LERİN VE SIKIYONETİM MAHKEMELERİNİN VERDİĞİ BÜTÜN KARARLAR İPTAL EDİLSİN. MAHKÛMLAR SERBEST BIRAKILSIN

TÜM MAHKÛMLARA ÖZGÜRLÜK GENEL AF

Faşist MC, işçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelesi karşısında faşist DGM yasasını çıkartamadı. MC faşistleri, bir yandan temsilcisi oldukları hakim sınıfların çıkarları doğrultusunda hizmet gören DGM'leri yeniden hortlatmanın planlarını yaparken, bir yandan da bu faşist kurumların geçmişte verdikleri bütün mahkumiyet ve tutuklama kararlarının uygulanmasını sürdürmektedir. DGM'lerin işkence tezgahlarında alınan ifadelere, faşist MİT ve 1. Şube raporlarına, faşist beslemelerin ihbarlarına dayanarak, delilsiz, gerekçesiz verdiği tutuklama ve mahkumiyet kararları yüzünden yüzlerce devrimci yurtsever, ilerici halen zindanlarda tutulmaktadır.

Faşist DGM'lerinin kapanmasından sonra devrimciler, yurtseverler, ilericiler hakkında hazırlanan düzmece dosyalar kasıtlı olarak Ağır Ceza Mahkemeleri arasında döndürülüp, dolaştırılmaktadır. Böyle yapılarak aylardan beri mahkemeye çıkarılmadan zindanlarda tutulan yüzlerce devrimci, yurtsever, ilerici MC faşistleri tarafından tutabildikleri kadar uzun bir süre daha zindanlarda yatırılmak istenmektedir. MC faşistlerinin bu oyunlarını da sürdürmelerine göz yummayalım. Faşist DGM'lerinin tutukladığı, ceza verdiği bütün tutuklu ve mahkumların serbest bırakılması için mücadele edelim. MC faşistleri işçi sınıfının ve emekçi halkın gücü karşısında faşist DGM'lerini kuramadı. Onları el altından yaşatma; devrimci, yurtsever, ilericileri zindanlarda tutma; halkın mücadelesini bastırabilmek için zindanlara doldurmaya devam etme plânlarını da bozguna uğratacak olan yine halkın mücadelesi olacaktır.

İşbirlikçi hakim sınıflar, halkın yükselem bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini boğabilmek için bir yandan uyutma, boş hayallerle oyalama politikası izlerken bir yandan da baskı ve zulme başvurmaktadırlar. Halkın evlatlarını katlederek, işkence ederek, zindana doldurarak yağma ve tâlanlarını sürdürmeye çalışmışlardır ve çalışmaktadırlar.

12 Mart'ın kanlı günlerinde faşist sıkıyönetim mahkemeleri tarafından tutuklanarak ağır hapis cezalarına, ömür boyu hapse mahkum edilen 60'ın üzerinde devrimci yıllardır zindanlardadır.

Faşist DGM'lerin tutukladığı devrimcilerin, yurtseverlerin çoğu hâlâ serbest bırakılmamıştır.

Her türlü sağlık şartından yoksun olan ve bir yatakta 3 kişinin yattığı cezaevleri ağzına kadar doludur. Bugün ülkemizde 50 bin tutuklu ve mahkum vardır.

FAŞİST DGM'LERİNİN VERDİĞİ BÜTÜN KARARLAR İPTAL EDİLSİN! DGM'LERİNİN TUTUKLADIĞI BÜTÜN TUTUKLU VE MAHKUMLAR SERBEST BIRAKILSIN! ZİNDANLAR BOŞALSIN!

HALKIN KURTULUŞU'nu ENGELLEYEMEZSİNİZ

İlimizde HALKIN KURTULUŞU gazetesi üzerinde polis baskısı giderek artmaktadır. 14 Ekim 1976 günü HALKIN KURTULUŞU satan bir devrimciye polis bu gazeteyi nereden alıyorsun, niye satıyorsun gibi sorular sormuştur. Aynı gün gazeteyi satan devrimci arkadaş satacağı gazeteleri almak için Umut Kitabavi'ne gitmiştir. Devrimci arkadaşın peşinden 3 tane sivil polis Umut Kitabevi'ne gelerek arkadaşın kimliğini almışlar "karakola gidelim, seni şef istedi" demişlerdir. Bunun üzerine Umut Kitabevi' sahibi Mahmut Balkaya gazeteyi kendisinin sattırdığını, bu gazetenin yasal olduğunu, çıktığı yerin, sahibi ve sorumlu müdürünün belli olduğunu, basın kanununa uygun olarak çıktığını söyleyip arkadaşı karakola götürmeye hakları olmadığını söylemiştir. Polisler götürmekte direnince gazeteyi toplatma kararı olup olmadığını sormuş, varsa toplatma kararını göstermelerini istemiştir. Fakat polisler "şefin emri böyle, bu arkadaşı istedi" deyince, Kitabevi sahibi "onu götürmeyin ben gideyim" demiş, polisler ikisini de emniyete götürmüşler, biraz sonra da ev adreslerini ve isimlerini aldıktan sonra serbest bırakmışlardır.

27 Ekim 1976 günü bir polis memuru Umut Kitabevi'ne gelerek toplatma kararlarını gösterip, HALKIN KURTULUŞU Gazetesinin 27., Yurtsever Devrimci Öğretmen Gazetesi'nin 4. sayısını, "Türkiye Ordusunun Güvenilir Dostu Halkın Sesinin 4. Ordu Siyaseti Üzerine" broşürlerini toplamışlardır.

Devrimci Yurtsever yayın organlarını toplatma, satanlara baskı yapma gibi engeller hakim sınıfların halkın kurtuluşundan ne denli korktuğunu göstermektedir. Gazetenin satışı ve devrimci düşüncenin yayılması yalnızca onları korkutmuyor. Pavlov'un köpeği gibi şartlanmış, zil çaldıkça salya akıtan Rus sosyal-emperyalizminin çanak yalayıcıları sicilli revizyonistleri de korkutuyor. Onlar da hakim sınıflarla el ele "HALKIN KURTULUŞU" nun geniş kitlelere ulaşmasını engellemek için bin bir türlü yalana baş vuruyor. Bu gazete faşistlerin gazetesi diyorlar. Bu gazeteyi almayın diyorlar. Ama onlar da haklı. Çünkü devrimci düşünce kitleler arasında revizyonist engelleri yıkarak gelişiyor. Ne kadar baskı yaparlarsa yapsınlar her gün biraz daha geniş yığınları kucaklıyor "HALKIN KURTULUŞU", Ne hakim sınıfların baskıları, ne de sosyal-faşistlerin karşı-devrimci propagandaları HALKIN KURTULUŞU'nu engelliyemiyecektir.

YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK!
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

ÇORUMLU DEVRİMCİLER

ISTANBUL HUKUK

FAŞİST İŞGALİ KIRACAĞIZ

Bir yıldan beri, bir avuç faşist "komando" tarafından işgal altında tutulan, İ.Ü.Hukuk Fakültesi geçtiğimiz günlerde öğrenime açıldı. Ancak öğrenime açık tutulduğu dört gün boyunca Fakültede sadece bir saat ders yapılabildi. İ.Ü.Rektörü Halûk Alp'inde açıkladığı gibi; devrimci ve yurtsever öğrencilerin okula girmelerine engel olmak isteyen ve onlara tabanca, dinamit, bıçak ve sopalarla saldıran, faşist MC iktidarının beslemeleri Ülkü Ocaklarına bağlı faşistler, bu durumun tek sorumlusudur.

Ancak, ne Ülkü Ocaklarına bağlı faşistler ne de onların koruyucusu faşist MC iktidarının polisleri, uyguladıkları baskı ve terörle, biz yurtsever ve devrimci öğrencilerin bu dört gün boyunca Fakültemize girmemize engel olamadılar. Çünkü, Fakültemizin öğrenime açıldığı günden itibaren, hergün Fakültemizdeki diğer devrimci, yurtsever arkadaşlarımızla birlikte, 100-150 kişilik bir topluluk halinde, Fakülteye gidiyor, öğrenim özgürlüğümüzü, faşist saldırganlara karşı, hep birlikte omuz omuza yılmadan, kararlı ve aktif bir tarzda savunuyoruz.

Üniversite merkez binasında meydana gelen olaylarda komandoların safında yer alan polis, bir devrimci öğrenciyi coplamaya hazırlanırken görülüyor.

Faşist katiller Fakültenin öğrenime açık bulunduğu dört gün boyunca bizlere üç kez saldırdılar. 2 Kasım günü merkez binanın girişinde ve okul içerisinde polisler bizleri iki kez aradıkları halde, faşistlerin üzerlerini aramadılar. Kendilerine faşistleri de aramalarını söylediğimiz zaman bize "Biz onların da üzerlerini aradık. Hem siz karışmayın. Biz kimi arayıp aramıyacağımızı biliriz" dediler. Ve bu cevaptan beş dakika sonra faşistler dinamitlerle ve tabancalarla saldırdılar. Ancak, hep birlikte aktif bir tarzda karşı koymamız üzerine, kurtuluşu kapıları kapatıp Fakülte koridorlarına sığınmakta buldular. Bunun üzerine araya polis girdi ve bizden o

BEŞİKDÜZÜ HALKI FAŞİSTLERE DERS VERDİ

29 Ekim'in 53. yıldönümünü faşistler kendi faşist emellerine alet etmeye çalıştılar. Fakat Halk onlara gereken dersi verdi.

29 Ekim günü devrimciler, bayram töreninin yapıldığı alana geldiklerinde, tören alanına yakın olan Ülkü Ocakları önündeki ağaca, faşistlerin büyük bir kurt resminin bulunduğu flâmayı asmış olduklarını gördüler. Devrimciler Beşikdüzü Demokratik Kültür Derneği'nde toplanarak, 29 Ekim'in bir avuç faşistin bayramı olmadığını, ulusal bayramlarımıza sahip çıkmamız gerektiğini 29 Ekim'in, Türkiye halkının emperyalizme karşı vermiş olduğu savaşla ulusal bir gün olduğunu, bu tarihin Türkiye halkının kanlarıyla yazıldığını belirttiler. En kısa zamanda flamanın indirilmesi için mücadeleye başladılar.

Seçilen iki temsilci arkadaş Bucak müdürlüğüne çıkarak 29 Ekim'i faşistlerin kendi siyasi emellerine alet edemeyeceklerini, faşistlerin, halkımızın tarihinde yüce olan hiçbir şeyin takipçisi olamayacaklarını, söyleyerek asmış oldukları flamayı en kısa zamanda indirmeleri gerektiğini, aksi taktirde çıkacak olayların sorumlularının devrimciler olmayacağını belirttiler. Bucak müdürü ile bu konuşmalar yapılırken, devrimcilerin kararlı çalışmalarıyla binanın önünde kalabalık bir halk kitlesi toplanıyordu. Emniyet komiseri de toplanan kitlenin kararlılığını anlamakta gecikmedi. Geri adım atmak zorunda kaldı, flamanın indirilmesi için harekete geçti.

De.sa.7.sü.6'da

Almanya'da işçiler köle gibi çalıştırılıyor

Almanya'da, özellikle yabancı işçilere uygulanan bir sistem: AKORD. Kan emici patronların, kapitalistlerin kârı, daha çok, daha çok kârı için kopan eller, kollar, parmaklar...

Kapitalistler işçilerin emeğinden daha fazla çalabilmek, onları daha çok soyup, kârına kâr katabilmek için her türlü alçaklığa, namussuzluğa başvururlar. AKORD sistemi bu yolların, en hunharcası, en korkuncudur. Bu yöntem patronların buluşudur. Onlar doymak bilmeyen hayvanlar gibi nasıl daha çok kan içeceklerini hesaplıyorlar. Onlar katildir! Karnında 9

De.sa.7.sü.3'de

AKORD CİNAYETTİR!

Dunlop Fabrikası Hanau şehri işçi hareketinin kaldıraç kolu gibidir. Dunlop fabrikasında toptan 8000 işçi çalışır, bunun 1400'ü Türkiyelidir. Türkiyeli işçiler çoğu kez özellikle KKP I ve KKP II de çalıştırılır ki, en ağır iş oradadır. KKP II de çalışan işçiler durumu şöyle dile getiriyorlar:

"Kardeş, 8 saat çalışırız, ama ne 8 saat... 8 saat aralıksız terleriz. İnsanda ne erkeklik kalır ne de başka şey..."

Türkiyeli işçi temsilcileri tam bir ihanet içindedirler. Sahtekarlıkta başı çeken, işçileri patronlara jurnalleyen, patron tarafından mükafatlandırılan baş namussuz Ertan Minare ve Mithat Ölmez'dir. İkisi de işçi düşmanıdırlar.

... Daha neler neler, kaç arkadaşın eli kopmuş, parmağı ezilmiştir bu deli gibi hızlandırılan AKORD yüzünden.

De.sa.7.sü.3'de

Ecevit! Halkı kandıramazsın

Ecevit'in yeni parti programı ve gezilerde yaptığı konuşmalar baştan aşağıya aldatmacadır. O, her seçim öncesi yaptığı konuşmalarla bütün burjuva politikacıları gibi halkı kandırmaya, boş vaatlerle, sahte sözlerle uyutmaya çalışıyor. Son gezilerinde de Ecevit bu sömürü, bu zulüm düzeni yerle bir edilmeden asla gerçekleşemiyecek olan bir sürü vaatte bulundu. "CHP halk iktidarını kuracak", "insanca, hakça bir düzen getirecek" safsatalarını hızlandırdı. "Umudunuz benim" diyor, "Umudunuz CHP'dir", "CHP iktidara gelecek ve halk iktidarı kurulmuş olacak" diyor. Çünkü biliyor ki, "umut" bir kez halkın kendi kolları oldu mu, kendi önderleri, kendi silahı oldu mu sömürü düzeni alt üst olacak. Oysa onun istediği bu değildir, onun istediği sözcüsü olduğu sınıfın da kimseyi sömüre

De.sa.7.sü.7

ENVER HOCA'NIN PARTİNİN YEDİNCİ KONGRESİNE SUNDUĞU MERKEZ KOMİTESİ RAPORUNDAN BAZI BÖLÜMLER

Arnavutluk halkı 7. kongrenin zaferlerini selamlıyor

AEP'nin önderliğinde, proletarya diktatörlüğü altında sosyalizmi inşa eden Arnavutluk halkı 7. Kongre'nin zaferlerini selamlıyor.

Bir demir-çelik kombinasının çelik dökümcüleri şunu söylüyorlar: "Döktüğümüz çelikler sosyalist anayurdumuzun, partinin ve Arnavutluk halkının düşmanlarının bu güne kadar olduğu gibi kafasını kıracak yenilmez bir kale haline getireceğiz. Emek partisinin 7. Kongresinde Enver Hoca Yoldaş'ın sunduğu rapor, biz demir-çelik işçilerini bu büyük projenin diğer bölümlerini inşa etme ve hizmete geçirmede yeni başarılar kazanmak için ilham veriyor."

Yine Gierik'deki petrol işçileri kongrenin çalışmalarını tamamlamasına kadar, her gün plan hedeflerinin üzerinde 100 ton petrol rafine edeceklerini, 1500 ton bütüm elde edeceklerini ve diğer bir dizi petrol yan ürününde de üretim planını aşacaklarını vaadettiler.

Daha birçok yerde işçiler 7. Konrgeyi selamlayarak üretimi arttırma kararı aldılar.

• • •

Partinin önder rolünü koruma ve güçlendirme

"... Sosyalizmin teori ve pratiği, partimizin devrimci hayatı ve faaliyeti her zaman partinin önder rolünü sürekli koruma ve güçlendirmenin halkın ve devrimin kaderi için tayin edici olduğunu tamamen ispatlamıştır.

"Partimizin önder rolünü bütün varlık döneminde sağlayan, işçi sınıfının hegamonyasını yekpare ve etkin bir şekilde tam olarak sağlayan esas etkenlerden bir tanesi onun ideolojik ve örgütsel çelikten birliğidir. Partimiz saflarında hiziplerin varlığına izin vermemiştir ve hiç bir zaman vermeyecektir."

"Kadroların halkla sıkı bağları, onların subjektivizmden, bürokrasiden korumada ve onların yeteneklerini ve olgunluklarını arttırmada tam manasıyla zorunludur. Alçak gönüllülük, dürüstlük, dirayet, fedakarlık ve feragat, sosyalizme hizmete her zaman hazır olma gibi partinin onlara verdiği devrimci nitelikler, kadrolar tarafından korunup geliştirildiği zaman bu bağlar daha da güçlenir. Onlar bu erdemleri gündelik hayatta, işçi sınıfının okuluna kez be kez giderek çelikleştirir. Bu demektir ki, onlar, her zaman proleter ideoloji ve partinin siyasetinin rehberliğinde, işçi sınıfının sesini dinlemeli ve onun menfaatlerine göre hareket etmeli, işçi sınıfı gibi ter dökmeli, onun azmi ve disipliniyle çalışmalıdırlar.

"Bu tehlike, kapitalist kuşatma şartlarında, sosyalizmi inşa eden bir ülkeyi her zaman tehdit eder. Fakat bu gün bu özellikle, Sovyetler Birliği'nde sosyalist düzenin tasfiyesi ve dünyanın bir çok komünist partisinin burjuva yozlaşmasından bu yana daha büyük bir tehlikedir. Sosyalizmin başarıyla inşa edildiği bir ülkede düşmanların komünizm düşmanı bayrakla açıkça ortaya çıkması güçtür. Sosyalizmi devirmek için sahte marksizm revizyonist karşı-devrim, onların tercih ettiği silahtır. Uluslararası ve ülkemizin tecrübesi, burjuvazi ve gericiliğin kapitalizmi geri getirme ümitlerinin sadece ülkemiz gerici sınıflarının kalıntılarında veya sadece yabancılarınsatılmış ajanları veya casuslarında yatmadığını göstermektedir. Onların ümitleri sosyalizmin diğer düşmanlarında, bizzat sosyalist toplumdan çıkanlarda, eski ideolojilerin kalıntıları ile ciddi olarak zehirlenmiş belirgin bireyci ve mevki düşkünü eğilimlere sahip modern burjuva ve revizyonist ideolojilerin etkisiyle kafası karışmış, dış ve iç düşmanların karşısında boyun eğen ve en sonunda devrimi terkeden, karşı-devrimciler olarak yozlaşan insanlarda yatmaktadır."

"Parti, her zaman ideolojik alanda sınıf mücadelesinin cephede olması, hem liberalizm hem de bürokrasiye karşı, eski sömürücü sınıfların ideolojisinin kalıntılarına karşı ve aynı zamanda bu gün burjuva, revizyonist ideolojilerin etkilerine ve belirtilerine karşı yürütülmesi gerektiğini belirtmiştir.

KAPİTALİST VE REVİZYONİST ÜLKELERDE BUHRAN DERİNLEŞMEKTEDİR

"Bu günkü uluslararası durum genel olarak şimdi dünyanın her yanını ve insan toplumunun bütün yönlerini sarmış olan büyük çelişmeler ve çatışmalarla dolu çok karmaşık gözükmektedir. Emperyalizm, sosyal emperyalizm ve onların azgın, saldırgan, yayılmacı faaliyeti karşısında; burjuvazi, uluslararası tekeller ve onların vahşi sömürüsü karşısında; gericilik ve onun çoğalmış kuvvetleriyle zulüm ve terörün karşısında, dünya proletaryası ve yenilmez devrimciler, hürriyet ve demokrasi için, sosyalizm için mücadele eden halklar durmaktadır.

"Bütün kapitalist ve revizyonist devletler buhranın yükünü emekçi sınıfların sırtına yüklemek istiyorlar. Milyonlarca işçi sokağa atılmakta, enflasyon dört nala gitmekte, ihtiyaç maddelerinin fiyatları erişilmez bir hale gelmektedir. Bu günkü kapitalist ve revizyonist toplumlarda Marks'ın 'kutuplaşma' diye tanımladığı olgu yer almaktadır. Bir yanda emekçilerin yoksulluğu artıyor ve öte yanda kapitalistlerin servetleri büyüyor.

Büyük sermaye ve onun iktidarı sosyal demokrasi, revizyonistler ve diğer oportünistler "işçi sınıfı için buhrandan kapitalist ve revizyonist düzenin sömürüsünden ebediyen kurtulmanın yegane yolu olan büyük tehlikeden, devrimden kaçınmak için her yola baş vuruyorlar. Burjuvazi ve onun iktidarı sendikaları da kullanıyor. Burjuva partiler tarafından açıkça kullanılan ve işçi aristokrasisi tarafından yönetilen bu sözde sendikalar aslında emekçileri aldatma ve onların devrimci mücadelesini sabote etmek için her yolu deniyor. Burjuva devlet, işçilerin ve halkın isyanı ile, sahte demokratik fikirlerle veya parlamentoların lafazan yöntemiyle başa çıkılmadığı zaman, onlar üzerine kanunların, zulmün kırbacı ile iniyor. Bu şartlarda faşizm tehlikesi daha tehdit edici bir hale geliyor.

NATO, VARŞOVA PAKTI, ORTAK PAZAR, COMECON

"Geçmişte olduğu gibi bu gün de, onların bütün hegamonyacı ve yayılmacı süper devlet siyasetinin üzerine kurulduğu ve yürütüldüğü esas dayanaklar emperyalist sistemlerini koruyan esas kalkanlar, rekabetleri ve savaş hazırlıklarında temel silahlar NATO ve Varşova Paktı, kapitalist ve revizyonist ülkelerin siyasi ve askeri ittifakları ve yabancı ülkelerdeki üsleri ve orduları dır. Nato ve Varşova Paktı üye ülkelerin, burjuva ve revizyonist sistemlerin esas koruyucusu ve devrime sosyalizme, halkların hürriyet ve bağımsızlığına saldırmak için en büyük silahlı güçtür.

"AEP, Arnavutluk devleti ve halkı Nato ve Varşova Paktları, Comecon ve Ortak Pazar'a karşıdırlar. Çünkü bu örgütler, iki süper devletin yayılmacı siyasetinde temel aletlerdir. Çünkü onlar, Avrupa halklarını ve gelişmekte olan ülkelerin halklarını eziyor, sömürüyor ve yoksullaştırıyor. Halkların devriminin gerçekleşmesini baltalıyorlar ve köleleştiricidirler.

MARKSİZM-LENİNİZM BİZE ÇAĞIMIZDA ÜLKELERİN, ONLARDA HÜKÜM SÜREN SOSYAL SİSTEMLERE GÖRE, BURJUVA KAPİTALİST ÜLKELER VE SOSYALİST ÜLKELER OLARAK GRUPLANDIRILMASINI ÖĞRETİR.

Dünya kapitalizmi bugün çürüyen emperyalizm aşamasına ulaşmıştır. Kapitalizm yaşayabilmek için sadece milli çapta değil, dünya çapında da kitleleri sömürmek için yeni biçimler yaratmış, en son ve en işlenmiş yağma vasıtası olan yeni sömürgeciliği icat etmiş, onlar vasıtasıyla ikinci dünya, üçüncü dünya, bloksuz dünya veya gelişmekte olan ülkeler denilen ülkeleri kapsayan birçok devleti tam veya kısmi bağımlılık altında tutmak niyetiyle mali bağlar ve ekonomik ve askeri ittifaklar yaratmışcır. Dünyada bugün faaliyet gösteren çeşitli siyasi güçlere atfen kullanılan bütün bu terimler, bu siyasi güçlerin sınıf niteliğini, çağımızın temel çelişmelerini, milli ve uluslararası çapta bugün hakim olan esas meseleyi, bir yandan burjuva emperyalist dünya ile öte yandan sosyalizm, dünya proletaryası ve onun doğal müttefikleri arasındaki amansız mücadeleyi örtmekte ve ortaya çıkarmamaktadır. Bu terimleri ve bölünmeleri, en fazla belirteceği şey, uluslararası veya milli dünya sermayesinin dünyanın çeşitli devletleri ve bölgelerindeki etki ve kuvvet derecesidir. Onlar, emperyalizm ve sosyal emperyalizmin daha güçlü veya daha az güçlü dayanak noktalarını belirtebilir ve onlar halkların süper devletlerden hür ve bağımsız yaşama emellerinin varlığını da belirtebilir. Fakat meseleye sınıf kıstası açısından bakınca, bazıları hariç bu devletlerde, uzlaşmaz sınıflar ve insanın insan tarafından sömürülmesi vardır ve bu ülkelerin proletaryası ve emekçileri şu veya bu biçimde burjuvazi tarafından yönetilmektedir. Marksizm-Leninizm bize çağımızda ülkelerin, onlarda hüküm süren sosyal sistemlere göre burjuva kapitalist ülkeler ve sosyalist ülkeler olarak gruplandırılmasını öğretir. Kruşçevci revizyonistlerin hararetle yaydıkları kapitalist olmayan sözde bir ara kalkınma safhası teorileri, bir çok ülkede var olan samimi sosyalist emelleri sabote etmek ideolojik kargaşalık çıkarmak ve ilerici güçlerin mücadelesini baltalamak amacını taşır. Aynı şekilde çeşitli devletler ve hükümetlerin izlediği siyasetin tespitinde marksistler yine sınıf kıstasından, bu hükümetlerin ve ülkelerin, karşı, kendi halkı ve gericiliğe karşı takındığı tavırlardan hareket ederler.

Marksizim-Leninizmin bu öğretilerinin temelinde devrimci hareket ve proletarya stratejisini ve taktiklerini inşa eder, emperyalizme, burjuvaziye ve gericiliğe karşı mücadelede gerçek müttefiklerini bulur ve onlarla birleşir. Ü- emparyalizm ve sosyalizme çüncü dünya, bloksuz devletler veya gelişmekte olan ülkeler terimleri, Milli ve sosyal kurtuluş için savaşan geniş kitlelerde süper devletlerin tehtidinden korunabilecek bir sığınağın sözde bulunduğu şeklinde hayal yaratmaktadır. Bu terimler şu veya bu şekilde iki süper devlete ve eski sömürgeci metropollere siyasi, ideolojik ve ekonomik bakımdan bağlı ve bağımlı olan bu ülkelerin çoğunluğundaki gerçek durumu gizlemektedir. Yugoslav revizyonistleri, bloksuz ülkeler fikrini savunuyorlar. Onlara göre bu gruba girenler büyük emperyalist ve revizyonist devletlerle özellikle de Nato ve Varşova paktıyla askeri anlaşmalar yoluyla bağlanmamış ülkelerdir. Bloksuz ülkeler sloganı, süper devlet bloklarına karşı çıkma imkanı olan bir grup devletin yaratıldığı yanlış izlenimini vermektedir. Bu, bütün bu ülkelerin istisnasız emperyalizme karşı olduğu, savaşa karşı çıktığı, başkalarının diktasına karşı çıktığı, onların demokratik ve hatta sosyalist olduğu izlenimini vermektedir.

"Partimiz, halkların durumlardan açıkça haberdar edilmesi görüşündedir. Çünkü ancak böylece, onların gerçek birliğine, gerçekten emperyalizme karşı ve ilerici devlet ve hükümetlerin birliğine yardım edilir. Halkları, hürriyet bağımsızlık ve sosyal ilerleme için kimden gelirse gelsin her çeşit baskı ve sömürüye karşı mücadelede birleştirmek üzere, her şeyden önce ayırıcı çizgiyi çizmek, baş düşmanlarının kim olduğunu, kime karşı savaştıklarını ve kimle birleşmeleri gerektiğini açıkça belirtmek gerekir. Halkların düşmanları, Asya Afrika ve Latin Amerika ülkelerine karşı yayılmacı ve sömürücü bir siyaset izleyen, emperyalizm, sosyal emperyalizm ve uluslar arası büyük burjuvazidir."

Bir emperyaliste karşı mücadelede diğerine dayanılmaz

"Partimiz, süper devletler hem işbirliği yaptıkları, hem de dalaştıkları zaman bunun bedelini diğerlerinin ödediği tezini savunmaktadır. İki süper devlet arasındaki işbirliği ve rekabet, çelişen bir gerçeğin iki yanı, halkların özgürlüğünü gaspetmek ve dünyaya hakim olmak için aynı emperyalist stratejinin esas ifadeleridir. Onlar aynı şekilde tehlikelidir. Bu yüzden iki süper devlet, halkların esas ve en büyük düşmanlarıdır. Bu yüzden iki süper devlet, halkların esas ve en büyük düşmanlarıdır. Bu sebeple, biri siyle savaşmak veya ondan kaçmak için bir emperyalizme dayanmamalıdır. Süper devletlerden birinin ve

De.sa.7.sü.5'de

«HALKIN SESİ» NATO'yu ve Türkiye'nin NATO ittifakı içinde kalmasını desteklemektedir

Türkiye'de yapılan son NATO manevraları ile ilgili olarak "Halkın Sesi"nin 81. sayısında yayınlanan bir yazı, AYDINLIK-"HALKIN SESİ" oportünizminin emperyalizme karşı mücadelede giderek derinleşen tutarsızlığının açıkça ortaya çıktığı önemli bir göstergedir.

"Halkın Sesi" oportünistleri, NATO manevraları ile ilgili olarak şunları yazıyorlar:

"...Bazı Sovyet yetkilileri, NATO manevralarını 'Sovyetlere yönelmiş bir tehdit' ve 'ABD'nin NATO üyesi ülkeler üzerinde kurduğu baskının bir unsuru' olarak değerlendirmişlerdir. Sosyal-emperyalistler, bütün bu iddialarıyla kendilerinin Türkiye'ye ve diğer Avrupa ülkelerine yöneltttikleri tehdidi gözlerden gizlemek istiyorlar. 1968'de Çekoslovakya'yı ve 1975'de Angola'yı işgal eden, gerektiğinde her yerde benzeri müdahalelerde bulunabileceklerini açıkça söyleyen ve silahlı kuvvetlerini NATO'nunkinden üç misli güçlü bir düzeye çıkaran Sovyet yöneticilerinin kendilerini sözümona savunma, başkalarını saldırı durumunda göstermesi sahtekarlıktan başka bir şey değildir. Türkiye hükümetinin manevralarla ilgili olarak koparılan bu yaygaraya hiç ses çıkarmaması da dikkat çekicidir. Bazı ilerici ve devrimci bilinenlerin de paylaştığı 'Rus sosyal-emperyalizmini tehlike sayma ma' aslında bu süper devlet karşısındaki teslimiyetçiliği ifade etmektedir." (Halkın Sesi", Sayı 81, sf.12 Nato Manevraları Üzerine Revizyonist Yaygara)

ABD emperyalizmi gerileyen emperyalist güçtür. Sovyet sosyal-emperyalizmi savaşın esas kaynağıdır. Dünya'da savaş tehlikesi gittikçe artmaktadır. Dünya halklarının baş düşmanı iki süper güçtür.

Somut dünya koşullarının sadece emperyalist mihraklar ve onlar arasındaki rekabet ve hegemonya mücadeleleri açısından incelenmesi yukarıdaki olguları ortaya çıkarmaktadır.

Fakat bu henüz, dünya koşullarının tam bir incelenmesi değildir. Öte yanda, (gözardı ettiğimizde düpedüz reformizmin batağını boylarız), sınıf mücadeleleri ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri de hızla yükselmektedir.

Yani savaş ve devrim etkenleri atbaşı yükselmektedir.

Dünya koşullarını bu bütünlük içinde ele almalıyız. Her ülkenin marksist-leninistleri bu somut dünya koşulları içinde kendi ülkelerinin somut durumunu tahlil ederek hareket etmelidirler.

Herşeyden önce, "Halkın Sesi"-Aydınlık oportünizmi dünya koşullarının marksist-leninist tahlilini tahrif etmekte ve devrim etkenini tamamen hesaptan düşmektedir. İkinci olarak "Halkın Sesi" oportünizmi ABD emperyalizmi ve onun işbirlikçilerine yanaşmakta ve "vatanı kurtarmak" için onlara bile (!) dayanılabileceğini ima etmekte, bunun zeminini hazırlamaya çalışmaktadır. Yani ABD emperyalizmi ve işbirlikçileri ile mücadeleyi tatil etmeyi önermektedir.

"Halkın Sesi" yazarlarının "siyaset koyma" meselesindeki tutumlarını iyi bilenler, yukarıdaki alıntının "istikbale dönük" bazı hesapların gerçekleştirilmesi amacına hizmet ettiğini kolaylıkla anlayacaklardır. O da açıkça şudur: "Halkın Sesi" oportünist siyasiçizgisininbir sonucu olarak NATO'yu ve Türkiye'nin NATO ittifakı içinde kalmasını desteklemektedir. "Vatanperverlik"te varılan son nokta budur! Meselenin bu gün bu biçimde yuvarlak ve üstü kapalı ele alınması ise "kamuoyu"nun şimdiden bu yönde oluşturulması için atılmış temkinli bir adımdır.

"Milli bağımsızlık ve savaşa karşı hazırlık mücadelesi"ni merkezi görev olarak "tayin eden" "HALKIN SESİ" ve AYDINLIK dergileri siyasi çizgilerini, mücadele taktiklerini ve ittifaklarını da buna göre tesbit etmektedir. AYDINLIK ve "HALKIN SESİ" yazarlarına göre Rus sosyal-emperyalistleri yakında doğu sınırından Türkiye'ye saldıracaktır. Türkiye devriminin bugünkü aşamasında baş düşmanı Rus sosyal-emperyalizmidir. Bugün "ABD emperyalizmine ve faşistlere karşı mücadeleyi esas alamayız" (Halkın Sesi, sayı 80, sf.7) "Mücadelenin her cephesinde esas darbeyi Sovyet sosyal-emperyalizmine indirmeliyiz ve baş düşmanı tecrit etmeliyiz. Bugün esas görevimiz, milli bağımsızlığımızı korumak ve milli savunmayı güçlendirmektir." (Aydınlık, sayı 64. sf.15)

Bu "ileri" tesbitlerden (!) yola çıkan AYDINLIK VE "HALKIN SESİ" dergileri, bu tesbitlere uygun bir program ve ittifak siyaseti belirlemektedir.

Buna göre, "Türkiye Ordusu" Rus saldırısı hesaplanarak hızla silahlanmalıdır, 4. Ordu doğu sınırına kaydırılmalıdır, Türkiye NATO'da kalmalı ve "Türkiye Ordusu"nun savaşa karşı hazırlıklı olması için NATO manevraları daha kısa aralıklarla yapılmalıdır. "Türkiye hükümeti" manevralarla ilgili olarak "revizyonistlerin kopardığı yaygara"lara gerekli cevabı vermelidir. "Proleter devrimciler" (!) bu konuda "Türkiye hükümeti"nin yanındadır. (!)

Böylece Aydınlık ve "Halkın Sesi" dergileri, doğu sınırından gelecek bir Rus saldırısına karşı, ABD emperyalizmi ile, NATO ile, "Türkiye Ordusu" ve "Türkiye Hükümeti" ile omuz omuzadır. Yalnız "Türkiye hükümeti" Rusya'ya karşı teslimiyetçi olduğu için, Aydınlık ve "Halkın Sesi" dergileri müttefiklerini burada olduğu gibi zaman zaman eleştirmektedir.

De.sa.7.sü.1'de

Zimbabve, Namibya ve Azanya halklarının mücadelesi emperyalist oyunları yerle bir edecektir

Azanya, Namibya, Zimbabve halklarının ırkçı-faşist Vorster (Güney Afrika) ve Ian Smith (Rodezya) rejimlerine karşı yürüttükleri mücadele, bu sömürgeci yönetimlere güçlü darbeler indirerek gelişiyor.

Irkçı-faşist yönetimlerin bugüne kadar sürdürdükleri kanlı terör, kitle katliamları yerli halkların mücadelesini durduramadı. Her yeni katliamın ardından grevler, kitle gösterileri daha da yaygınlık kazandı.

Günümüzde, özellikle Zimbabve ve Namibya'da gerillaların yürüttükleri silahlı mücadeleler ırkçı-faşist yönetimleri sarsıyor.

Bugün ırkçı-faşist Güney Afrika ve Rodezya rejimleri, Afrika'da sömürgeciliğin son temsilcileridir. İngiltere, Amerika gibi emperyalistler dışında bütün dünyadan tecrit olmuşlardır. Dünya halkları bu ırçkı-faşist yönetimlerden nefret etmektedir. Birleşmiş Milletlerde defalarca sömürgecilik ve ırkçılık mahkum edilmiştir.

Bu şartlar karşısında Amerikan emperyalistleri sömürüsünü sürdürmek ve ırkçı-faşist yönetimlerin ömrünü uzatabilmek için yeni oyunlar çevirmeye çalışıyor.

Amerikan emperyalistlerinin Dışişleri Bakanı Kissinger'in hazırladığı plân Güney Afrika ve Rodezya'da siyah halkların silahlı mücadelesinin sona erdirilmesini hedefliyor. Güney Afrika'daki ırkçı-faşist beyazların işgali altında olan Namibya'da (Güney Batı Afrika) elaltından, sinsice bir kukla hükümet kurulması tezgahlanıyor. Rodezya'da ise, silahlı mücadelenin durdurulması şartı ile, siyah ve beyazların eşit olarak katılacağı bir devlet konseyinin kurulması ve iki yıl içinde yönetimin bütünüyle siyahlara devredilmesi öneriliyor. Amerikan emperyalistleri, aynı zamanda kendisine siyah halktan işbirlikçiler edinerek sömürüsünü ilerde de devam ettirmeyi amaçlıyor.

RODEZYA'DA SİLAHLI MÜCADELE VEREN ZANU VE BEŞ AFRİKA ÜLKESİ KİSSİNGER PLANINI REDDETTİ

Bugün Zimbabve halkının gerçek temsilcisi olan ZANU, kurtuluşun ancak silahlı mücadele ile kazanılacağını söyleyerek, mücadelesini sürdürüyor.

Öte yandan, Rodezya'ya komşu 5 Afrika ülkesi; Tanzanya, Zambiya, Mozambik, Botsvana, Angola, Tanzanya'nın başkenti Darüsselam'da yaptıkları son toplantıda, barışçı çözümden söz eden emperyalistlerin asıl amacının ırkçı rejimlerin durumunu güçlendirmek ve Afrika kıtasındaki sömürüyü sürdürmek olduğunu söyleyerek, Zimbabve'nin kurtuluşu için tek yol olan silahlı mücadeleyi destekleyeceklerini belirtmişlerdir.

AMERİKAN SEÇİMLERİ; ABD EMPERYALİZMİNİN GENEL SİYASETİNİ DEĞİŞTİRMEYECEKTİR

Aylardır büyük gürültülerle, milyonlarca dolar harcanarak sürdürülen seçim kampanyası sona erdi. Jimmy Carter, Cumhuriyetçi Parti adayı ve eski Başkan Gerald Ford'a üstün gelerek seçimleri kazandı.

Burjuvazinin, emperyalist-kapitalistlerin iddialarına göre halk, böylelikle, "kendi başkanını", "halkın adamı"nı, "halkın temsilcisini" seçti. Emperyalist-kapitalistlerin iddialarına göre, halk "kendi iradesini" kullanarak ABD'nin izleyeceği iç ve dış siyaset "saptanmış" oldu. Ama, gerçek durumun bu iddiaların tam tersi olduğu artık gün gibi ortadadır.

Emperyalist - kapitalist dünya sistemi içindeki iki süper güçten biri olan ABD emperyalistlerin, tekelci burjuvazinin devletidir. Bu devlet, bütün dünyada ezilen ulus ve halklara saldıran, onları iliklerine kadar, öldüresiye sömüren emperyalist-kapitalist Amerikan tekelci burjuvazisinin devletidir. Bu devlet bir burjuva diktatörlüğüdür.

Böyle bir devlet, nasıl "halkın devleti" olabilir? Böyle bir devletin başkanı, nasıl "halkın adamı" olabilir? Böyle bir devletin siyaseti nasıl "halkın tespit ettiği" bir siyaset olabilir? Bunlar temelsiz gerçek dışı iddialardır.

Diğer burjuva demokrasisi altındaki ileri kapitalist ülkelerde olduğu gibi ABD'nde de seçimler düzmece boks maçlarını veya güreşleri andırmaktadır. Dövüşler "pek kanlı" "pek kıyasıya" gözükür, ama aslında dövüş danışıklı dövüştür. Kimin kazanacağı bellidir. Böyle oyunlarda hep halk aldatılır. Hep hakim sömürücü sınıflar kâr eder ve kazanır. Kazanan Demokrat Parti veya Cumhuriyetçi Parti olmayabilir, ama mutlaka kazanan emperyalist burjuvazi olacaktır.

ABD'de iki büyük tekelci burjuva siyasi partisi bulunmaktadır. Bunlardan Cumhuriyetçi Parti daha muhafazakar, Demokrat Parti ise daha "ılımlı" bir görünümdedir. Seçimler sırasında bu partiler ve öne sürdükleri adaylar yekdiğerini bütün aksaklıkların, kusurların, günahların kaynağı olarak gösterirler. Birbirlerine alabildiğine saldırırlar. Sadece kendilerinin "halkı en iyi şekilde temsil ettiklerini", "halka en çok hizmeti götürdüklerini" öteki partinin (ve adamlarının) ise "memleket ekonomisini berbat ettiğini", "enflasyon ve işsizliği arttırdığını", "hayat pahalılığını" çekilmez kıldığını vb. vb. en saldırgan, en kaba ve suçlayıcı bir dille "ortaya koyarlar". Bu yıllardır böyle sürmekte ve devlet başkanlığı, bakanlıklar, parlamento üyelikleri ve önemli mevkiler bir seçimden ötekine, bir o, bir bu partinin adamları arasında el değiştirmektedir; Veya, onlar arasında paylaşılmaktadır.

Oysa, aslında, bu iki parti (Cumhuriyetçi ve Demokrat Partiler) arasında hiç bir nitelik farkı bulunmamaktadır.

Öz olarak birbiriyle aynı olan ancak kısmen birbirinden farklı olan iki parti de aynı sınıfın, emperyalist burjuvazinin siyasi temsilcileridir. Birbirinden özde ayrılmayan ancak dış özellikleri, görünüşleri birbirinden farklı iki partiyi yaşatmak, tekelci burjuvazinin siyasi iktidarı elinde tutmak için yaptığı ustaca bir keşiftir.

Bu sayede halk, kötülüklerin, yoksulluğun, hayat pahalılığının, savaşların sorumlusu olarak kapitalizmi ve kapitalistleri değil fakat ya Demokrat ya da Cum

De.sa.7.sü.8'de

● Halkın Kurtuluşu'nun görüşlerini çarpıtmakla yetinmeyen;

AYDINLIK OPORTÜNİSTLERİ, BİR TAHRİFATLA MARKS'I BAYAĞI BİR LİBERAL, LENİN'İ DE KÖTÜ BİR MENŞEVİK HALİNE GETİRDİLER

■ GEÇMİŞİN OPORTÜNİZMİNE DÖRT ELLE SARILAN AYDINLIK YAZARLARI HALKIN KURTULUŞU'NA SALDIRABİLMEK İÇİN NASIL LAF CAMBAZLIKLARI YAPIYORLAR?

'Halkın Sesi' ve Aydınlık isimli dergiler, gazetemiz Halkın Kurtuluşu'na ve onun temsil ettiği proleter devrimci siyasete karşı, hemen hemen bütün konularda çılgınca saldırıyorlar. 'İdeolojik mücadele' adı altında yürütülen bu saldırı kampanyası ne kadar yoğunlaşırsa, 'Halkın Sesi' ve Aydınlık yazarlarının gerçek niteliği de o kadar açığa çıkmakta ve herkes tarafından kolayca anlaşılır hale gelmektedir. 'Halkın Sesi' ve Aydınlık oportünistlerinin ideolojik ve siyasi mücadeledeki başlıca silahları, sahtekarlık, ikiyüzlülük ve tahrifattır. Bu oportünistler, bu silahları kullanmakta o kadar ileri gitmişlerdir ki, artık sadece Halkın Kurtuluşu'nun görüşlerini değil, Marks, Engels ve Lenin'in görüşlerini bile utanmazca tahrif etmektedirler.

Halkın Kurtuluşu'nun bundan bir süre önce yayınladığı 'Proleter Devrimcilerin Birliği Yolunda Engelleri Aşalım' adlı broşürde, geçmiş TKP hareketi değerlendirilirken diğer başka şeyler arasında şu görüşe yer veriliyordu:

"Aydın hareketi olma niteliğini hiç bir zaman aşamayan ve cılız bir gücü olan TKP, 1951'deki karşı-devrimci kampanya sırasında tamamen çöktü. 'Kılıç artığı' üç-beş revizyonistten ibaret hale gelen TKP ülkemizdeki pratik faaliyeti tamamen terkederek yurt dışına taşındı. Sırtını modern revizyonist ağababalarına dayayan bu hainler çetesi, kendisi için uygun şartların oluşmasını beklemeye başladı." (Sayfa 10) (abç.)

Halkın Kurtuluşu'na karşı yönelttikleri saldırıda sık sık 'önce tahrif etme, sonra da eleştirme' yöntemine başvuran Aydınlık yazarları, bu cümleyi, üstelik de aynen aldıklarını [illegible] için tırnak içinde şu şekilde aktarıyorlar:

"Aydın hareketi olma niteliğini hiç bir zaman aşamayan ve cılız bir gücü olan TKP, 1951'deki karşı-devrimci kampanya sırasında tamamen çöktü. 'Kılıç artığı' üç-beş revizyonistten ibaret hale geldi." (Aydınlık, sayı 67, sayfa 3) (abç.)

Halkın Kurtuluşu'nu eleştirmeye(!) başlamak için bu küçük tahrifatı yeterli bulmayan Aydınlık yazarları, aynı cümleyi biraz sonra bir daha şu şekilde tahrif ediyorlar:

"Halkın Kurtuluşu 1951 tutuklamasından sonra TÜRKİYE KOMÜNİST HAREKETİ'NİN 'kılıç artığı üç-beş revizyonistten ibaret hale geldiğini' söylüyor". (abç.)

Siyaset değil tahrifat dergisi

"Aydın hareketi olma niteliğini hiç bir zaman aşamayan ve cılız bir gücü olan TKP, 1951'deki karşı-devrimci kampanya sırasında tamamen çöktü. 'Kılıç artığı' üç-beş revizyonistten ibaret hale gelen TKP, ülkemizdeki pratik faaliyeti tamamen terkederek yurt dışına taşındı. Sırtını modern revizyonist ağababalarına dayayan bu hainler çetesi, kendisi için uygun şartların oluşmasını beklemeye başladı." (Proleter Devrimcilerin Birliği Yolunda Engelleri Aşalım, sf.10)

Bu bölümü Aydınlık Dergisi şöyle aktarıyor:

"Aydın hareketi olma niteliğini hiç bir zaman aşamayan ve cılız bir gücü olan TKP, 1951'deki karşı devrimci kampanya sırasında tamamen çöktü. 'Kılıç artığı' üç-beş revizyonistten ibaret hale geldi." (Aydınlık, sayı 67, sy.3) (abç.)

Ve bir sayfa sonra:

"Halkın Kurtuluşu 1951 tutuklamasından sonra TÜRKİYE KOMÜNİST HAREKETİNİN 'Kılıç artığı üç-beş revizyonistten ibaret hale geldiğini söylüyor." (agy.)

"1951 tutuklamasından sonra, TÜRKİYE MARKSİST HAREKETİ Kılıç artığı üç-beş revizyonistten ibaret hale gelmedi." (agy.)

Bir paragraf aşağıda bir yandan aynı tahrifatı sürdürürlerken, bir yandan da Halkın Kurtuluşu'na ukalaca ders veriyorlar:

"1951 tutuklamasından sonra, TÜRKİYE MARKSİST HAREKETİ 'üç-beş revizyonistten ibaret hale' gelmedi."(Aydınlık sayı 67, sayfa 4) (abç)

Ve Aydınlık yazarları bu tahrifattan sonra, büyük bir bilgiçlik ve aynı zamanda alçaklıkla Halkın Kurtuluşu'nu 'geçmişi inkar etmek' ve 'faşistlerin ağzıyla konuşmak' vb. ile suçlayarak şunları yazıyorlar:

"Geçmişi inkar eden anlayış, Halkın Kurtuluşu'nu faşistlerin ağzıyla konuşmaya kadar götürmektedir. Devrimci geçmişe sahip çıkmayınca neredeyse faşist teröre sahip çıkacaklar. Onların 'kılıç artığı' demelerinin sebebi dil sürçmesi değil, doğrudan doğruya geçmişteki sınıf mücadelesine tarafsız bir gözle bakmalarıdır. Eğer devrimci geçmişe sahip çıkmazsan, faşist teröre uğrayanlara da 'kılıç artığı' dersin!"

Aydınlık oportünistleri, niçin bu kadar alçakça tahrifatlara başvurmaktadır? Niçin alıntı yaparken tahrif etmekte, niçin bununla da yetinmeyip alıntıyı bir kere daha tahrifata tabi tutmakta ve revizyonist TKP yerine, 'Türkiye Komünist Hareketi', 'Türkiye Marksist Hareketi' gibi ifadeleri geçirmektedir? Niçin Halkın Kurtuluşu'na önce kendi istedikleri şeyi söyletmekte, sonra da eleştirmeye kalkmaktadırlar?

Marksistlere karşı savaşırlarken oportünistler, daima tahrifata ve yalana başvurmak zorundadırlar. Çünkü marksistlerin bütün görüşleri gerçeklere dayanır. Oportünistler, bu yalın gerçeklere açıkça karşı çıkamayacaklarından, önce onu çarpıtırlar, sonra da bu görüşleri çarpıtılmış haliyle eleştirmeye kalkarlar. Kendi oportünist görüşlerini de bu eleştiri perdesi arkasına gizlenerek sunarlar. Aydınlık, tam kendisine yakışan şekilde davranıyor.

Halkın Kurtuluşu'nun broşüründe neyin 'kılıç artığı üç-beş revizyonistten ibaret hale geldiği' son derece açıktır. Bunu ancak en dar kafalılar anlamazlar, en büyük sahtekarlar anlamak istemezler. 'Kılıç artığı üç-beş revizyonistten ibaret hale gelen' Zeki Baştımar, İ. Bilen gibi revizyonist hainlerin yönetimindeki TKP'dir, yoksa Türkiye Marksist Hareketi değil! Bizim, 'kılıç artığı' deyimini tırnak içinde yazarak bununla karşı-devrimci terör başlayınca ya mücadeleyi bırakıp kaçarak, ya da teslim bayrağını çekerek faşist terörden kurtulma yolunu seçen ve yurt dışına kaçan bir avuç haini, Zeki Baştımar ve İ. Bilen gibileri kastettiğimiz açıktır. Yoksa Aydınlık oportünistleri Halkın Kurtuluşu'na kara çalabilmek hevesiyle Z. Baştımar, İ. Bilen hainlerini de Türkiye Komünist Hareketi, Türkiye Marksist Hareketinin temsilcileri olarak mı göstermektedir?

Aydınlık'ın oportünist yazarlarının bu tahrifatlarla amaçladıkları iki şey vardır: Birincisi, Halkın Kurtuluşu'nun geçmişi inkar ettiğini ve devrimci mücadelenin geçmişine faşistlerin ağzıyla kara çaldığı suçlamasını yapabilmek. İkincisi, kendilerinin geçmişe sahip çıkan ve onu sürdüren proleter devrimciler olduklarını ispatlamak (!)

Bu tahrifat üzerine ortaya atılan bu iki iddianın ikisi de, Aydınlık oportünistlerinin beyinlerinden başka hiç bir yerde mevcut değildir. Ve bu iddialara kimse inanmıyacaktır. Aydınlık ne kadar çabalarsa çabalasın, ne kadar hokkabazlık yaparsa yapsın sahip çıkmaya çalıştığı 'geçmiş'in ve kendi geçmişinin proleter devrimci olduğu safsatasına kimseyi inandıramayacaktır. Onların bütün görüşlerini teker teker ele alarak oportünistliklerini bütün yönleriyle sergileyeceğiz. Ya ki, bu oportünist a[illegible] göstereceğiz.

Halkın Kurtuluşu hiç bir zaman ve hiç bir şekilde geçmişi inkar etmemiştir. Halkın Kurtuluşu geçmişte devrimci ne varsa ona daima ve bütünüyle sahip çıkmıştır ve çıkmaya devam edecektir. Halkın Kurtuluşu devrimci olan her şeyin mirasçısıdır. Ve devrimci mirası her türlü karşı-devrimci, revizyonist ve oportünist saldırıya karşı koruyacak; emekçi yığınların ve önderlerinin kanlarını ve canlarını vererek bize bıraktığı devrimci mirastan günümüzdeki mücadeleyi geliştirmek için yararlanacaktır. Ama Halkın Kurtuluşu, asla oportünist olan mirasa sahip çıkmayacak, onun takipçisi olmayacaktır. Devrimci bir hareket oportünist mirasın savunulması ve sürdürülmesi temeli üzerinde değil, tersine, onun, marksizmin-leninizmin ilkelerine sıkıca sarılarak inkarı temeli üzerinde yükselir. Oportünist miras oportünistlere aittir. Aydınlık, 'geçmişin devrimci mirasına sahip çıkma' görüntüsü altında, gerçekte geçmişteki oportünizme sahip çıkmakta ve bunu devam ettirerek onunla birlikte kendi oportünist siyasetine temel yapmaktadır.

Halkın Kurtuluşu, 1946 yılında TKP'ye revizyonistlerin hakim olduğunu söylerken, daha önceki yönetimin, yani Şefik Hüsnü yönetiminin çizgisinin marksist olduğunu belirtmemiştir. Evet, 1946 da parti yönetimini ele geçiren Zeki Baştımar kliği revizyonisttir, marksizmi açıkça ve bütünüyle reddetmiştir. Ama bu demek değildir ki, Şefik Hüsnü yönetiminin çizgisi marksisttir. Bizim söylediklerimizi ancak en metafizik kafalılar 'madem ki yönetimi ele geçirenlerin revizyonist olduğunu kabul ediyorsunuz öyleyse daha önceki yönetimin marksist olduğunu da kabul ediyorsunuz demektir' şeklinde yorumlayabilir. Marksist bir siyasi çizgi, sadece marksizmin bazı genel doğrularını yan yana sıralamak değildir. Marksist bir siyasi çizgi, klasiklerde yazılanların veya uluslararası marksist hareketin genel çizgisinin kabaca ve papagan gibi tekrarı da değildir. Marksist siyasi çizgi, marksizmin-leninizmin evrensel gerçeklerinin ülkenin somut pratiğine yaratıcı bir şekilde uygulanmasıyla ortaya çıkar. Şefik Hüsnü yönetimindeki TKP, Enternasyonal'e bağlı olmasına ve sözde revizyonizme, troçkizme karşı olmasına rağmen sağ-oportünist bir çizgi izlemektedir. Bu durum, sadece TKP'de gözlenen bir olgu değildir. Uluslararası devrimci-proletaryanın önderi Enternasyonal, Çin'le ilgili kararlarında başlangıçta Mao Zedung'un değil onun muhalefet ettiği ÇKP yönetiminin çizgisini desteklemiştir. Oysa bu çizgi, oportünist bir çizgidir. Mao Zedung'un çizgisi ise baştan beri Çin halkının devrime götürebilecek tek doğru devrimci çizgidir. Biz Mao Zedung yönetimindeki ÇKP ile Şefik Hüsnü yönetimindeki TKP'yi karşılaştırırken devrim yapıp yapmamalarına göre değil, doğru bir siyasi çizginin yönetiminde kitleleri seferber edip edememelerine göre bir değerlendirme yaptık.

Şefik Hüsnü'nün görüşlerinin eleştirisi ayrı bir yazının konusudur. Burada kısaca belirtelim. Şefik Hüsnü tam bir Kemalist kuyrukçusudur. 1960 sonrası oportünistlerin savundukları kapitalist olmayan yol tezi onun yazılarında daha o zamanlar bütün yönleriyle formüle edilmiştir, O, kemalist hükümetin Kürtleri katletmesini 'Kürt feodallerinin gerici isyanını bastırma ve 'feodalizmin tasfiyesi' yaftası altında alkış tutmuştur. Feodalizmin tasfiyesini toprak ağalarıyla ülkeyi yöneten, kemalist hükümetten beklemiştir. Marksist devlet teorisini bir yana atarak sınıflar üstü devlet safsatasına sarılmış ve Türkiye'nin kurtuluş yolu olarak devletçiliği önermiştir vb.

Aydınlık oportünistleri marksizm cilasına batırılan oportünist "geçmiş"e sıkı sıkıya sarılmaya devam etsin. Şimdilik şu kadarını söyleyelim ki, tahrifat üzerine tahrifat yapılarak namussuzca ortaya atılan "Halkın Kurtuluşu devrimci geçmişe sahip çıkmayınca, neredeyse faşist teröre sahip çıkacak" iddiası geçmişin oportünist çizgisine ve dolayısıyla bütün oportünist günahlarına sahip çıkan Aydınlık oportünistlerine tamı tamına uymaktadır. Çünkü, onlar Kürt ulusunun katledilmesini alkışlayanların takipçileridir.

AYDINLIK OPORTÜNİSTLERİ, MARKS VE ENGELS'İ BİR ÇIRPIDA NASIL BAYAĞI BİRER LİBERAL HALİNE GETİRDİLER?

Şimdi de, Aydınlık yazarlarının kendi oportünist siyasetlerini 'devrimci' diye yutturmaya çalışırlarken Marks ve Lenin'i ve marksizmin tarihi gelişimini nasıl alçakça tahrif ettiklerini görelim:

'Doğru bir çizginin içinde hataların da olacağı' sözlerinin arkasına sığınarak kendi oportünist görüşlerini 'doğru çizgi içindeki bazı hatalar' olarak sunmaya çalışırken Aydınlık, aklı sıra bunun ancak sonradan da hiç bir zaman patlayabileceğini zannederek şunları yazıyor:

"Marks ve Engels, 1848 devrimleri eşiğinde yayınladıkları 'Komünist Manifestosu'nda henüz 'proletarya diktatörlüğü'nün sözünü etmiyorlardı. 1871 Paris Komün'ün tecrübesidir ki, onları proletarya diktatörlüğünün gerekliliğini ve zorunluluğunu kavrattı. Bu durumda 'Komünist Manifestosu'nun 'oportünist' olduğunu mu ilan edeceğiz?

"Lenin demokratik devrime proletaryanın önderlik edebileceğini ve etmesi gerektiğini İLK DEFA 1905 yılında 'İki Taktik' adlı eseriyle ortaya koydu. Daha önce, demokratik devrimi eski tipte bir burjuva devrimi olarak görüyordu. Lenin, 1905 yılında kadar oportünist miydi?" (Aydınlık, sayı 67, sayfa 8) (abç.)

"Devrimcilik yapıyoruz" diye yıllardır kitap yayınlamak ve dergi çıkarmaktan başka bir iş yapmayan ve marksizm konusunda bilgiçlik taslıyan gevezelerin içine düştükleri durum tek kelimeyle içler acısıdır. Bu oportünistler ya marksist eserlerden hangisinin neden bahsettiğinden tamamen habersizdirler, ya da oportünist yüzleri gizleyebilmek için her türlü bayağılığı yapabilecek kadar alçalmışlardır.

'Marks ve Engels, proletarya diktatörlüğünün gerekliliğini ve zorunluluğunu 1871 Paris Komünü'nün tecrübesinden sonra kavramışlar', Aydınlık'ın sahtekar yazarları böyle söylüyorlar. Peki ya Marks'ın 1850 yılında kaleme aldığı "Fransa'da Sınıf Mücadeleleri" adlı eserindeki şu satırlara ne demeli?

"Bu sosyalizm, genel olarak sınıf farklılıklarının ortadan kaldırılması, bunların dayandığı bütün üretim ilişkilerinin ortadan kaldırılması, bu üretim ilişkilerine tekabül eden bütün toplumsal ilişkilerin ortadan kaldırılması ve bu toplumsal ilişkilerin neticesi olarak bütün fikirlerin devrimcileştirilmesi için zorunlu geçiş noktası olarak proletaryanın sınıf diktatörlüğünün ve devrimin sürekliliğinin ilanıdır."(abç)

Diyelim ki, Aydınlık yazarları marksizmden de Türkçe'den de bihaberdir ve 'proletaryanın sınıf diktatörlüğü' sözünün 'proletarya diktatörlüğü' demek olduğunu anlayamamışlardır; ya Marks'ın 1852'de Weydemeyer'e yazdığı 5 Mart 1852 tarihli ünlü mektuptan da mı habersizdirler? Lenin'in "Marks 1852'de sorunu nasıl koyuyordu?" başlığı altında Devlet ve İhtilal'de aktardığı bu ünlü mektuptan da mı habersizdirler?

"... Kendimle ilgili olarak şunu söyleyebilirim ki, modern toplumdaki sınıfların varlığını olsun, aralarındaki mücadeleyi olsun keşfetmiş olma şerefi bana ait değildir. Benden çok önce bazı burjuva tarihçiler, bu sınıf mücadelesinin tarihi gelişimini anlatmışlar, bazı burjuva iktisatçılar da bunun ekonomik yapısını ifade etmişlerdi. Yeni olarak yaptığım şundan ibaretti: 1- Sınıfların varlığının, sadece üretimin belirli tarihi gelişim evrelerine bağlı olduğunu; 2- Sınıf mücadelesinin zorunlu olarak proletarya diktatoryasına götüreceğini; 3- Bizzat bu diktatoryanın bütün sınıfların ortadan kalkmasına ve sınıfsız bir toplumun kurulmasına geçişten ibaret olduğunu göstermek..." (a.ç.Marks)

Bunlar proletarya diktatörlüğünün 'sözünü etmek', 'gerekliliğini ve zorunluluğunu kavramak' değildir de nedir? Aydınlık oportünistleri en büyük zati sungurlara taş çıkartacak bir el çabukluğuyla Marks ve Engels'i uzun yıllar için bayağı birer liberal haline getiriyorlar. Marks'ın sözleriyle 'sınıf mücadelesinin zorunlu olarak proletarya diktatoryasına götüreceğini' çıkarıp attıktan sonra Marks'ın teorisinde sıradan bir burjuva liberalinin kabul edebileceğinden başka geriye ne kalmaktadır? Ama oportünist Aydınlık yazarlarına göre proletarya diktatörlüğü olmadan da pekala marksizm olabilir. Onlara göre bizzat Marks'ın kendisi bile yirmi yıldan fazla bir süre proletarya diktatörlüğünden habersiz bir marksist(!) olarak yaşayabilmiştir. Böylesi bir 'marksizm', ancak Aydınlık oportünistlerine yakışır.

Aydınlık oportünist yalansöylüyorsunuz! Proletarya diktatörlüğü fikri 1871 Paris Komünü deneyinden sonra kavranmadı. Komünün Marks'a kavrattığı proletarya diktatörlüğünün gerekliliği ve zorunluluğu değil —Marks bunu yirmi yıl önce kavramıştır— onun biçimidir, parçalanan devlet cihazının yerine konacak olan devletin yapısıdır, yani sorunun somut yanıdır. Marks daha 'Komünist Manifestosu'nda devrimin ilk aşaması olarak 'egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletarya'dan söz ediyordu. Lenin'in belirttiği gibi bu sözlerle "marksizmin devlet konusundaki en ilginç ve en önemli fikirlerinden biri, 'proletarya diktatoryası' fikri formüle edilmiş bulunuyor." Ve yine Lenin'in belirttiği gibi "proletaryanın bu egemen sınıf olarak örgütlenmesini hangi somut biçimler alabileceği, bu örgütlenmenin, demokrasinin en tam, en tutarlı fethiyle hangi belirli tarzda uyuşabileceği sorusuna cevabı, Marks, ütopyaya düşmeden yığın hareketlerinden bekliyordu." (Devlet ve İhtilal)

Ve Marks'a bu sorunun cevabını Komün verdi.

AYDINLIK OPORTÜNİSTLERİ. LENİN'İ DE KÖTÜ BİR MENŞEVİK SEVİYESİNE DÜŞÜRMEYE ÇALIŞIYORLAR.

"Demokratik devrime proletaryanın önderlik edebileceği ve etmesi gerektiğinin ilk defa 1905 yılında 'İki Taktik' adlı eserde konduğu, daha önce Lenin'in demokratik devrimi eski tipte bir burjuva devrimi olarak gördüğü" de en az birincisi kadar alçakça uydurulmuş bir oportünist yalandır. Bu öylesine bir yalandır ki, Lenin'in yıllarca bir menşevik teorisyen olduğunu söylemekten başka bir anlama gelmez. Ama oportünistlerin bütün çabaları boşunadır. Lenin'in bir proleter devrimci olarak mücadeleye atıldığı yıllardan itibaren yazdığı bütün makaleler, broşürler ve kitaplar bu sahtekarların yüzüne inen birer şamardır.

Lenin, narodnizmi ideolojik alanda tamamiyle çökertmek amacıyla 1894 yılında kaleme aldığı "Halkın Dostları Kimlerdir ve Sosyal-Demokratlara Karşı Nasıl Savaşırlar?" adlı kitabını şu sözlerle bitiriyordu:

"Bundan dolayı da, sosyal-demokratlar tüm dikkatlerini ve tüm faaliyetlerini işçi sınıfı üzerinde yoğunlaştırırlar. Onun ileri temsilcileri, bilimsel sosyalizm fikirlerini, Rus işçisinin tarihsel rolü fikrini iyice kavradıkları zaman, bu fikirler yaygınlaştığı zaman, ve işçilerin bugünkü dağınık ekonomik savaşını bilinçli sınıf mücadelesine dönüştürmek üzere işçiler arasında sağlam örgütler kurulduğu zaman -Rus İŞÇİSİ, tüm demokratik öğelerin başını çekerek mutlakiyeti devirecek ve RUSYA PROLETARYASINI (BÜTÜN ÜLKELERİN proletaryasıyla yanyana) açık siyasal mücadelenin düz yolundan komünist devrimin zaferine götürecektir. (Halkın Dostları Kimlerdir ve Sosyal-Demokratlara Karşı Nasıl Savaşırlar? sayfa 197) (büyük harfli ve altı çizili yerler Lenin'e ait)

Aydınlık oportünistleri, şimdiye kadar bilmiyorduysanız, şimdi öğrendiniz mi Lenin'in "proletaryanın demokratik devrime önderlik edebileceği ve etmesi gerektiği fikrini ilk defa 1905 yılında ortaya atmadığını", bunu 1905'ten tam on yıl önce bütün açıklığıyla ortaya koyup geliştirdiğini?

Hala öğrenmediyseniz gelin bir de 1897'de kaleme alınan 'Sosyal Demokratların Görevleri' isimli broşüre başvuralım.

"...Demokratik, politik mücadelesinde, Rus işçi sınıfı kendi başına değildir, mutlakiyetin düşmanları olan ve ona karşı şu veya bu şekilde savaşan politik unsurlar, tabakalar ve sınıflar proletaryanın yanındadırlar. ..... Bütün sosyal-demokratlar, Rusya'daki siyasal devrimi sosyalist devrimin takip edeceğini kabul etmişlerdir." (sayfa 22) (a.ç.Lenin)

Aynı kitaptan bir bölüm daha:

"Proletarya, tek başına, demokratik kurumların ve siyasal özgürlüklerin öncü savaşçısıdır. Birinci olarak, bunun nedeni, polis zulmünün, durumu gereği, bu zulümde kısmi değişikliklerle yetinmeyecek olan proletarya üzerinde yoğunlaşmış olmasıdır- polis tiranlığının yüksek otoritelere ve hatta resmi memurlara yaklaşması olanaksızdır ve kamuoyu üzerinde de hiç etkisi yoktur. İkinci olarak, proletarya tek başına siyasal ve sosyal sistemin tamamen demokratikleştirilmesini sağlıyacak güçtedir, bundan sonra da sistem, işçilerin ellerine bırakılmış olacaktır. İşte bunun için işçi sınıfının demokratik faaliyetlerinin, diğer sınıf ve gurupların demokratik hedeflerinin içinde erimesi demokratik hareketi, siyasal mücadeleyi zayıflatacak, onu daha az belirli, daha az kararlı ve daha fazla uzlaşmaya yatkın hale getirecektir. Diğer taraftan eğer işçi sınıfı demokratik kurumların öncü savaşçısı olarak en önde durursa, bu demokratik hareketi, siyasal özgürlük mücadelesini kuvvetlendirecektir; çünkü işçi sınıfı, diğer demokratik ve politik muhalefet unsurlarının tümünü yönlendirecek, radikalleri gönüllü olarak politik sistemi ile sosyal yapısıyla gerçi dönülmez bir kopmaya itecektir." (sayfa 26) (abç.)

Belki bu dar kafalılar yine anlamamışlardır. Onun için biz Lenin'in kitaplarından alıntılar vermeye devam edelim. 1898 yılında yazılan 'Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi' adlı eserde 1907 Temmuz'unda yazdığı önsözde Lenin şunları söylüyor:

"Bu yapıtta, iktisadi bir araştırmaya ve istatistiklerin eleştirel gözümlemesine dayanarak sunulan, Rusya'nın toplumsal ve iktisadi düzeninin ve dolayısıyla sınıf yapısının tahlili, bugün, devrimin ilerlemesi içinde, bütün sınıfların açık siyasi faaliyetiyle doğrulanıyor. Proletaryanın önder rolü tamamen ortaya çıkmıştır." (Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi sayfa 21) (abç.)

Devam edelim. Lenin, 1898 yılında sürgündeyken yazdığı, 'Rus Sosyal-Demokratlarının Bir Protestosu' isimli broşürde, demokratik devrimde proletaryanın önder rolü üzerine şunları söylüyor:

"Otokrasinin yıkılmasının acil bir görev haline gelmesinden beri, sosyal-demokrasi, demokrasi uğruna yürütülecek savaşa öncülük etmeli, Rus halkının demokratik unsurlarını bütün gücüyle desteklemeli, ve bu mücadelenin sonunda Rus halkının ittifakını kazanmalıdır. Otokrasiye karşı verilecek savaşta ancak bağımsız bir işçi partisi bu görevi göğüsleyecektir." (Revizyonizm Üzerine sayfa 27) (abç.)

Lenin, proletaryanın devrimde önderlik rolü oynayabilmesi için tek araç olan partinin bütün ilkelerini ortaya koyduğu 'Ne Yapmalı' adlı eserde, sosyalizmin önündeki birinci engel olan çarlığın yıkılmasının yani demokratik devrimin başarısının gerekliliğinden söz ederken şunları yazıyordu:

"Tarih, bugün bizi, herhangi bir ülke proletaryasının önündeki bütün acil görevler arasında en devrimci olan acil bir görevle karşı karşıya bırakmıştır. Bu görevin gerçekleştirilmesi sadece Avrupa'nın değil, aynı zamanda (artık söylenebilirki) Asya gericiliğinin de en güçlü kalesinin yıkılması Rusya proletaryasını uluslararası devrimci proletaryanın öncüsü durumuna getirecektir."

Lenin, aynı eserde proletaryanın önderlik rolünü ancak en ileri teorinin kılavuzluğundaki partisi aracılığıyla yerine getirebileceğini belirtiyordu.

Aydınlık oportünistlerinin tahrifatları ve alçaklıkları çok büyüktür. Bu yüzden onları bıktırıncaya kadar Lenin'den alıntılara devam edeceğiz. Rusya proletaryasına demokratik ve sosyalist devrimde önderlik etmek için kurulan Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin Lenin tarafından kaleme alınan programında şunları okuyoruz:

"Madde 9. Bu sosyal devrimi başarmak için proletarya kendisini durumun hakimi yapacak olan ve onu, büyük amacına giden yolda karşısına çıkacak bütün engelleri devirmeye muaffak kılacak olan politik iktidarı kazanmalıdır. Bu anlamda proletaryanın diktatörlüğü, sosyal devrimin esas politik şartıdır."(abç.)

Programın (C) bölümü şu paragrafla başlıyor:

"Bu sebeplerden dolayı R.S.D.İ.P. kendi yakın politik görevleri olarak Çarcı otokrasinin yıkılıp atılması ve onun yerine, şunları sağlayacak olan, demokratik kurumlara dayalı bir cumhuriyetin geçirilmesini öngörür" (RSDİP Program Taslakları, s.24-25) (abç.)

Aydınlık oportünistleri Lenin'in narodnizme, ekonomizme ve menşevizm karşı mücadeleler içinde geliştirdiği demokratik devrimde proletaryanın önder rolüne ilişkin değerli teorisini, bir kalem darbesiyle silip atarak, Lenin'i 1905 yılına kadar kötü bir menşevik düzeyine indirgiyor. Nasıl Marks ve Engels'i proletarya diktatörlüğünün gerekliliğini ancak onu gördükten sonra kavrayabilen birer filisten seviyesine indirdilerse, tıpkı öyle Lenin'i de proletaryanın demokratik devrimdeki önder rolünü ancak devrimi yaşarken anlayabilen sıradan bir dar deneyci haline getirdiler.

Oportünistler her zaman olduğu gibi yine yalan söylüyorlar, gerçekleri yine çarpıtıyorlar. Hayır, Lenin bu gerçeği 1905 yılında kavramadı! Gerçekte 1905 devrimi, Lenin'in yıllar önce ortaya koyduğu siyasi tezleri doğrulamaktan başka bir şey yapmadı. Lenin, bunu İki Taktik'in ön sözünde şu şekilde belirtiyor: "İhtilal, ... sosyal-demokrasinin programı ve taktiğini pratikte doğrulayacaktır." Ve devrim Lenin'in 1894'lerden beri ortaya koyup geliştirdiği görüşleri pratikte bir bir doğruladı.

Aydınlık oportünistlerinin bu kaba tahrifatları yapabilecek kadar kitabi bilgiden yoksun olduklarını söylemek, onlara haksızlık etmek olur. Hayır, onlar bu kadar bilgisiz değildir! Onların bu tahrifatları yapmasındaki neden, bilgisizlik değil, oportünizmdir. Onlar, geçmişten beri büyük bir titizlikle sürdürdükleri oportünist çizgilerini, 'proleter devrimci' kisvesi altında piyasaya sürerlerken; oportünist bütünün ayrılmaz parçaları olan kuyrukçuluğu, burjuva ordu ve devlet tahlillerini, kemalizm savunuculuğunu, reformizmi, cuntacılığı, partinin reddini, işçi sınıfının önder rolünün reddini, menşevik parti anlayışını vb. vb. bütün bu en katıksız oportünist tezleri 'doğru çizginin içindeki hatalar' olarak gösterebilmek için bu oyuna başvuruyorlar. Bir çırpıda marksizmin büyük ustaları Marks, Engels ve Lenin'i de akılları sıra kendileri gibi sıradan bir oportünist haline getirme sahtekarlığını yaptıktan sonra, bütün oportünist günahlarından kurtulacaklarını zannediyorlar. Oportünist yargıçlar, kendi oportünist suçlarına Marks Engels ve Lenin'in yüce isimlerini de ortak etmeye kalkışarak suçlarını hafifleteceklerini veya bağışlanacaklarını zannediyorlar. Ama boşuna! Proletarya ve emekçi kitleler, kendilerini devrimci yollarından saptırmaya çalışan bu oportünistleri benzerleriyle birlikte layık oldukları yere iterek, marksizm-leninizmin gösterdiği yolda, devrim yolunda ilerleyecektir.

TEKKE ÇIKARLARIYLA GÖZÜ KARARAN AYDINLIK'IN OPORTÜNİST YAZARLARI NEREYE GİDİYOR?

"Eline bir daktilo makinesi ve teksir aleti geçirenler, gafatlı bir bağlılığı kurmuş, ... keple yazınca, 'herhangi teorik organ' çıkardığını iddia edecek ... önünü karartıyorlar." (Aydınlık s.68, sf.16) (abç.)

"İllegal propaganda yöntemlerini kınamayı ve bununla legal basında alay etmeyi Sosyal-Demokrat Parti üyeliği ile bağdaşır saymak sosyalizme ihanettir." (Lenin, Sosyalizm ve Savaş s.29) (abç)

OPORTÜNİSTLERİN MARKSİZMİN İHTİLALCI ÖZÜNÜ İĞDİŞ ETME ÇABALARI İFLASA MAHKUMDUR

AYDINLIK SÖYLÜYOR

"Marks ve Engels, 1848 devrimleri eşiğinde, yayınladıkları 'Komünist Manifestosu'nda henüz 'proletarya diktatörlüğü'nün sözünü etmiyorlardı. 1871 Paris Komün'ünün tecrübesidir ki, onlara proletarya diktatörlüğü gerekliliğini ve zorunluluğunu kavrattı. Bu durumda 'Komünist Manifestosu'nun 'oportünist' olduğunu mu ilan edeceğiz?" (abç.)

YALAN ORTAYA ÇIKIYOR

MARKS'TAN J WEYDEMEYER'E MEKTUP-1852

"... Kendimle ilgili olarak şunu söyleyebilirim ki, modern toplumdaki sınıfların varlığını olsun, aralarındaki mücadeleyi olsun keşfetmiş olma şerefi bana ait değildir. Benden çok önce bazı burjuva tarihçiler, bu sınıf mücadelesinin tarihi gelişimini anlatmışlar, bazı L... iktisatçılarda bunun ekonomik yapısını ifade etmişlerdi. Yeni olarak yaptığım şundan ibaretti: 1-Sınıfların varlığının, sadece üretimin belirli tarihi gelişim evrelerine bağlı olduğunu; 2- Sınıf mücadelesinin zorunlu olarak proletarya diktatoryasına götüreceğini; 3-Bizzat bu diktatoryanın bütün sınıfların ortadan kalkmasına ve sınıfsız bir toplumun kurulmasına geçişten ibaret olduğunu göstermek" (a.ç.Marks)

OPORTÜNİSTLERİN MARKSİZMİN İHTİLALCI ÖZÜNÜ İĞDİŞ ETME ÇABALARI İFLASA MAHKUMDUR

AYDINLIK SÖYLÜYOR

"Lenin, demokratik devrime proletaryanın önderlik edebileceğini ve etmesi gerektiğini İLK DEFA 1905 yılında 'İki Taktik' adlı eseriyle ortaya koydu. Daha önce, demokratik devrimi eski tipte bir burjuva devrimi olarak görüyordu. Lenin, 1905 yılına kadar oportünist miydi?" (Aydınlık sayı 67, sf 8) (abç.) (büyük dizgiler bizim)

YALAN ORTAYA ÇIKIYOR — 1894 LENİN

"Bundan dolayı da, sosyal-demokratlar tüm dikkatlerini ve tüm faaliyetlerini işçi sınıfı üzerinde yoğunlaştırırlar. Onun ileri temsilcileri, bilimsel sosyalizm fikirlerini, Rus işçisinin tarihsel rolü fikrini iyice kavradıkları zaman, bu fikirler yaygınlaştığı zaman, ve işçilerin bugünkü dağınık ekonomik savaşını bilinçli sınıf mücadelesine dönüştürmek üzere işçiler arasında sağlam örgütler kurulduğu zaman- Rus İŞÇİSİ, tüm demokratik öğelerin başını çekerek mutlakiyeti devirecek ve RUSYA PROLETARYASINI (BÜTÜN ÜLKELERİN proletaryasıyla yanyana) açık siyasal mücadelenin düz yolundan komünist devrimin zaferine göterecektir. (Halkın Dostları Kimlerdir ve Sosyal-Demokratlara Karşı Nasıl Savaşırlar, 1894, sayfa 197) (alt çizgileri ve büyük harfler Lenin'e ait.)

YALAN BİR KERE DAHA ORTAYA ÇIKIYOR — 1898 LENİN

"Otokrasinin yıkılmasının acil bir görev haline gelmesinden beri, sosyal-demokrasi, demokrasi uğruna yürütülecek savaşa öncülük etmeli, Rus halkının demokratik unsurlarının bütün gücüyle desteklemeli ve bu mücadelenin sonunda Rus halkının ittifakını kazanmalıdır. Otokrasiye karşı verilecek savaşta ancak bağımsız bir işçi partisi bu görevi göğüsleyecektir." (Rus Sosyal-Demokratlarının Manifestosu'ndan) (abç.)

İŞSİZLİK VE HAYAT PAHALILIĞINI YARATANLAR; EMPERYALİSTLER VE İŞBİRLİKÇİ HAKİM SINIFLARDIR.

İşsizlik ve hayat pahalılığı başını almış gidiyor. Eli kanlı faşist MC' sözcülerinin ortalığı toz dumana katarcasına savurdukları "yokluğu, yoksulluğu, pahalılığı, işsizliği önliyeceğiz" palavralarından geçilmiyor. Ama halkın en temel ihtiyaçlarının fiyatları günden güne artıyor. Çarşıda, pazarda her şey ateş pahası. Emekten süpürgeye, ilaçtan ayakkabıya kadar son yıllarda fiyatı artmıyan bir mal kalmadı. Özellikle emekçi halkın en temel ihtiyaçları olan gıda maddelerinin (peynir, helva, et vb.), giyim eşyalarının (ayakkabı, kumaş vb.) fiyatlarında, ev kiralarındaki artış % 400'e varmaktadır.

Fiyatlar dizginsizce artarken paranın satın alma gücü ise düşmektedir. Faşist MC'nin işbaşına geldiği günden beri paranın değeri "kur ayarlaması" adı altında 9 kere düşürülmüştür. Her geçen gün daha da artan işsizlikse işçi sınıfı ve emekçi halkın içinde bulunduğu yokluk ve sefaletin daha da artmasına yol açmaktadır.

Bugün, insanın insan tarafından sömürüldüğü bütün ülkeler derin bir ekonomik ve siyasi buhran içindedirler. İşsizlik, pahalılık, enflasyon, bazı malların bulunamaması, yüz binlerce işçinin, emekçinin katıldığı grevler, hükümet değişiklikleri, azgınlaşan faşist terör gibi ekonomik, siyasi buhranın belirtileri ve sonuçları kapitalist, revizyonist ülkelerin istisnasız hepsinde görülmektedir. Ülkemizi de kaçınılmaz olarak etkisi içine alan buhranın sebepleri ve buhrandan kurtulmanın yolu üzerinde hemen herkes birşey söylüyor. İşbirlikçi hakim sınıfların temsilcileri ağızlarını her açışta "hayat pahalılığının sebebi işçi ücretlerindeki artıştır" diye lafa başlıyorlar. Arkasından da "gerekli tedbirler" dedikleri; ücretleri dondurma, toplu sözleşme düzenini değiştirme, zaten binbir yolla kısıtlı tutulan sendika seçme özgürlüğünü tamamen ortadan kaldırma vb. isteklerini sıralıyorlar.

İşbirlikçi hakim sınıfların temsilcilerinin hayat pahalılığının sorumlusu olarak işçi sınıfını göstermeye, ve işçi sınıfının kan dökerek, panzerli, coplu saldırılara göğüs gererek kazandığı ücretlerindeki bir parça artışa bağlamaya çalışmasının altında başlıca iki amaç yatmaktadır. Birincisi, yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali hayat pahalılığının gerçek sorumlularının emperyalizm ve işbirlikçi hakim sınıflar olduğu gerçeğini gizlemektir. Pahalılığın sebebinin emperyalistler ve işbirlikçilerinin daha çok kâr etme hırsı olduğunu ve sömürü düzenine son vermedikçe, emperyalizmin, işbirlikçi kapitalizmin ve feodalizmin kökü kazınmadıkça pahalılığın önüne geçilemiyeceğinin işçi sınıfı ve emekçi halk tarafından kavranmasını önlemeye çalışmaktadır.

İkinci amaçları ise, emekçi halkın diğer sınıf ve tabakalarını, en az onlar kadar sömürü ve zulüm düzeninin boyunduruğu altında olan, işçi sınıfına düşman etmektir. Halkın güçlerini bölüp, halk sınıfları arasına kin ve düşmanlık tohumları ekip sömürü ve yağmalarını daha rahat sürdürebilmektir.

Hayat pahalılığını yaratanlar kimlerdir? Ücretlerini, kan pahasına, işkence, polis ve jandarma saldırılarına ve sendika ağalarının ihanetlerine göğüs gererek üç beş kuruş arttıran işçi sınıfı mı? Yoksa işçi sınıfının ve emekçi halkın kanını, iliğini emen; kârlarına kâr katan aç gözlü emperyalistler ve işbirlikçi hakim sınıflar mı?

Kopardıkları bütün yaygaralara, emekçi halkı kandırmak için yaptıkları bütün sahtekarlıklara rağmen rakamlar hayat pahalılığının tek sorumlularının emperyalistler ve işbirlikçi hakim sınıflar olduğunu ayan beyan ortaya koymaktadır.

HAYAT PAHALILIĞI,

İşçilerin gerçek ücretlerindeki artış, fiyat artışlarının çok gerisinde kalmaktadır

İşbirlikçi hakim sınıfların temsilcilerine göre, fiyat artışlarının tek sebebi işçi ücretlerinin artmasıdır.

Bu yalanı açığa çıkarmak için fazla araştırma yapmak gerekmemektedir.

Çeşitli sanayi kollarında üretilen bir malın maliyetinde işçi ücretlerinin payı ortalama % 10 dur. Başka bir deyişle 100 liralık bir malın üretiminde bir işçiye ödenen ücret ortalama 10 liradır. Aşağıdaki tabloda çeşitli sanayi kollarında 100 liralık bir malın fiyatında işçi ücretlerinin ve elde edilen kârın oranları görülmektedir.

SANAYİ DALI	ÜCRETİN PAYI	KARIN PAYI
GIDA	6	13
DOKUMA	11	23
KAĞIT	7	36
KAUÇUK	2	18
METAL ANA SANAYİİ	7	15
MADENİ EŞYA	14	25

Bu durumda örneğin dokuma sanayiinde işçi ücretleri 2 kat artsa bile bir kumaşın fiyatı artsa artsa % 11 oranında artar. Örneğin metresi 100 liraysa 111 lira olur. Öte yandan 1970-1975 yılları arasında fiyatlar % 135 oranında yükselmiştir. 1976 yılının ilk dokuz ayında hayat % 15 oranında pahalılanmıştır. İşçi sınıfının ve emekçi halkın sofrasında baş köşeyi alan ekmeğin fiyatı 1971 yılından 1975 yılına kadar % 300 artmıştır. 1971 yılında 150 kuruş olan 1 kg. ekmek 1975 yılında 450 kuruş olmuştur. Şayet sömürücü hakim sınıfların temsilcilerinin ağızlarından düşürmedikleri gibi fiyat artışlarına işçi ücretlerindeki artış sebep olsaydı fırın işçilerinin ücretinin 4 yılda 50 kat artmış olması gerekirdi.

Ayrıca işçi ücretlerinin gerçekten artıp artmadığını incelediğimizde, işbirlikçi hakim sınıfların temsilcilerinin ileri sürdükleri gibi "ücretlerde aşırı bir artış" değil bir azalma olduğu görülmektedir. Bu arada dikkat etmemiz gereken şey işçi ücretlerinin gerçek artışının ne demek olduğudur? İşçi ücretlerinin gerçekten artıp artmadığı işçinin cebine giren paranın artmasıyla belli olmaz. Evvelden 100 lira alan bir işçinin ücretinin 150 lira olmasına bakarak onun ücretinin arttığını söyliyemeyiz. Ücretin gerçekten arttığını söyliyebilmemiz için işçinin 150 lirayla alabildiği malların eskiden 100 lirayla alabildiklerinden fazla olması gerekir. Bir işçinin ücreti ilk bakışta örneğin 50 lira artmış gibi görünebilir. Ama paranın değerinin düşmesi, hayat pahalılığının artması gibi nedenlerle 150 lirayla eskiden 100 liraya alabildiğinden daha az mal alabilir. Bu durumda işçinin gerçek ücreti artmamış, tersine azalmıştır.

Nitekim 1970 yılından 1975 yılına kadar işçi ücretleri % 112 artmıştır. Yani 1970'de 100 lira ücret alan bir işçinin ücreti 1975 yılında 212 lira olmuştur. Ama aynı yıllarda hayat pahalılığı %135 artmıştır. Yani 1970 yılında 100 liraya alınabilen bir malın fiyatı 235 lira olmuştur. Bu nedenle 1970-1975 yılları arasında gerçek işçi ücretlerinde bir artma değil azalma olmuştur. Bu azalma 12 Mart faşist diktatörlüğü dönemine rastlar. Gerçek işçi ücretleri 1971 yılında % 5,1 1972 yılında % 1,4, 1973 yılında % 3,9 oranında düşmüştür. Bu rakamlar, işçilere "refah, mutluluk" vaadeden faşizmin aslında işçilere ve emekçilere üzerlerindeki sömürü ve zulmün katmerleşmesinden başka bir şey getirmiyeceğinin bir örneğidir.

İşçilerin ve emekçi halkın yoksulluğu artarken bir avuç işbirlikçi sömürücü karlarına kar katmaktadır

İşbirlikçi hakim sınıfların temsilcileri işçi ücretlerinin "aşırı oranda arttığını" tekrarlayıp dururlarken kârlarının ne kadar arttığı konusunda dut yemiş bülbül gibi susmaktadırlar. İşçi ücretlerindeki artışı sahtekârca olduğundan yüksek gösterirlerken kârlarının artışını da aynı sahtekârlıkla olduğundan daha düşük göstermektedirler. Buna rağmen işbirlikçi tekelci burjuvazinin işine geldiği gibi açıkladığı rakamlar dahi onların işçi sınıfını ve emekçi halkı nasıl azgınca sömürdüklerini ortaya koymaktadır. İşçi sınıfı ve emekçi halk hayat pahalılığının azgınca sömürünün etkileri yüzünden günden güne daha da yoksullaşır, insanca yaşama imkanlarını daha da kaybederken, bir avuç sömürücü semirdikçe semirmektedir. Fiyat artışlarının nedeni de emperyalizmin işbirlikçisi bir avuç sömürücünün gözü doymaz kâr hırsıdır.

Çeşitli sanayi kollarında 100 liralık bir malın fiyatında ücretin ve kârın oranını gösteren yukardaki tabloya baktığımız zaman, kâr oranının ücretlerin en az 2 katı olduğunu görürüz. Faşist besleme yuvası haline getirilen Devlet İstatistik Enstitüsü'nün yayınladığı Yıllık Sanayi sayımları kâr oranının 1974 yılında ücretlerin 3 katına çıktığını göstermektedir. Üstelik yayınlanan bu rakamlar bu sömürücülerin kendileri tarafından verildiği için gerçek durumun çok altındadır.

Bir avuç sömürücünün milli gelirden aldıkları pay sürekli olarak artmaktadır. 1970-1973 yıllarında milli gelirle birlikte, milli gelirden sanayicilerin aldığı payda artmış, buna karşılık gerçek işçi ücretleri düşmüştür. Sanayi kesiminin milli gelirden aldığı paydaki artışın özellikle 1971 ve 1972 yıllarında büyük ölçüde artması faşizmin bir avuç sömürücünün yağma ve talan düzeni olduğunun bir başka örneğidir.

Yıllar	Milli Gelir Artışı (%)	Sanayi Kesimi Gelir artışı (%)	Gerçek ücret artışı (%)
1970	5,6	2,1	0,8
1971	10,7	10,4	- 5,1
1972	7,1	11,8	- 1,4
1973	6,4	9,1	- 3,9

Ağustos ayı içinde Türkiye'nin en büyük yüz firmasıyla ilgili bazı bilgiler bir liste halinde yayınlamıştır. Bu listedeki bilgiler de işbirlikçi tekelci burjuvaların kendi ağızlarından derlenmiştir. Bu bilgileri verirken de onların gerçek durumlarını sakladıkları açıktır. Buna rağmen, bu listedeki bilgilere göre Türkiye'nin en büyük 93 firmasının (7 tanesi kendileriyle ilgili bilgilerin yayınlanmasına izin vermemiştir) 1975 yılında ettikleri kârların toplamı 4 milyar 247 milyon liradır. Bu rakam, asgari ücretle çalışan 235 bin 944 işçinin bir yıllık gelirine eşittir.

Artan hayat pahalılığı işçi sınıfının ve emekçi halkın belini daha da bükerken, buna sebep olan işbirlikçi hakim sınıfların milyonlarına milyon kattıklarının bir delili de Vehbi Koç'un sahip olduğu şirketlerin kârlarındaki artıştır. Türkiye'nin en büyük işbirlikçi burjuvası olan Vehbi Koç'un sahibi olduğu şirketlerin 1966 yılındaki sermayelerinin toplamı 100 milyon lira, ettikleri kâr ise 17 milyon liradır. 1975 yılında ise sermayelerin toplamı 200 milyon liraya, kârlarının toplamı ise 207 milyon liraya yükselmiştir. İşbirlikçi Vehbi Koç'un sahip olduğu şirketlerin sermayelerinin toplamı 9 yılda 2 kat artmış; buna karşılık yıllık kârlarının toplamı 12 kat artmıştır. Acaba hangi işçinin ücreti hangi köylünün, esnafın, zanaatkarın ürününün fiyatı, hangi memurun maaşı 9 yılda 12 kat artmıştır? Artmak bir yana azalmıştır. İşbirlikçi hakim sınıfların temsilcileri sabah akşam "hayat pahalılığını yaratan işçi ücretlerindeki artıştır" diye demeç üstüne demeç vermektedirler. Ama onların yaptığı bütün yaygaralar kimseyi kandıramaz. Hayat pahalılığının asıl sebebinin işbirlikçi hakim sınıfların kârlarına kâr katma hırsı olduğu gerçeğini hasır altı edemez.

Onlar, "işçi ücretlerindeki artış bir çok fabrikanın iflasına yol açmakta, bir çoğu da kapanma tehlikesiyle karşı karşıya bulunmaktadır" diye sızlanmaktadırlar. Evet, bir çok fabrika iflas etmektedir. Bir çoğu da etmek üzeredir. Ama bu durumun işçi ücretlerinin artmasıyla bir ilgisi yoktur. Her gün artan sayıda orta ve küçük işletmenin iflas etmesinin ya da iflasın eşiğine gelmesinin sebebi sanayideki tekelleşmenin sonucudur. Büyük firmaların rekabetine dayanamayarak iflas eden orta ve küçük burjuvalar işçi sınıfının saflarına katılmaktadırlar. Buna karşılık bir malın üretimini tekeline alan bir avuç sömürücü, daha fazla kâr etmek için o malın fiyatını istedikleri kadar arttırabilmektedirler. Hayat pahalılığına yol açan etkenlerden biri de işbirlikçi tekelci burjuvaların ürettikleri malları canlarının istediği fiyattan sa

De.sa.7.sü.2'de

Emperyalist sömürü altındaki ülkemizin tersine, sosyalist Arnavutluk'ta emekçi kitlelerin refah seviyesi durmadan yükseltmektedir. Kapitalist ve revizyonist dünyada milyonlarca kişinin işsiz kaldığı bir zamanda Arnavutluk'ta işsizlik ebediyen ortadan kaldırılmıştır. Kapitalist ve revizyonist ülkelerde emekçilerin aylıklarının büyük bir kısmına vergi adı altında el konulmaktadır. Arnavutluk'ta, her türlü vergi dünyada ilk olarak ortadan kaldı-

Hayat pahalılığının, işsizliğin, fiyat artışının olmadığı bir ülke ARNAVUTLUK

rılmıştır. Toplum, eğitim, kültür, sağlık tedbirleri ve sosyal güvenlik için yapılan harcamalar devlet bütçesinin giderlerinin aşağı yukarı dörtte biridir. Eğitim ve sağlık hizmetleri parasızdır. Kiralar çok düşüktür ve bir işçinin bir veya iki günlük gelirinin karşılığıdır. Oysa kapitalist ülkelerde işçi aileleri gelirlerinin yüzde 60'a varan kısmını kiraya yatırmaktadır. Enflasyon, sürekli fiyat artışı gibi olgular sosyalist Arnavutluk'a tamamen yabancıdır. Piyasaya düzenli olarak mal sağlanmaktadır ve fiyatlar istikrarlıdır. Fiyatlar artmamakta, tam tersine üretimdeki artış temelinde sık sık düşürülmektedir.

Bütün bu etkenler sonucunda Arnavutluk'ta geniş emekçi kitlelerin hayat seviyeleri sürekli olarak yükselmektedir. 1970'e oranla 1975'te kişi başına düşen gerçek gelir % 14 artmıştır.

İŞSİZLİK

Artan işsizliğin de sorumlusu emperyalizm ve işbirlikçi hakim sınıfların sömürü ve zulüm düzenidir

Bugün, ülkemizdeki işsiz sayısı, resmi rakamlara göre, 2 milyon 200 bin kişidir. Başka bir deyiş ülkemizde çalışabilir durumda olan yaklaşık olarak her 8 kişiden 1'i işsizdir. Gerçek durumu tam olarak yansıtmayan resmi rakamlar dahi, Türkiye'nin dünyada işsiz sayısı en yüksek olan üçüncü ülke olduğunu göstermektedir. Bu rakamlar gerçek işsiz sayısını tam olarak yansıtmamaktadır. Her şeyden önce tarım kesiminde çok fazla olan gizli işsizler bu rakama dahil değildir. Tarım kesiminde, en fazla iş imkanının olduğu yaz aylarında bile gizli işsiz sayısı 1 milyon kişidir. Yani tarım kesiminde çalışan her on kişiden biri sürekli gizli işsiz durumundadır. Tarım kesiminde ölü mevsim olan kış aylarında ise gizli işsiz sayısı 7,5 milyon kişiye yükselmektedir. Türkiye'de iş bulamadığı için emperyalist ülkelere, gelişmiş kapitalist ülkelere işgücünü satmaya giden 1 milyonun üzerindeki işçilerde Türkiye'de ki işsizlerin arasında sayılmamaktadır. Ayrıca geçen her yıl işsiz sayısı azalmak bir yana artmaktadır. 1975 yılında çalışmak isteyen her 100 kişiden 14 ü peşinen işsiz kalmaya mahkûm edilmiştir.

Hayat pahalılığının olduğu gibi artan işsizliğin de sorumlusu emperyalizm ve işbirlikçi hakim sınıfların sömürü ve zulüm düzenidir.

Gözleri kârdan başka hiç bir şey görmeyen işbirlikçi hakim sınıflar, hem kârlarını düşürmemek, hem de ekonomik buhran karşısında kârlarını güvenlik altına alabilmek için fabrikalarını, işletmelerini sürekli düşük verimle çalıştırmaktadırlar. Böylelikle milyonlarca işçi iş ararken varolan iş imkânları tamamen kullanılmamakta, üretimi daha da kısmalarının sonucu binlerce işçi daha sokağa atılmaktadır. Bir avuç sömürücünün fabrikalarını, işletmelerini düşük verimle çalıştırmalarının tek nedeni daha çok kâr etmek için tespit ettikleri tekel fiyatlarının düşmesini önlemektir. Piyasaya sürdükleri mal miktarını düşük tutarak fiyatları istedikleri gibi arttırabilmektedirler. Üretimi daha da kısıp işçi çıkartmakla ücretlere ödedikleri paradan tasarruf ederek, az sayıda işçiyi daha fazla sömürerek kârlarını güvenlik altına almak istemektedirler.

İşbirlikçi kapitalistler üretim tekniğini arttırarak, üretimde daha fazla makina kullanarak çalıştırdıkları işçi sayısını azaltmaktadırlar. Türkiye'nin en büyük 100 firmasında çalışanların sayısı 1974 yılında 202 bin kişi iken 1975 yılında 176 bin kişiye düşmüştür. Bu firmalar 37 bin kişi daha az çalıştırmışlar ama kârları artmaya devam etmiştir.

Ülkemizdeki işsiz sayısı her yıl artmaktadır. Bunun nedenlerinin başında ülkemizin emperyalist sömürü ve tahakküm altında olması, feodalizmin tamamen tasfiye edilememiş olması gelmektedir. Kapitalizmin işbirlikçi yapısından ötürü iç pazarın sömürülmesiyle elde edilen gelir emperyalist burjuvazi, işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak ağaları tarafından paylaşılmaktadır. Bu ise ülkede milli bir kapitalizmin gelişmesi için gerekli sermaye birikimini engellemektedir. Dolayısıyla ülkedeki iş imkanlarının özgürce kullanılması ve arttırılması imkânı daralmaktadır.

Çalışabilir nüfus her yıl artmaktadır. Emperyalizmin ve işbirlikçi hakim sınıfların sömürü ve rekabeti karşısında orta ve küçük işletmeler birbiri ardınca iflas etmekte, orta ve küçük burjuvazinin gittikçe artan bölümü işçi sınıfının saflarına katılmaktadır. Çalışmak isteyenlerin sayısı hızla artarken yeni iş sahaları aynı hızla yaratılamamaktadır. İşbirlikçi hakim sınıflar daha çok ve daha çabuk kâr edeceklerini düşündükleri alanlara yatırım yapmaktadırlar.

İşsizliğin son aylarda büyük bir hızla artmasının denenlerinden biri de devlet kadrolarının faşistleştirilmesidir. Faşist MC işbaşına geldiği günden beri devlet kadrolarına 150 bin kişinin tayinini yapmıştır. Devrimci, yurtsever, ilerici memurlar, işçiler sokağa atılmış yerlerine faşist beslemeler doldurulmuştur. Her biri yeni iş sahaları açacak olan yatırımlar parasızlık yüzünden yapılamazken devlet dairelerinde 70 bin yeni kadro yaratılmıştır. Bu kadrolar MC ortağı partilerin faşist, gerici militanlarıyla doldurulmuştur. Faşist MC ortakları halkın gözünün boyayabilmek için planda, programda yeri olmayan, ayrılmış parası olmayan çukurlar kazarak hayali "yeni iş imkânları" yaratma nutukları atmaktadırlar.

Ekonomik buhran emperyalist ülkelerin, gelişmiş kapitalist ülkelerin ekonomilerindeki çıkmazları arttırmıştır. Bu ülkelerde de emperyalist burjuvazi buhranın yükünü işçi sınıfının ve emekçi halkın sırtına yıkacak tedbirlere başvurmaktadır. Bu tedbirlerden biri de üretimi kısmaktır. Üretimi düşürmenin sonucu binlerce işçi işten çıkarılmaktadır. İşçi çıkarmalarında ise öncelikle yabancı işçilerin işine son verilmektedir. Türkiye'de çalışacak bir iş bulamadığı için çalışmak üzere yurt dışına giden Türkiye'li işçiler de öncelikle işten atılan yabancı işçiler arasındadır. Umut kapısı olarak gördükleri emperyalist, gelişmiş kapitalist ülkelerde yıllarca kölelik şartlarında çalıştırılan bu işçiler şimdi iş bulma umuduyla Türkiye'ye dönmektedirler. Bu sömürü ve zulüm düzeninin sonucu olarak onların da büyük bir bölümü işsizler ordusuna katılmaktadırlar.

Sömürü ve zulüm düzeni ortadan kalkmadıkça hayat pahalılığının da, işsizliğin de kökü kazınamaz

İşçi sınıfının ve emekçi halkın açlık ve sefalet içinde insanca yaşama şartlarından mahrum olarak yaşamasının tek sebebi kokuşmuş sömürü ve zulüm düzenidir. Bu düzen sürdüğü müddetçe işçi sınıfı ve emekçi halk yarınının ne olacağını bile bilmeden köle gibi çalışıp, köle gibi yaşamaktan kurtulamaz. Alınteri dökerek ürettiği ürünlerinin, canından bir parça katarak yetiştirdiği mahsulünün bir avuç sömürücü tarafından gasbedilmesine son veremez. Fabrikalar, atelyeler, işlikler de makinaların çoğu boş yatarken, tam randımanla çalıştırılmazken; ucsuz bucaksız toprakların çoğu bomboş dururken sokakların, meydanların işsizlerle dolup taşması, köylülerin bir avuç toprağın ateşiyle yanıp kavrulması son bulmaz. Fabrikalarda üretilen mallar depolarda çürürken, fiyatları düşmesin diye tarım ürünleri denize dökülürken, yakılırken işçinin, köylünün, memurun, esnafın, zanaatkarın yokluk ve yoksulluk içinde yaşamasının önüne geçilmez.

Kısacası işçi sınıfının ve emekçi halkın zindan hayatı yaşamasına sebep olan emperyalizmin, işbirlikçi kapitalizmin ve feodalizmin kökü kazınmadan işçi sınıfı ve emekçi halk için aydınlık, mutluluk, barış ve refah dolu günler gelmez.

İşçi sınıfı ve emekçi halkın kurtuluşu çürümüş sömürü ve zulüm düzeninin orasını burasını düzelten yamayan reformlar yapmakla gerçekleşemez. Ancak ve ancak Ulusal Demokratik Halk Devriminin zaferiyle bir avuç işbirlikçi hakim sınıfların saltanatını yıkarak, yerine devrimci işçi-köylü iktidarını kurarak sömürü ve zulmün boyunduruğu kırılabilir.

İşçi sınıfı ve emekçi halk kölece yaşamaktan ancak Ulusal Demokratik Halk Devrimi'nin zaferiyle kurtulabilir. Öte yandan işbirlikçi hakim sınıfların, söke söke kazandığı ekonomik ve demokratik haklarını gasbetmesine seyirci kalmaz. Hayatını hiç olmazsa biraz daha yaşanılabilir hale getirmek için de mücadele eder.

KAHROLSUN AĞALIK-TOPRAK KÖYLÜNÜN

HERKESE İŞ KÖYLÜYE TOPRAK HALKA HÜRRİYET

Kimin bu topraklar? Bu, üzerinde binbir türlü ol biten, hayvanlarımızın otladığı, dişimiz, tırnağımız, terimiz... Kimin bu topraklar? Kim atıyor tohumu toprağa, kim bakıyor, kim kan döküyor ona? Ve kim doğan başakların sancısını onunla birlikte çekiyor?

Kim doğuruyor bebesini bir ağacın altında. Onun üstüne, kim topluyor taneleri? Kimler kan ve ter döküyorlar? Güneş daha göstermeden yüzünü, toprakta olan kim?

Bu topraklar bizimdir, onu işleyen bizim ellerimizdir çünkü. Çünkü herşeyi biz emekçiler yaratıyoruz.

Ama herşeyiyle bizim olan topraklarda bugün yarıcılık, ırgatlık yapıyoruz. Ağaların gaspettiği topraklar üzerinde sadece bir köleyiz bugün. Sabah akşam, soğukta, çamurda, kızgın güneş altında sonra, son ra mevsim sonu ürünleri kaldırdık mı yarısı ağaya yarısı bize... Biz artık köle olmak istemiyoruz.

Uçsuz bucaksız topraklar, can verdiğimiz, kan döktüğümüz topraklar bir avuç ağanın elinde. Bir kamyona dolduruyorlar bizi, karın tokluğuna ırgatlığa gidiyoruz. Kendi topraklarımızda, sömürücüler için...

Tefecilik, icra, ipotek belimizi büküyor. Borçlarımız biriktikçe birikiyor. Hele bir de Kürtsek hayatımız iyice dayanılmaz hale geliyor. Bütün acılarımıza, çektiklerimize bir de millî zulüm ekleniyor.

ARTIK KÖLE OLMAYACAĞIZ!

Emiroğlu'ndan, Salmanıpak'tan, Söke'den seslerimiz geliyor "Topraklar Yoksul Köylülerin Olacaktır"

ARTIK KÖLE OLMAYACAĞIZ!

Emperyalizme, işbirlikçi kapitalizme, feodalizme karşı mücadele etmeliyiz. Ancak onların iktidarını yerle bir edersek toprağa, hürriyete kavuşacağız. Toprağı, özgürlüğü bize ancak kendi iktidarımız, işçilerin köylülerin iktidarı verebilir.

Öyleyse sömürüye, zulme karşı yükselen seslerimizi Pazarcık'lı, Söke'li kardeşlerimizin seslerine katalım:

"KAHROLSUN AĞALIK TOPRAKLAR BİZİMDİR!"

Rusya'da...Çin'de...Arnavutluk'ta

DEVRİM KÖYLÜLERİ TOPRAĞA KAVUŞTURDU

Çağımızda, burjuva demokratik devrimlerin tamamlanmamış olduğu bütün ülkelerde feodalizmin tasfiye edilmesi, feodal ve yarı-feodal sömürüye son verilmesi bir devrim meselesidir. Günümüze kadar bütün ülkelerin tecrübeleri ancak, devrimci bir iktidarın, işçi sınıfı önderliğinde feodalizmi tasfiye edebildiğini ve köylülerin feodal boyunduruktan sömürüden kurtuluşunu sağlayabildiğini gösteriyor. Emperyalizmin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarı yıkılmadan köylülerin toprağa ve hürriyete kavuşması imkansızdır.

EKİM DEVRİMİ MİLYONLARCA KÖYLÜYÜ 6 HAFTA İÇİNDE TOPRAGA KAVUŞTURDU

Sovyetler Birliği'nde Ekim devriminin zaferinden sonra toplanan Sovyetlerin II. kongresi zaferden sadece bir gün sonra "toprak kararı"nı aldı. Bu toprak kararı "toprak ağalarının toprak mülkiyetinin bundan böyle tazminat ödenmeksizin kaldırıldığını" bildiriyordu. Bu karar ile toprakların mülkiyeti kamuya ve devlete geçti. Toprak ağalarına, Çar'a ve kiliselere ait olan topraklar, serbestçe kullanılmaları için tüm emekçilere devredildi.

Ekim devrimi, daha once toprak ağalarına, burjuvaziye, Çara ve kiliseye ait olan 1 milyar 12 milyon 5 yüzbin dönüm toprağı bir kararname ile köylülere devretti. Ayrıca köylüler toprak ağalarına ve tefecilere olan bütün borçlarından kurtuldular. Toprak ağalarına ödenen ve yılda 5 yüz milyon rubleyi bulan kiralar da ortadan kalkmış oldu.

Toprak konusundaki kararname tarımdaki toprak köleliğinin kökünü kazıdı. Uçsuz bucaksız Rusya'da milyonlarca köylü 6 haftada toprağa kavuştu.

ÇİN HALK CUMHURİYETİ'NİN KURULMASIYLA KÖYLÜLER, TOPRAK AĞALARININ TAPULARINI YAKTI

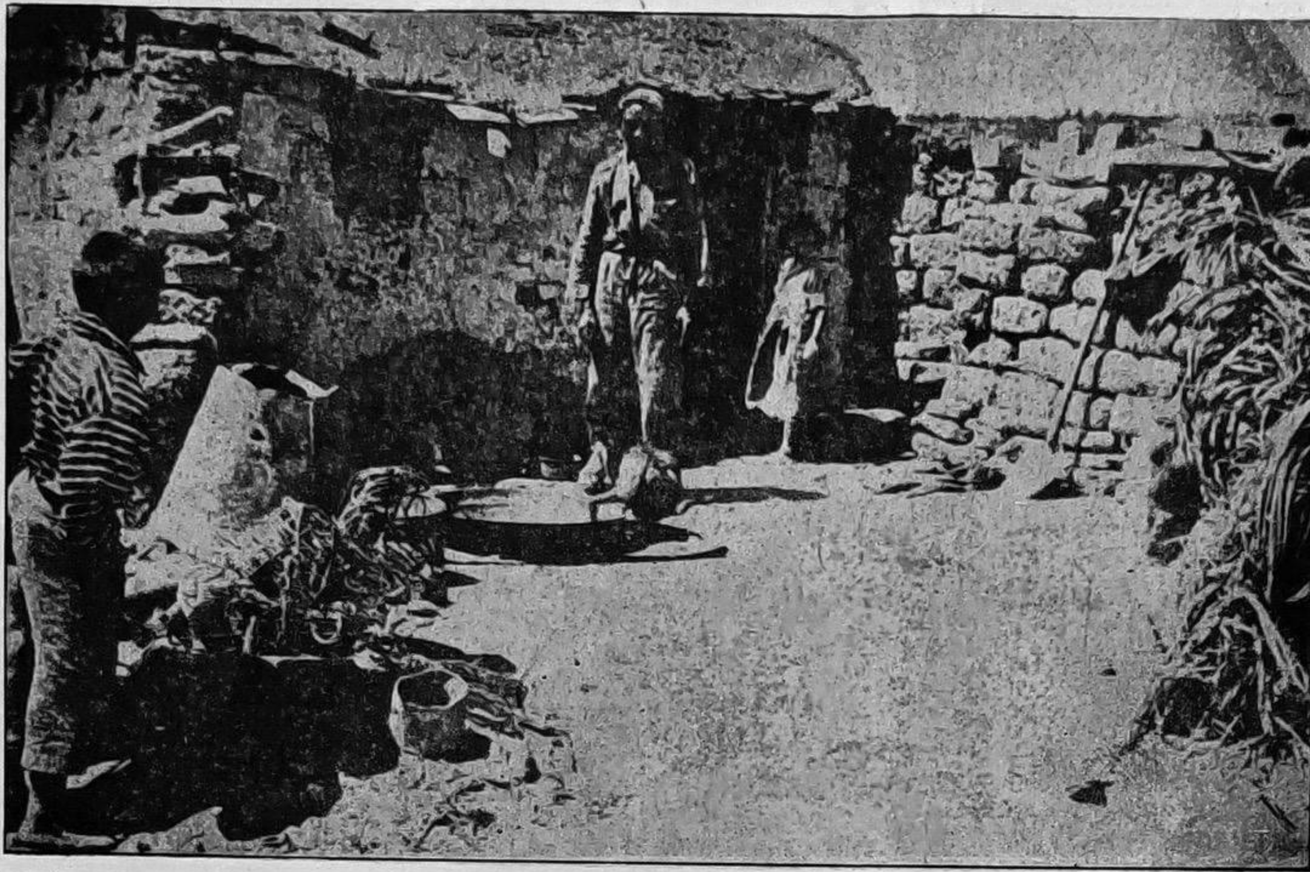
Çin devrimi uzun süreli bir devrimdir. Siyasi iktidar Çin gericilerinin elinden parça parça alınmadı. Ama Çin Komünist Partisi önderliğindeki halk ordusunun ele geçirdiği, bağımsız iktidarların kurulduğu her yerde yapılan ilk iş toprak ağalarının topraklarına el konulması ve yoksul köylülere dağıtılması oldu. Çin devrimi ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin kurulmasıyla köylülerin bütün borçları iptal edilmiştir. Çin devriminin zaferi yüz milyonlarca köylüyü açlıktan, yoksulluktan ve feodal boyunduruktan kurtardı.

1 Ekim 1949 da Çin Halk Cumhuriyeti ilan edildi. Onu takip eden günlerde köylerde toprak ağaları yargılandı, gökyüzüne toprak sahiplerinin yakılan tapularından alevler yükseldi...

ARNAVUTLUK DEVRİMİ

Arnavutluk'ta 1945 Ocağında, ödenmemiş olan bütün eski toprak kiraları iptal edildi. Ağustos'ta toprak kanunu çıkarıldı. Bu kanuna göre devlet mülkiyetindeki topraklar dinî kurumların mülkleri ve belli sınırları aşan bütün özel topraklar müsadere edilip dağıtılacaktı. Arnavutluk Komünist Partisi, toprak reformunun hızlı ve doğru bir biçimde uygulanmasını sağlamak üzere yoksul köylü komiteleri kurdu. Bu komiteler, devlete, büyük toprak sahiplerine ve halk düşmanlarına ait toprakların tam olarak tespit edilmesinde önemli rol oynadılar.

Dünya devrimci hareketi, köylü meselesini ancak devrimin köklü bir biçimde çözebileceğini ispatlıyor. Hiç bir reformist hayal, geniş köylü yığınlarının işçi sınıfı önderliğindeki toprak ve hürriyet mücadelelerini durduramıyacak, Ulusal Demokratik Halk Devrimi'nin zaferini engelleyemiyecektir.

Ben toprak kölesiyim gücüm tükenende işim de, ekmeğim de tükenir

5 Aralık' 1975'de faşistler tarafından okulun penceresinden atılarak katledilen Malatya Atatürk Lisesi öğrencisi Kazım Göktaş'ın babası, Dursun Akçam'ın yaptığı röportajda şunları söylüyor:

Ellibir yaşındayım. Kırküç yıl var toprakla güreşirim. İki ipin ucunu hiç bir zaman biraraya getiremedim. Memur olsaydım emekli olurdum. Fabrikada işçi olsaydım...Yüz yaşına da gelsem emekliye ayrılmak hakkım yok benim. Gücüm tükenen de işim, ekmeğim de tükenir. Ben köleliğe, bir de ölüme nikahlıyım.

... (Oğullarımın) ikisi de köledir, babaları gibi toprak kölesi. Toprak sahibinin verdiği inlerde yaşarlar.

... (Yarıcılığa gelince) uzun iş o, kısacası toprak ağadan, emek bizden, ürün yarıya... Dedim ya on ay geceli gündüzlü emek. Tam parayı alacağın gün toprak sahibi gelir, başına dikilir. Eline geçen paranın tümünü alır gider. Sen de avuçlarını ovalarsın.

... (Yarı bölüşmemiz) gerekir ama sen bir yıl boğazını adama bağlamışsın borç üstüne borç almışsın senin payına düşen para borcunu zor kapatır. Yeni baştan borçlanmaya başlarsın. Hem faiz ödersin, hem de ikinci yıl için de adamın toprağına nikahlanırsın.

... Kazım oğlum da yarıcıydı, elleri nasırlı öldürüldü.

... Onurluydu Kazım, toprak sahibine kafa tutardı. "Biz senin kölen değiliz" derdi.

Toprak köylünün

Köyümüzün adı Hırpetzuf'tur... Oturduğumuz arazi hazine malı, yanlız bizim üstümüze icarlıdır, tapusuzdur. Köyümüzün arazisinin çoğu Yasin Ağa'nın elinde. Bizler onun sahip olduğu araziyi ekmeye çalıştığımız zaman ağanın adamları ve ağayı karşımızda görüyoruz. Ağanın yanaşmaları var. Onlar yanlız karın tokluğuna çalışırlar.

URFA-HIRPETZUF'TAN BİR KÖYLÜ

"Toprak Reformu" masalı köylüleri uyutamaz

Toprak reformu bölgesi olarak ilan edilen Urfa'da toprak ağalarının topraklarını satma yasağı 1 Kasım'da sona erdi. Böylece toprak ağaları topraklarının reform kapsamı içine giren bölümünü ya satacaklar ya da ailelerinin diğer fertlerine devrederek topraklarının ellerinde kalmasını sağlayacaklardır. Bunun doğal- sonucu olarak şimdiye kadar reform bölgesi olarak tespit edilen tek bölge olan Urfa'da da artık reform meselesi fiilen ortadan kalkmış bulunmaktadır.

"Toprak reformu" kanunu çıktığından bu yana Urfa'da yapılan yol, sulama tesisleri, gübreleme vb. yatırımlarda toprak ağalarının milyonlarına milyon katacaktır.

Kasım ayının başında fiilen ortadan kalkan toprak reformu kanunu ilk olarak altı yıl önce faşist 12 Mart iktidarı tarafından yoksul köylüleri aldatmak amacıyla ortaya atıldı. Kanunun uygulanmaya başlamasından bu yana ise üç yıldan fazla bir süre geçti. Ama bu süre içersinde beş-on köylüye göstermelik toprak dağıtımının ötesinde hiçbirşey yapılmadı. Zaten bu dönem içinde iktidara gelen hükümetler satış ve hibe yasağının kalkacağı güne kadar oyalama yöntemini seçtiler.

Altı yılda birkaç köylüye toprak dağıtanlardan milyonlarca yoksul köylüye toprak dağıtmasını beklemek hayaldir. 53 yıllık Cumhuriyet tarihi de aynı gerçeği göstermedi mi? 53 yıldır büyük burjuvazi-toprak ağası hükümetleri, yoksul köylüleri toprak reformu yalanlarıyla aldatmaya çalıştı. Her beş-on yılda bir tekrarlanan toprak reformu vaatleri boştur. İşbirlikçi burjuvazi-toprak ağası iktidarının toprak reformu yalanlarının arkasından ya hiç bir şey gerçekleşmedi ya da son reform kanunu gibi göstermelik uygulamalarla iş geçiştirildi.

Her toprak reformu masalı yoksul köylülere gerçeği daha açık bir biçimde gösterdi. Bu yalanlar toprak meselesinin büyük burjuvazi-toprak ağalarının gerici iktidarı tarafından değil işçilerin, köylülerin devrimci iktidarı ile çözüleceğini ispat ediyor.

Zaten bu iktidardan toprak meselesini çözmesini nasıl bekleyebiliriz. Toprak ağalarının kendi boyunlarını kendilerinin kesmesini nasıl ümit edebiliriz.

Herşey gün gibi açıktır; toprağa hasret köylünün toprağa kavuşması ancak kendi kollarının eseri olacaktır. İşte bu nedenle devrimci proletarya köylüleri devrimin bayrağı altına çağırıyor, onlara toprak meselesinin çözümünün ancak işçilerin-köylülerin devrimci iktidarı tarafından gerçekleştirileceğini söylüyor.

Ecevit ! Köylüler reform değil devrim istiyor

CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit toprak reformunun Urfa'da fiilen son bulmasından beş gün sonra Diyarbakır'da yaptığı konuşmada toprak reformundan bahsetti. Ecevit, CHP'nin iktidara gelmesiyle birlikte bu bölgede kısa zamanda toprak reformunun tamamlanacağını ve topraksız köylünün kalmayacağını söyledi. Ama Ecevit bu konuşması sırasında tarihi gerçekleri unutmuş gözüktü.

Herşeyden önce, 1920'lerden bu yana CHP iktidarları köylülere birçok kereler toprak reformu vaadinde bulundu. Ama bunların hiçbirini gerçekleştirmedi. Yoksul köylüler geçmiş CHP iktidarlarından toprak değil jandarma zulmü gördüler. Geçmiş CHP iktidarları köylülere toprak vereceklerini söylediler ama onlardan yeni vergiler almaktan başka bir şey yapmadılar.

İkincisi; uygulanmayan toprak reformu kanunu çıktıktan kısa bir süre sonra Ecevit Başbakan, CHP iktidar oldu. Bu dönemde de reform için hazırlık çalışmalarının ötesinde hiç bir somut adım atılmadı. CHP iktidar olduğu 6-7 aylık dönemde de bir ilde dahi toprak reformunu gerçekleştiremedi. Ama Ecevit bu duruma kendi aklınca mazeret bulmuştur. Ecevit'e göre CHP iktidarda kısa bir süre kaldığı için Urfa'da toprak reformu yapılamadı. Ancak Ecevit'e 100 milyonluk Rusya'da toprak ağalarının topraklarının Ekim devrimini takip eden altı hafta içinde köylülere dağıtıldığını, Çin devrimi sırasında kurtarılan her bölgede toprakların birkaç gün içinde köylülere devredildiğini hatırlatmak gerekir. Altı ay içinde altı köylüye dahi toprak veremiyen Ecevit 40.000 köyde toprak meselesini nasıl halledecektir? Yoksa köylüler toprak meselesi Ecevit usulü halledilecek diye yıllarca beklemek zorunda mıdırlar?

Üçüncüsü; toprak reformundan bahseden Ecevit'e Urfa'da yapılan parlamento seçimlerinde CHP Urfa aday larının ve bu ilden seçilen milletvekillerinin çoğunluğunun toprak ağaları olduğunu hatırlatmakta fayda var. Ecevit toprak reformunu toprak ağalarıyla beraber mi yapacaktır; yoksa toprak ağalarına karşı mı? CHP genel Başkanı herşeyden önce bu soruya cevap vermelidir. Ecevit son Diyarbakır konuşmasında bahsettiği "çağdışı yarı-feodal yapıyı" köylü yığınlarının mücadelesine dayanarak mı tasfiye edecektir, yoksa toprak ağalarıyla kucak kucağa yaşayarak mı?

Öte yandan Ecevit'in hayalindeki toprak reformu bir yutturmacadan başka birşey değildir. O bu zulüm ve sömürü düzeninin sınırları içinde bir toprak reformu hayali yaymaktadır. Ecevit'e göre, toprak ağalarının toprakları onları incitmeden alınmalıdır, toprak ağalarının mülkiyeti ve düzenin sömürü yasaları zarar görmemelidir. Toprak ağalarına tazminat ödenmeli ve köylülere dağıtılacak toprakların bedelleri köylülerden alınmalıdır. Oysa köylüler böyle bir çözüm istemiyorlar. Yüzyıllardır köylülerin sırtında yaşayan toprak ağalarının hiçbiri tazminat hakkı olamaz. Yoksul ve borçlu durumda olan köylülerin ise alacakları bir avuç toprak karşılığında

De.sa.7.sü.4'de

Ağalar meraya el koyunca hayvanlarımız açlığa terkedildi. Köy halkı çaresizliğe...

Bizler yıllardan beri her türlü insanca yaşama hakkından yoksun, toprak ağaları ve jandarma baskısı altında yaşıyan doğu halkındanız. Diyarbakır'ın Bismil ilçesinin Kürthacı köylüleriyiz. Köyümüzdeki büyük topraklar birkaç kişinin elindedir. Topraksız köylüler geçimlerini bunların topraklarında günde 16 saat çalışarak ve hayvancılık yaparak sağlamaya çalışırlar. Mart ayı başında, bu birkaç toprak ağası köyümüzün ortak malı olan meraya el koydular ve sürdüler. Hayvanlarımız açlığa terkedildi. Köy halkı olarak çaresiziz. Daha önceki senelerde de aynı şey olmuştu ve yaptığımız şikayetler hep sonuçsuz kalmıştı. Çünkü devlet fakirden yana değil, devlet bir avuç sömürücünün, kan emicinin..

KÜRTHACI KÖYÜ'NDEN BİR KÖYLÜ

Emiroğlu ve Salmanıpak köylüleri: Toprağın gerçek sahibi biziz

Bizler yıllardan beri ağaların zaptetmiş olduğu kendi topraklarımızda her türlü haktan yoksun bir şekilde birer köle gibi çalıştırılıp, horlanıp, ezilip, azarlanıp açlığa, sefalete terkedilmiş Pazarcık ovasının EMİROĞLU ve SALMANIPAK köyü emekçileriyiz.

Toprakları eken biz, üstelik topraklarımıza sahip çıkmak istediğimizde zindanlara düşen, işkencelere uğrayan bizleriz. Emeğimizi, alınterimizi sömüren, vatan satıcılığı yapan ağalar ve onların temsilcileridir.

Bu topraklar için can veren bizleriz. Ama Mustafa Emiroğlu, Mehmet Kızılar, Pinco Kızılar, Bilal Kızılar ve İbrahim Özdal adlı ağalar tapuları bile olmadığı halde uğrunda nice canlar verdiğimiz topraklarımızı zorla ekmektedirler.

HAPİSHANEDEKİ EMİROĞLU VE SALMANIPAK KÖYLÜLERİ

TOPRAKLAR YOKSUL KÖYLÜLERİN OLACAKTIR

Bizler Urfa'dan kalkıp İslahiye'ye bağlı Karahöyük (Gedikli) köyüne pamuk toplamak için gelen 60-70 kadar yoksul Kürt köylüsüyüz. PAMUK TOPLADIĞIMIZ YÜZLERCE DÖNÜM ARAZİ HACI AĞA'NIN ARAZİSİDİR. Bu arazide 24 gün kilosu 88 kuruşa pamuk topladık. Pamuğun birinci kısmı kırıldıktan sonra ikinci kısmına geçeceğimiz zaman ağanın oğlu Selim karşımıza dikilerek ikinci kısmı toplatmadı. Elçimizle birlikte bunun sebebini sorunca "25 gün sonra toplayacaksınız" dedi. Biz ırgatlar ve elçi bir olarak "Peki bu 25 gün içinde ne yapacağız, nerede ve kimden yiyeceğiz?" dediğimiz zaman "Ne yaparsanız yapın, bana ne" deyip işin içinden çıkmaya çalıştı. Biz de bu durum karşısında paramızı istedik. Niyetimiz memlekete dönmekti. "Paranızı vermiyorum" dedi ağanın oğlu, "sizi buradan götürecek kamyon sahibi daha anasından doğmadı, geleni vururum" dedi. Biz hepimiz, elçiyle birlikte karşı çıktık onun bu sözüne. Hep beraber olduğumuzu, birleştiğimizi görünce belinden tabancasını çekip üzerimize ateş etmeye başladı. Önümüzde bulunan elçimizle birlikte bir ırgat arkadaşımız yaralandı. Elçimiz öldü.

Ölen elçimiz 4 çocuk sahibidir ve 28 yaşındadır. Adı da Müslüm Güneş. Yaralanan ırgat arkadaşımız Ahmet Güneş ise 15 yaşındadır.

Bir elçi arkadaşımızın ölmesi ve ırgat arkadaşımızın ağır yaralanması karşısında oraya gelen jandarma ağanın oğlunu hiçbir şey olmamış gibi kolundan tutarak adliyeye getirmiştir. Ölen ağanın oğlu olsaydı, vay neler gelirdi başımıza, adliyeye götürene kadar canımızı çıkarırlardı.

Bir arkadaşımız öldü, biri de yaralandı ama biz yılmadık, var gücümüzle mücadele edeceğiz. Topraklar bizimdir.

KAHROLSUN MİLLİ ZULÜM!
YIKILSIN HER İKİ ULUSTAN, TÜRK VE KÜRT TOPRAK AĞALARI!
TOPRAKLAR YOKSUL KÖYLÜNÜN OLACAKTIR!
YAŞASIN İKİ SÜPER DEVLETE VE ONLARIN UŞAKLARINA KARŞI MÜCADELEMİZ!

URFALI IRGATLAR

işçi köylü mektupları

Yaşayarak gördüm ki:

Devrimci fikirlere ve kitaplara emperyalistler de sosyal emperyalistler de aynı şekilde düşmandırlar

Ben Almanya'da çalışan bir Türkiyeli işçiyim. Aşağıdaki anlatacağım olaylar, burjuva demokrasisinin ve revizyonizmin kavranması için son derece yararlı olacaktır.

Arkadaşlarla birlikte iznimizi Fransa'da geçirmek ve gezmek istiyorduk. Bu nedenle bir arabayla yola çıktık. Fransa sınırında, Fransız gümrük polisi arabamızı aradı. Aramada daha önce aldığım ve arabamın bagajına koyduğum Halkın Kurtuluşu gazeteleri ve Komün yayınlarının bazı kitapları çıktı. Polisler gazeteyi ve kitapların üstünde Stalin'in, Mao'nun ve diğer devrimci ustaların resimlerini görünce sanki büyük bir cephanelik ele geçirmiş gibi telaşlandılar. Bizleri kırk kere aradıktan sonra bir odaya alıp ayrı ayrı oturttular. Ve lastiklerine, motoruna kadar arabayı didik didik aradılar. Bizi tam yedi saat beklettiler. Polislerden bazılarının göğsünde polis kokartı yerine soyunan kadın resimleri vardı. Onlar Stalin'in resmi olan kitabı küfrederek fırlatıyorlardı. Anladık ki, Fransız burjuvazisi polisin kokart yerine çıplak kadın resmi takmasına aldırış etmiyordu. Ama tüm polisler devrimci ustaların resimlerini görünce küfredecek kadar iyi eğitilmişlerdi. Arada gelip giden polisler bize bakıp dişlerini sıkarak 'Komünist' diyorlardı.

Daha sonra siyasi polisten gelen lisan bilen polisler saatlerce ayrı ayrı bizi sorguya çekti. Pasaportlarımızda ve durumumuzda şüpheli en küçük bir şey olmadığı halde. Boyuna gazete ve kitapları nereden aldığımızı ve nereye götüreceğimizi soruyorlardı. Kitapların ve gazetelerin her yerde satıldığını bunların yasak olmadığını söylememize rağmen, bizi Fransa'ya bırakmadılar. Ve başka bir yerden girmeye çalışırsak hapse atacaklarını söylediler. Sebebini sorduğumuzda ise sadece kitapları gösteriyorlardı. Bizi teslim ettikleri Belçika polisinin davranışı da farklı olmadı. Onlar da saatlerce bekletip araştırma yaptıktan sonra bizi bıraktılar. Kitaplar ve gazete polisleri o denli korkutmuştu ki, bizi üşenmeden Almanya sınırına kadar takip ettiler. Almanya sınırında da saatler süren araştırmadan sonra oturma iznimizi ve çalıştığımız yeri araştırarak serbest bıraktı.

Bütün demokratik görünümüne rağmen burjuvazinin kitaplardan ne denli korktuğunu bir kere daha görmüş olduk. Hitler faşizminin yükselme döneminde faşistler meydanlarda devrimci kitapları yakarak işe başlamışlar. Bugün şüphesiz meydanlarda kitap yakmıyorlar. Ama bir yandan Batı-Berlin'deki müzede faşizmi teşhir ederken, öte yandan da kendileri devrimci kitaplara karşı aynı düşmanlığı gösteriyorlar.

Batılı emperyalistler kadar, Rus emperyalizmide devrimci yayınlara ve kitaplara düşmandır. Bunu da yine başımdan geçen canlı bir olayla yaşadım: Hafta sonlarında bir günlüğüne Batı-Berlin'den doğu Berlin'e geçmek mümkündür. Ben de bir hafta sonu gezmek için Doğu Berlin'e geçerken, doğu Alman polisi üstümde bir bildiri yakaladı. Bildiride Sovyet sosyal-emperyalizmi ve Mao kelimeleri geçiyordu. Ve sadece bu bildiri nedeniyle tam sekiz saat bekletilmiş ve aynı Fransız polisinin yaptığı gibi sorguya çekilmiştim. Bulgaristan sınırında da benzer bir durum bir arkadaşımın başına gelmiş. O'nun da üstünde Stalin'in bazı kitapları ve Mao'nun posterleri varmış. Bunları gören Bulgar polisi arkadaşa etmediğini bırakmamış. Hatta o kadar ileri gitmiş ki, arkadaşı MC hükümetine teslim etmeye karar vermiş. Arkadaş ancak kitapları ve resimleri teslim edince bırakmışlar. Ve arkadaşın gözü önünde küfrederek Stalin'in kitaplarını yırtmışlar. Bu tip hikayeler sık sık anlatılır ve bir çok devrimci gibi ben de abartma der geçerdim. Ama yaşayarak gördüm ki, devrimci fikirlere ve kitaplara emperyalistler de, sosyal-emperyalistler de aynı şekilde düşmandırlar. Ve her iki emperyalist güçte en çok gerçek devrimci fikirlerin yayılmasından korkmaktadırlar.

ALMANYA'DAN
BİR DEVRİMCİ İŞÇİ

Bir inşaat işçisi:

"Bir işçinin ölümüne sebep olan patron, sırtımızdan en az 6-7 milyon kar edecek"

Gaziantep Çimento Fabrikası'na yapılmakta olan silo inşaatında çalışan mütayit işçilerinden bir işçinin ölümü, bir başka işçinin yaralanması ile sonuçlanan kaza hakkında bir işçi ile yapılan roportaj:

H.K.- Bu iş yerinde kaç kişi çalışıyorsunuz?

İşçi- Biz mütayit Suat Koç ile İbrahim Salın yanında 40-50 kişi olarak 9 aydır çalışıyoruz. Hepimiz aşağı yukarı yabancıyız.

H.K.- 4 gün önce çok yüksek bir yerden aşağıya düşen arkadaşınız hakkında ne biliyorsunuz? Nasıl düşmüştür?

İşçi- Çalıştığımız yer çimento fabrikasının içinde bir silo inşaatıdır. Yüksekliği 75 metredir. Biz 60 kişi olarak silonun yapımı için inşaatın etrafında iskele yaptık. Silonun bitmesine birkaç gün kala yağmurlar başladı iki gün süren yağmur neticesi iskelede bazı sökülmeler görüldü. Biz işçi arkadaşlar inşaatın durumu hakkında ustabaşılara haber verdik. Burada can güvenliğinin kalmadığını söyledik. Mütayitlerden Suat Koç inşaata çıkılmamasını tenbih etti. Ertesi gün sabahleyin inşaatın yanına gittik. Ustabaşı 4 arkadaşımızı yanına alarak can güvenliği olmayan bu inşaata çıkmalarını söylemiştir. Bir arkadaşımız çıkmayacağını söyleyerek işe başlamamıştır. Fakat diğer arkadaşları ustabaşı inşaata çıkarmıştır. İnşaatın üzerinde çökmeler olunca 1 arkadaşımız orada asılı kalıyor. 75 metreden sallanıyor. Diğer ikisi ise tahtalara çarparak orada kalıyor. Diğer bir arkadaş ise hiç tutunacak bir yer olmayınca 75 metreden aşağıya sallanıyor ve aşağıya düşüyor. Hastaneye kaldırılarak orada ölüyor. Ölmeden hastaneye kaldırılan arkadaş ifadesinde inşaata ustabaşının çıkardığını söylüyor. Diğer hastanede yatan yaralı ise aynı ifadeyi veriyor.

H.K.- Sendikalı mısınız? Sosyal haklarınız var mıdır? Varsa nelerdir?

İşçi- Sendikalı değiliz. Hiçbir sosyal hakkımız yoktur. Örneğin yatak olarak tahtalardan çevrili ranzaları kullanıyoruz. Sağlığımız her an tehlike içindedir. Zaten her gün bir arkadaş muhakkak hastalanıp hastaneye yatmaktadır.

İş yerimiz iş yerinden 10 kilometre uzaklıktadır. Fabrikaya gidiş geliş servisimiz yoktur. Gaziantep çimento fabrikasının arabasına işçi arkadaşların vasıtasıyla bazen biniyoruz. Diğer günler ise aldığımız üç-beş kuruş aylığımızı taksi parası yapıyoruz. Halbuki müteahhit bu inşaatın ihalesini vasati 16 milyon TL.ye almıştır. Buradan en az kendisine 6-7 milyon kâr bırakmıştır 9 ay içinde.

H.K.- Arkadaşlarınız ile gerek işveren gerekse yöneticileri arasında ilişkilerinizde davranışınız nasıldır?

İşçi- Bir kısım arkadaşımız sabahın körü 6.30-7.00 işe başlayıp, akşam 6.30 işi bırakıyorlar. Yani 11-12 saat çalışıyorlar. Aradaki fazla mesai için hiç bir fazla ücret ödenmiyor.

Müteahhitlerimiz ustabaşıları kaşarlayıp işçi arkadaşların üzerine salıyor. Ustabaşıların iki kişisi müteahhitin yeğenidir. Yabancı olduğumuz için gerek sosyal, gerek ekonomik her türlü baskıyı bize uyguluyorlar. Örneğin; bizlerin okuduğu, Halkın Kurtuluşu, Vatan, Politika, Cumhuriyet gazetelerini ve kitapları yasak ediyorlar. Okuyan arkadaşları ise işten çıkarmakla tehdit ediyorlar.

GAZİANTEP ÇİMENTO
FABRİKASINA AİT
SİLO İNŞAATINDA ÇALIŞAN
BİR İŞÇİ

Ekiz işçileri:

İlk başlarda gazete dağıtımını ve tartışmaları engelledik çünkü bilinçsizdik

Gazetemizin 26. sayısında yer alan İzmir'deki Ekiz Fabrikası işçileri ile ilgili haberde yanlış yazılmış bazı bölümler vardır. Haberdeki gibi direniş komitesini gerici olarak nitelemek kesinlikle yanlıştır. Evet, komite direnişin ilk başlarında bir takım yanlış kararlar almış, tartışmaları ve gazete dağıtımını engellemiştir. Bu yanlış kararların alınmasında tespit edebildiğimiz belli başlı etkenler şunlardır: 1- İlk başlarda TEP'in görüşlerini savunanlar tarafından HALKIN KURTULUŞU gazetesi ve o'nun devrimci siyasetini savunan devrimciler işçilere kötülenmiştir. 2- Direnişe giden devrimci arkadaşlar orada bazı yersiz tartışmalara girmişlerdir. Bunların da etkisiyle başlangıçta devrimciler alınmak istenmemiştir. Ancak kısa bir süre sonra işçiler bu tavırların hatalı olduğunu kavramışlar ve hızla bu tutumlarını değiştirmişler, devrimcilere yakın ilgi göstermiş ve gazete okunmasının ve dağıtılmasının engellenmesine son vermişlerdir. Başlangıçtaki durumu direniş komitesinden bir arkadaş şöyle anlattı: "Bizler grev nedir, direniş nedir bilmiyorduk. Nasıl sömürüldüğümüzü gerçek dostumuzu ve düşmanımızı bu direnişte öğrendik. İlk başlarda gazete dağıtımını ve tartışmaları engelledik. Çünkü bilinçsizdik ve bu tartışmaların direnişimizin dağılmasına neden olabileceğini sanıyorduk. Ama bugün bazı yeni şeyler öğrendik. Devrimci fikirleri öğrenme yolunda önemli adımlar attık. Bundan sonra nerede bir direniş, nerede bir grev, nerede bir yürüyüş varsa biz Ekiz işçileri ordayız. Bizi üzen bir tek şey oldu. O da HALKIN KURTULUŞU gazetesinde çıkan yazıda direniş komitemizden gerici olarak bahsedilmesi. Devrimci bir yayın organı olduğuna inandığımız HALKIN KURTULUŞU gazetesinin bu haberi düzeltmesini istiyoruz."

YAŞASIN EKİZ İŞÇİLERİNİN ÖRNEK DİRENİŞİ!

FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

DİRENİŞ KOMİTESİNDEN BİR İŞÇİ

Faşistlerin derneğimizi kapatmaları ve bizi hapisnaneye atmaları, mücadelemizi durduramaz

Biz halkın sorunlarının çözümüne katkıda bulunmak ve buna paralel olarak tüm anti-demokratik baskılara karşı halkımızla birlikte mücadele etmek amacıyla, 1976 yılının Ocak ayında Kanarya Devrimci Kültür Derneği (K.D.K.D.)'ni kurduk. Kanarya halkına hizmet etmeye çalışan demokratik bir kitle örgütü olarak derneğimizin kapıları her an halka açık olup çoğunluklu halkımızın sorunlarını dile getiren yurtsever, demokrat yazarların eserlerinden oluşan kitaplığımızdan her isteyen faydalanabilmekteydi. Derneğimiz, halkımızı birleştiren, acil sorunlara karşı mücadelenin tartışıldığı bir forum şekline gelmişti. Fakat bu durumdan tedirgin olan başta Kanarya civarındaki faşist komandolar olmak üzere bütün faşistler artık Kanarya halkının gelişen ve güçlenen anti-faşist mücadelesini bastırabilmeyi amaçlamışlardı. Bunun için de her türlü oyunu sahneye koymaya hazırdılar. Bu amaçların bir tezahürü olarak faşist komando, polis işbirliği ile Nisan ayının ilk haftasında derneğimiz polis tarafından basıldı. Ve kapısı mühürlenerek altı arkadaşımız göz altına alındı. Dernekte bütün kitaplar, eşyalar, çay kaşığına dek ne varsa polis tarafından götürüldü. Arkadaşlarımız yıldırılmak amacı ile bir süre göz altında tutulup işkenceden geçirilmiş ve sonra da serbest bırakılmışlardır. Bunu takip eden günlerde de derneğimizde komünizm propagandası yaptığımız iddiasıyla 5 kişi Bakırköy Savcılığına götürüldük. İfademiz alındıktan sonra birinci şubeye teslim edildik. Burada yapılan işkenceleri takiben yeniden çıkarıldığımız Savcılığın tutuklama kararı ile Sağmalcılar cezaevine gönderildik. Tutukluluk süremizin altı ayı geçmesine rağmen halen mahkemeye çıkarılmış değiliz. İşin komik tarafı ise tutukluluğumuza neden olarak gösterilen komünizm propagandasını hangi araçlarla, nasıl yaptığımıza dair, bize hiç bir açıklama yapılmamıştır.

Türkiye'deki faşist baskılar sadece bizi değil, mücadelemizin dayanağı olan bütün Türkiye halkını hedef almaktadır.

KAHROLSUN FAŞİZM!

SAĞMALCILAR CEZAEVİNDE
SİYASİ TUTUKLU
KANARYA DEVRİMCİ KÜLTÜR
DERNEĞİ YÖNETİCİLERİ

FAŞİSTLERLE VE REVİZYONİSTLERLE MÜCADELE EDELİM

Bilecik Bil-kon Fabrikası'nda işçi sınıfına ihanet eden DİSK temsilcisi hainler, devrimcileri, "aşırı solcu", "Mao'cu", "kanlı ihtilalci" gibi sözlerle işçilerden tecrit etmeye çalıştılar. Onlar, yerinde ve zamanında yaptığımız çağrıları, uyarıları, somut duruma göre direnmek gerektiği yolundaki düşüncelerimizi "maceracılık" olarak nitelediler ve bir süre için devrimcileri tecrit etmeyi başardılar.

Biz, işten atılan işçi arkadaşların tekrar işe alınmaları, ücret yolsuzlukları ve diğer haksızlıklara karşı hep birlikte direnmek gerektiğini savunuyorduk.

Biz sendika temsilcilerinin derneklerle ve diğer devrimci kuruluşlarla ilişki kurmalarının gerekli olduğunu; fabrika lokallerindeki faşist gazete ve dergilerin yırtılmasını, devrimci yayınların okunmasının gerekli olduğunu savunuyorduk.

DİSK'li temsilciler, hiç bir uyarımıza kulak asmadılar.

Bugün revizyonist DİSK temsilcileri de dahil olmak üzere işçilerin yarısı çeşitli bahanelerle işten atılmıştır. Fabrika müdürlüğüne Muhittin Kurt isimli, patron köpeği bir Ülkü Ocaklı faşist, yönetici kadrolara ve atılan işçilerin yerine Bilecik dışından hakim sınıfların kiralık tasmalı faşist militanları yerleştirilmiştir.

Biz bu gelişmelerden şu sonuçları çıkardık.

Ancak, direnerek dişe diş bir mücadele ile faşistleri yenilgiye uğratabiliriz.

İkincisi, faşistlere karşı mücadelede revizyonistlere güvenilmez, dayanılmaz. Devrimciler bu mücadeleye bütün güçleri ile katılmalı, önderlik etmelidirler.

BİLECİK'TEN
BİR DEVRİMCİ

MÜCADELEDE İŞÇİ SINIFI KENDİ GÜCÜNE DAYANMALIDIR

KAHROLSUN REVİZYONİST SENDİKA AĞALARI
KAHROLSUN SARI SENDİKACILAR
YAŞASIN İŞÇİLERİN DEVRİMCİ BİRLİĞİ
İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE

İşbirlikçi hakim sınıflar ve onların uşağı faşist MC, işçi sınıfının ekonomik, demokratik haklarını tümüyle gaspetmek, işçi sınıfını köleleştirmek için azgınca saldırıyor.

Onlar, gemi azıya almış azgınca saldırırken, sendikaların yönetimindeki revizyonist ve reformist sendika ağalarıda işçi sınıfını uyuşturmak için çalışıyorlar. Revizyonist, reformist ve diğer sendika ağaları, işçi sınıfının aktif kitle gücüne değil, hakim sınıfların yasa ve kurumlarına güveniyorlar. Her olayda, hakim sınıfların yasa ve kurumlarını işçi sınıfının karşısına çıkartıp yapacak hiçbir şey olmadığını söylüyorlar.

Hakim sınıfların yasa ve kurumlarına dayanma, onlara boyun eğme anlayışı mutlaka yıkılmalıdır. İçinde bulunduğumuz şartlar bu anlayışa karşı mücadelenin önemini dahada arttırmaktadır.

İşçi sınıfının ekonomik, demoktik hakları son derece sınırlıdır. İş kanunu en gerici maddelerle doludur. Grev hakkı, sadece toplu sözleşme dönemlerinde ortaya çıkan uyuşmazlık şartlarında kullanılabilmektedir. İş kanunundaki 13. ve 17. maddeler, işbirlikçi büyük patronlara istedikleri zaman işçi çıkartma imkanını sağlamaktadır. İşbirlikçi patronlar, rahatlıkla lokavt uygulayıp yüzlerce işçiyi, yaz-kış demeden, çoluk çocuğuyla sokağa atmaktadırlar.

İşçiler, sözde yasalarda var olan istediği sendikaya girme hakkını dahi özgürce kullanamamakta, sarı sendikayı değiştirme çalışması açığa çıktığı anda çok sayıda işçi işinden çıkartılmaktadır.

Günümüz şartlarında ise, işbirlikçi hakim sınıfların ve onların uşağı faşist MC'nin işçi sınıfına saldırısı hat safhaya ulaşmıştır. 16 Eylül grevinin ardında 3000'e yakın işçi sokağa atılmıştır. Fabrikalar ve diğer iş yerleri birbir gerici ve faşistlerin hakimiyeti altına girmektedir.

Faşist MC hükümeti, "milli güvenlik ve kamu sağlığına aykırı olduğu" gerekçesiyle, en can alıcı anlarda grevlere erteleyip, kırıyor. Yasal grevlere açık, polis ve jandarma saldırıları düzenleniyor. Bölge çalışma müdürlükleri tarafından iş ve toplu sözleşme yetkisinin en gerici sendikalara verilmesi için her yola başvuruluyor. Fabrika ve personel müdürlükleri vasıtasıyla, devrimci, demokrat ve yurtseverler tasfiye ediliyor. Yerlerine faşistler dolduruluyor.

Faşist MC hükümetinin Çalışma Bakanlığının haberleşme iş kolunda, işkolu düzeyinde toplu sözleşme yapma yetkisini 95 işyerinde toplu sözleşme yetkisine sahip olan Yeni Haber İş yerine, hiçbir iş yerinde toplu sözleşme yetkisi olmayan faşist Haber İş'e vermesi sendikal özgürlükleri tümüyle ortadan kaldırma yönünde atılan yeni bir adımdır.

Bu şartlar altında mücadeleyi mevcut düzenin yasalarına dayanarak sürdürme anlayışının sonucu işçi sınıfının kesin yenilgisine ve bütün haklarının tümüyle gaspedilmesine yol açacaktır.

Bugün devrimci proletaryanın en temel görevlerinden birisi, işçi sınıfının kanı-canı pahasına elde ettiği sendikal özgürlükleri, iş güvenliği ve diğer haklarını kararlılıkla savunmak ve yeni hakların kazanılması için mücadele etmektir.

MÜCADELEMİZDE İŞÇİ SINIFININ AKTİF KİTLE GÜCÜNE GÜVENELİM

Revizyonist, reformist ve diğer sendika ağaları, içinde yaşadığımız sömürü ve zulüm düzeninin bir parçasıdırlar. Onların varlıkları bu düzenin devamına sıkı sıkıya bağlıdır. sendika ağaları, kendilerinin ve hakim sınıfların şu veya bu kesiminin çıkarlarını savunurlar. Bu nedenle onlar, sömürü ve zulüm düzeninin yasa ve kurumlarının sadık savunucusudurlar.

Devrimci proletarya, işbirlikçi hakim sınıflara karşı mücadelede kendi gücüne güvenmeli; bütün devrimci, demokrat, yurtsever, faşizme karşı olan herkesin en geniş birliğini sağlamalıdır.

Devrimci proletarya bu mücadelede kazanılmış bütün haklarını sonuna kadar kararlılıkla savunmalı, mevcut bütün yasal olanaklardan yararlanmalıdır. Bütün bu haklar ve yasal imkanlar işçi sınıfının ve tüm emekçi halkın uzun, zorlu mücadeleleriyle kazanılmıştır.

Fakat devrimci proletarya, hakim sınıfların yasa ve kurumlarına dayanma, mücadeleyi mevcut yasa ve kurumlarla sınırlama anlayışına karşı şiddetle mücadele etmelidir. Bu yolda revizyonist, reformist ve diğer sendika ağalarının engelleri aşılmalıdır.

Devrimci proletarya en geniş işçi kitlelerinin aktif kitle gücüne güvenmelidir. Mücadelemizin başarısı buna bağlıdır. Ancak en geniş kitlelerin aktif mücadelesi işbirlikçi hakim sınıfların ve onların uşağı faşist MC'nin saldırısını yerle bir edebilir.

MEMUR MÜCADELESİ REVİZYONİST ENGELLERİ AŞARAK YÜKSELECEKTİR

Son zamanlarda bir memur örgütü olan TÜM-DER içerisinde gelişen olaylar, tüm memurlar tarafından dikkatle izlenmektedir.

Bilindiği gibi her gün artan hayat pahalılığı, sürgün ve kıyımlarla memurlar daha çok baskı altına alınmaktadır. Uygulanan katsayı ve yan ödeme sistemi, memurlar arasındaki gelir farkını daha çok derinleştirmekte, bir kaç bin memurun dışında tüm memurlar acımasız bir yoksulluğa itilmektedir. Memurun örgütlenmesi önlenmekte, sendikal haklar mücadelesi engellenmek istenmektedir.

İşte TÜM-DER memurun ekonomik ve demokratik taleplerinin yurt ve dünya gerçekleri doğrultusunda mücadelesini yürütmek ve grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkını elde etmek için kurulmuştur. Ne yazık ki, egemen güçlerin memurlar üzerindeki baskıları yetmiyormuş gibi TÜM-DER'de kümelenen bir avuç kişi TÜM-DER'i asıl amaçlarından saptırmışlar, derneğin demokratik yanını bir kenara atarak baskı ve terörle örgütü ele geçirmişler, kendi politik görüşlerinin doğrultusunda yönlendirmeye çalışmışlardır.

- Sendikalaşma özgürlüğünü dilinden düşürmeyen Genel Merkez memurun daha çok yoksullaşmasına neden olan katsayı sistemini ve bu sistem içerisinde 17 katsayısını memura can kurtaran simidi olarak sunmuştur. Öte yandan TÜM-DER Amasya Şubesi Yönetim Kurulu'nun oy birliği ile yayınladığı yurt ve dünya gerçeklerinden kaynaklanan, memurun ekonomik ve demokratik taleplerini en gerçekçi biçimde dile getiren bildirisine karşı tavır almıştır.

- Derneğin kapatılmasını fırsat bilen bu kişiler, güncel sorunun derneğin tekrar açılması olduğunu söyleyen arkadaşlara açıkca saldırmışlar, derneğin uzun süre kapalı kalmasını sağlayarak egemen güçlerin ekmeğine yag sürmüşlerdir.

- Dernek açıldıktan sonra yönetim kurulu yaptığı ilk toplantısında demokratik bir biçimde yeniden görev bölümü yapmış, ayrılıkları ve düşmanlıkları körükleyici tavırları nedeni ile şube başkanına güvensizliğini bildirmiş ve olağanüstü genel kurul toplantısının 17 Ekim 1976 tarihinde yapılmasına karar vermiştir.

- TÜM-DER, dernekle ilgisi olmayan kişilerin desteğinde saldırganlar tarafından işgal edilmiş, anti-demokratik bir yönetim kurulu oluşturulmuştur.

Anti-demokratik geçici yönetim kurulu uygulamaları ile şu amaçları gütmektedir:

1- Kendi görüşlerinde olanları üyeliğe kabul ve kendi görüşlerinde olmayanların üyeliklerini red ederek sayısal üstünlük elde etmek.

2- Genel Kurulca seçilen genel merkez delegeleri de dahil tüm aktif muhalefet unsurlarını dernekten ihraç ederek, hem şube içinde ve hem de genel merkezde muhalefeti etkisiz duruma getirmek.

3- Sayısal üstünlüğü elde edip, muhalefeti etkisiz hale getirdikten sonra olağanüstü genel kurul toplantısı yaparak kukla bir yönetimi iş başına getirmek.

Böylece kitle desteğinden yoksun bir avuç kişi bir takım oyunlarla TÜM-DER'i zorla ele geçirmek ve örgütü bir kukla haline getirmek istiyorlar. Aslında bu genel merkezin yanlış politikasından kaynaklanıyor. Yönetimi elden kaçırmak istemeyen genel merkez yöneticileri bir çok şubede olduğu gibi Amasya'da da muhalefeti susturmak için merkeziyetciliği anti-demokratik uygulamaları ve terörü bir yöntem olarak kullanıyorlar.

Ne yaparlarsa yapsınlar kitlenin demokratik muhalefetini susturamıyacaklardır.

Şimdi diyoruz ki!

Anti-demokratik Yönetim Kurulu derhal çekilmeli ve yerini meşru yönetim kuruluna bırakmalıdır.

Anti-demokratik ve terörist uygulamalara son verilmelidir.

Meşru Yönetim Kurulunun aldığı olağanüstü genel kurul kararı en kısa zamanda uygulanmalıdır.

Memurun ekonomik, demokratik talepleri doğrultusunda, grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı için mücadele etmek isteyen tüm memurların üyelikleri kabul edilmelidir.

Geçmişte yapılan tüm hataların eleştiri ve özeleştrisi kitle önünde ve demokratik bir biçimde en kısa zamanda yapılmalıdır.

Örgütü parçalayıcı düşmanca tavırlardan ve uygulamalardan vaz geçilmelidir.

Sorunların açıkça tartışılacağı demokratik ortam yaratılmalıdır.

Memur Arkadaş!

Büyük zorluklarla kurulan derneğimize sahip çıkalım

De.sa.7.sü.7'de

HALKIN SESİ

Baş.ta.2'de

Aydınlık ve Halkın Se
i politikacıları, 4. Ordu
illî savunma ve NATO ko-
ularında ortaya koydukla-
ı siyasi tezlerle, hızla
BD emperyalizmi ve ABD iş
irlikçilerinin objektif
izmetkarları durumuna doğ
u ilerlemektedirler.

Halkın Sesi oportüniz-
i bu siyasetiyle ABD em-
eryalizminin, NATO'nun
e faşistlerin güvenilir
ir müttefiki olma yoluna
irdiği gibi, bundan daha
a önemlisi sosyal-emperya
izme karşı mücadeleyi "Tür
iye Ordusu"na ve "Türkiye
Hükümeti"ne bırakmakla, tıp
ı "müttefikleri" gibi sos
al-emperyalizme karşı da
eslimiyetçi bir karakter
azanmaktadır.

Türkiye proletaryası ve
Türkiye halkının emperyalizme, sosyal-emperyalizme
erli gericiliğe karşı mücadelesinin zafere ulaşması, öncelikle uzlaşmacı ve
teslimiyetçi bu oportünist "yaygaraların" yerle bir edilmesiyle mümkündür. Faşist MC'ye "Türkiye Hükümeti" Amerikancı Türk Ordusu'na "Türkiye Ordusu" etiketlerini yapıştırmakla onlar, sadece kendi hayallerinde "vatanperver"lik yapmaktadır. Ülkemizde yükselen devrimci mücadele, keskinleşen sınıf mücadelesi verilmeden, başarıya ulaşamaz. Amerikan emperyalizminin geriliyor olması, onun ülkemizi tahakküm altında tuttuğu gerçeğini gözardı etmemize, onunla ve işbirlikçileriyle mücadeleyi tatil etmemize yol açamaz. Aksine, ona karşı kararlı ve uyanık mücadeleyi sürdürmeyi zorunlu kılar. Savaş tehlikesi, devrim mücadelemize yasak koymaz, tersine sınıf mücadelesinin hızla keskinleşiyor olması (ki bu bizim iredemiz dışında objektif bir durumdur) devrimci görevlerimize her gün daha da yeni boyutlar ve önem katmaktadır. Bu gerçekleri görmeden Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadele edemeyiz. Çünkü o zaman yapılan anti-emperyalist bir mücadele olmaktan çıkar, bir emperyalistin yanında ve ona dayanarak, bir başka emperyaliste karşı mücadele olur. Sınıf işbirlikçiliğine varan bir teslimiyetçilik olur. Sınıf mücadelesini tatil etmek; onu yasaklamaya çalışmak, devrime ihanet etmek olur.

NE AMERİKA NE RUSYA!
NE NATO NE VARŞOVA!
NATO'YA HAYIR!
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

Gerçek kitle

Baş.ta.8'de

ne geçirmeye çalışmak son derecede hatalıdır. Kitle çalışmasının bütün yöntemlerini hiç birini ihmal etmeden kullanmalıyız.

TÜM YASAL OLANAKLARI KULLANALIM

Ülkemizde burjuva demokrasisi yoktur. Fakat halkın mücadeleleri fiili olarak bazı hakların kazanılmasına ve bazılarının da yasallaşmasına sebep olmuştur. Kanımız, canımız pahasına kazanılan bu hakların hiçbir tanesini küçümsemeyelim.

Faşist maddelerle dolu tüzükleri bile yetersiz bulan, varolan hakları da rafa kaldırmak için çaba sarfeden faşist katillerle mücadele ettiğimizi unutmayalım. Kitle mücadelelerini esas alarak ve kitle mücadelelerine dayanarak bütün yasal olanakları sonuna kadar kullanalım.

DAHA SIKI ÖRGÜTLENELİM.

Örgütlülük başarının ön koşuludur. Kalıcı ve sürekli başarılara örgütlü mücadelelerle varılabilir. Örgütlülüğümüzü geliştirelim. Derneklerimizi, devrimci, demokrat mevziler haline getirebildiğimiz öğrenci temsilciliklerini geliştirelim. Kitlelerle kavnaşması için fedakarca çalışalım.

Halkın coşkun sel gibi gücü faşizmi ve emperyalizmi, her türlü gericiliği mutlaka kahredecektir.

HALKIN KURTULUŞU
Haftalık Gazete
Sahibi: Nevzat AÇAN
Sorumlu Yazı İşleri Md.: H.Selim AÇAN
Yönetim Yeri: N.Osmaniye Cad. Ata İş Hanı, 34/404 Cağaloğlu - ISTANBUL
Abone Şartları:
Yurtiçi yıllık 125 TL
6 aylık 65 TL
Yurtdışı yıllık 200 TL
6 aylık 100 TL
İlan Şartları:
Santimi 30.-TL
Dizgi: OLİMPİYAT IBM
Baskı: Daily News Web
Ist. Dağıtım: Yurt-Da
Ank. Dağıtım: Can Ajans
İzm. Dağıtım: Ege Dağıtım
Yazışma Adresi: P.K.1107 Sirkeci-ISTANBUL

İşçilerin ve Emekci Halkın

Baş.ta.4'de

tabilmeleridir. Örneğin ülkemizde televizyon üretimi emperyalist tekellerle işbirliği yapan 5 tekelin elindedir. Bu 5 tekel 1974 yılında sermayelerinin toplamı 276 milyon lira olmasına karşılık yıllık kârlarının toplamı 627 milyon liradır. Bir yılda ettikleri kâr yatırdıkları sermayenin 2,5 katından fazladır. Bu tekellerin sattıkları televizyonların fiyatı ise Avrupa'da sattıkları televizyonların satış fiyatından %10 fazladır.

HAYAT PAHALILIĞININ NEDENLERİNDEN BİRİ DE EMPERYALİST SÖMÜRÜ VE YAĞMADIR

Ülkemiz, Amerikan emperyalizminin hegemonyası altındadır. Ayrıca Sovyet sosyal-emperyalistlerinin ülkemizdeki yayılmaları da gün geçtikçe hızlanmaktadır.

Dışa bağımlı, işbirlikçi bir yapısı olan sanayide kullanılan hammadde, ara mallarının büyük bir bölümü emperyalist ülkelerden ve tekellerden satın alınmaktadır.

Emperyalist ülkeler, yıllardır, eşit olmayan ticaret yoluyla hammadde üreticisi sömürge ve yarı-sömürge ülkeleri vahşice sömürmüşlerdir. Bu ülkelere sattıkları sanayi mallarını zorla kabul ettirdikleri fahiş tekel fiyatı üzerinden satmışlar, buna karşılık bu ülkelerden satın aldıkları hammaddeleri yine zorla kabul ettirdikleri düşük fiyatlarla kapatmışlardır.

Emperyalist burjuvazi, kaçınılmaz olarak içine düştüğü ekonomik buhranın yükünü de ülke içinde işçi sınıfına ve emekçi halka, ülke dışında ise sömürge ve yarı-sömürge halklarının sırtına yıkmak için elinden geleni yapmaktadır. ABD emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleri bir yandan sattıkları malların fiyatlarını yükseltirlerken, bir yandan da baskı, şantaj ve tehdit yoluyla hammadde fiyatlarını daha da düşürmeye çalışmaktadırlar. Nitekim, 1975 yılında dünya pazarlarındaki sanayi mallarının fiyatları % 10 artarken, hammadde fiyatları (petrol dışında) 1974 yılının fiyatlarına göre % 17 oranında düşmüştür. Dünya halklarının kanını emen bu iki azgın sömürücü kendilerine çok tatlı gelen bu ticareti sürdürebilmek için elbirliği etmektedirler. Hemen hepsi hammadde üreticisi ve satıcısı olan üçüncü dünya ülkelerinin gerçekleştirmeye çalıştıkları uluslararası ticarette "Yeni Ekonomik Düzen"e vargüçleriyle karşı koymaktadırlar.

Emperyalistler bu azgın talan ve sömürü politikasını ülkemizde de ulgulamaktadırlar. Emperyalist ülkelerden ve tekellerden alınan mallara ödenen fahiş tekel fiyatları ve onların mallarının fiyatlarını arttırmaları ülkemizdeki fiyatların artmasına yol açmaktadır.

Ülkemizdeki çeşitli mallarin maliyeti içinde emperyalist ülkelerden ve tekellerden satın alınan malların oranı şu şekildedir:

	Yüzde
Traktör	58
Plastik Eşya	52
İlâç	51
Traş Bıçağı	48
Toz Deterjan	46
Aluminyum Mutfak Eşyası	45
Döküm Radyatör	44

Yani her gün kullandığımız jiletin (traş bıçağı) maliyetinde her yüz kuruştan 48 kuruşu doğrudan doğruya emperyalist tekellere ödenmektedir.

Emperyalist ülkeler ve tekeller sattıkları her malı gerçek değerinin kat kat üstünde fahiş tekel fiyatlarıyla satmaktadırlar. Halkın sağlığını doğrudan doğruya ilgilendiren ilaç üretimindeki emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerin sömürüsü en açık örneklerden biridir. Faşist MC iktidarının ilaç fiyatlarına % 20 zam yapılmasını tasdik ettiği bu günler de aşağıdaki rakamlar, bu paraların kimlerin cebine gittiğini, hayat pahalılığını kimlerin yarattığı bir kere daha göstermektedir.

Türkiye'de kullanılan ilâç hammaddelerinin hemen hemen tamamı emperyalist tekellerden alınmaktadır. Emperyalist tekeller, Türkiye'ye sattıkları ilâç hammaddesini dünya fiyatlarından kat kat fazla tekel fiyatına satmaktadırlar. Örneğin:

HAMMADDE ADI	Piyasa fiyatı (Kilo başına dolar)	Türkiye'ye satış fiatı (kilo başına dolar)	Aradaki Fark (%)
Chlorbenzo Diacepin	57,00	738,37	1300
Chlor thiazide	6,00	83,62	1200
Belladon total alk.	1,80	457,80	25400

Yani, dünyada yüz liraya satılan bir hammadde, emperyalist tekeller tarafından ülkemize 1300, 1200 hatta 25400 liraya satılmaktadır. Tabii ki bu para kendisinin, çoluk çocuğunun, yakınlarının sağlığı için ilaç almak zorunda kalan işçinin, köylünün, esnafın, memurun kısacası halkımızın cebinden çıkmaktadır. İşbirlikçi hâkim sınıfların temsilcileri kendi kan emici yüzlerini gizleyebilmek için fiyat artışlarının işçi ücretlerinin artmasından doğduğunu söylüyorlar. Son olarak % 20 zam yapılan ilaç fiyatlarından işçi ücretlerinin payına baktığımızda onların bu sözlerinin sahtekârca söylenmiş bir yalan olduğu bir kere daha açığa çıkmaktadır. 100 liraya mal olan bir ilâçın üretiminde işçi ücretleri, diğer işletme giderleri (makinaların bakımı, elektrik parası V.b. ödenen para) ile birlikte 11 lira 75 kuruş tutmaktadır. Ambalaj malzemesi 13 lira 41 kuruş ilacın reklamı için harcanan para 17 lira 36 kuruş tutmaktadır. Ambalaj ve reklam masrafları dahi tüketicinin cebinden ödettirildiği halde bütün bunların toplamı 42 lira 48 kuruştur. Geriye 57 lira 48 kuruş kalmaktadır. Bu ise emperyalist tekeller ve ilaç sanayiindeki işbirlikçilerinin cebine gitmektedir.

Almanyada

Baş.ta.1'de

aylık bebesiyle kadınları, 12 saat, 13 saat çalıştıran, hiç oyuncak tutmamış elleriyle, doya doya gülmemiş yüzleriyle çocuklarımızı sabahın kör karanlığından, gecenin geç saatlerine kadar soyan onlardır. Onlar aç köpeklerden de beterdir. Şimdi de 8 saatin içinde 14 saatlik; 15 saatlik işgücünü sömürmenin yollarını arıyorlar. İşte akord bu yollardan biridir; hem de en alçakçası, makinanın çalışma hızını arttırmak. AKORD cinayettir!

Makinanın kolunu alıp götürmemesi için, parmağını kaptırmamak için tempoya uymak zorundasın.

Önünden hızla kayan şeritle gelen parçayı al, yanındaki makinanın keskin ağzındaki vidayı kap, parçaya tak, tekrar yerine koy. ... gelen parçayı al. makinanın ağzındaki vidayı kap... parçaya tak... şeride koy...

... şeritten al... makinadan kap...vidayı tak.. şeride koy...

...al...kap...tak...koy
...al...tak...koy...

Bir saniye geç kalırsan, ya da düşüncen uzanıverirse köyüne, eşine, çocuğuna, ya da gözün kararıverirse bir an, kolunu kaptırdın demektir!

AKORD CİNAYETTİR!

Bu korkunç cinayete karşı direnelim. Kopan kollarımızın, kesilen parmaklarımızın hesabını soralım. Hanau şehrinde Dunlop fabrikasının yiğit işçileri ilk mücadele bayrağını yükselttiler. Yerli ve yabancı işçiler bu cinayete karşı iki saat iş bıraktılar.

Biz de her fabrikada yiğit kardeşlerimizi örnek alalım. Patronlar 8 saatlik işgününü kabul ettirdiğimiz her yerde, bu hakkımızı elimizden almanın yollarını arıyorlar. Uğrunda nice canlar verdiğimiz, kanlar döktüğümüz haklarımızı sonuna kadar savunalım.

ONLAR CANİLERDİR!
ONLARDAN KANLARIMIZIN HESABINI SORALIM!

Akord

Baş.ta.1'de

Tuncelili bir işçi arkadaş şöyle söylüyor: "Kardaş, bir adam bıçaklayıp öldür, verirler sana yirmi yıl hapis. Patron bizi akord adı altında eziyet ede ede öldürür on yıl içinde kimse bir şey demez ona."

Bu doğrudur. Akord sistemi öyle bir şey ki 10 yıl dayanan insan ölmese bile hurda oluyor. Ne su, ne ekmek tadı alıyor. En fazla 40-50 yaşında da ölüyor.

Patronlar yeniden akord sayısını KKP II de artırdı. Sayıyı Radial lastiklerde 180'den 210'a Diagonal lastiklerde 210'dan 240'a çıkardı. Oysa normal hız 160'dır.

Son üç aydır bu artışa karşı yerli ve yabancı işçiler birlikte mücadele ediyorlar.

Bu cehennemi, kan emen fabrikada tek kurtuluş yolu, toptan işi bırakarak patronlara gerekli dersi vermektir.

ALMANYA'DAN BİR DEVRİMCİ

Yaşasın

Baş.ta.8'de

nı bir gün faşizmden soracağız. YAŞASIN BAĞIMSIZLIK DEMOKRASİ KAVGAMIZ! KAHROLSUN AĞALIK! KATİL İKTİDAR!"

BUCA

Buca Eğitim Enstitüsünde okulun açılış günü, müdür bir konuşma yaptı. Konuşmanın her cümlesi okula alınan faşistler tarafından "Milliyetçi Müdür", "Bozkurt Müdür", "Milliyetçiyiz, Uygarız" sloganlarıyla destekleniyordu. Müdür tarafından azdırılan faşist köpekler öğrencilere saldırarak üç öğrenciyi dövdüler. Öğrenciler şöyle demektedir: "Bizler okumak istiyoruz! Elimizden alınmak istenen öğrenim özgürlüğümüzü faşistlere teslim etmeyeceğiz! Analarımız, babalarımız! tezgahlanan oyunları protesto edelim. Tek bir yumruk olalım! Buca Eğitim Enstisüsü faşistlere üs olmayacak! Gençliğe can güvenliği! Eğitim Özgürlüğü İstiyoruz! FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!"

ERGANİ

Ergani Lise-Der, Ergani'nin çeşitli okullarında yapılan baskıları kınamakta ve halkı bunlara karşı mücadeleye çağırmaktadır:

- Okulları faşistlerce işgal edilen Dicle İlköğretmen Lisesi öğrencileri müdür ve faşist komando saldırısını protesto için okulun önünde toplanarak kaymakamlığa kadar yürüdüler "Faşist müdür ve faşist öğretmenler yurtsever devrimci öğrencilere, 'istasyon yakındır, valizinizi elinize verip kovarız' diye tehditler savurmuşlardır.."

- "Bu sene ilçemizin Ortaokulunda bin civarında öğrenci öğrenim görecektir. 20 Ekim'de okulun açılması gerekirken halen açılmamıştır... Bu şartlar altında öğrenime başlayacak fakir halk çocuklarına, 'tembelsiniz, kafanız çalışmıyor...' diye sınıfta bırakacaklardır. Yarın bu öğrenciler sınıfta kaldıkları zaman sorumlusu faşist Müdür Hamit Turgut'tur. Çünkü okulun yapımı biteceği güne kadar Lise binasında eğitim ve öğretim yapılabilirdi."

- "Bu sene ilçemizin öğretmen lisesine ve ortaokuluna 49 faşist komando öğretmen gönderilmiştir. Bunların amaçları, fakir halk çocuklarını sınıfta bırakmak, çeşitli oyunlar tertiplemek ve kargaşalık çıkarmaktır.... Yurtsever devrimci öğrencilere uygulanan faşist baskılar fakir halkımıza uygulanan faşist baskıların parçasıdır. Bunun için TÜM BABALAR, ANALAR, BACILAR, KARDEŞLER KENDİ ÖĞRENCİLERİNE SAHİP ÇIKMALIDIRLAR.. Faşizme karşı mücadelede revizyonistlerin (sosyal-faşistlerin) teslimiyetçi politikalarını yerle bir edip, YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRENCİLERİN FAŞİST BASKILARA KARŞI TEK BİR YUMRUK, TEK BİR YÜREK OLMASINI SAĞLAMALIYIZ...

YAŞASIN YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRENCİLERİN BİRLİĞİ...
KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL-FAŞİZM!
YAŞASIN HALKIMIZIN İŞ, TOPRAK, HÜRRİYET MÜCADELESİ!

ERGANİ LİSE-DER"

Ecevit

Baş.ta.5'de

verecekleri hiçbir şey yoktur. Milyonlarca köylünün yıllardır toprak ağalarına, tefecilere, tekellere ve onların devletine verdikleri yetmedi mi?

Köylülerin istekleri açıktır; ağaların topraklarına tazminatsız olarak el koymak, köylülerin bütün borçlarının iptali.

Bütün yukarda saydıklarımızı bir yana bırakırsak dahi Ecevit gerçek bir toprak reformunu gerçekleştirebilirmi? Büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarı, onların devleti, ordusu ayakta dururken topraklar bunların elinden alınıp köylülere verilebilir mi? Büyük burjuvazi ve toprak ağalarının siyasi, askeri, ekonomik güçleri kırılmadan gerçek bir toprak reformu yapılabilir mi?

Şili deneyi daha unutulmadı. Şili'de reformcu Allende Ecevit'in hayal ettiği yolu denedi. Ama iktidarda ancak bir kaç yıl kalabildi. Toprakları ellerinden alınan büyük toprak sahipleri ve tekelci burjuvazi Allende'yi faşist bir darbeyle yıktılar, Allende hunharca katledildi. Siyasi, askeri ve ekonomik güçleri kırılmamış olan toprak ağaları ve tekelci burjuvazi Allende iktidarını yıkmayı başardı. Yoksul köylülere dağıtılan topraklar geri alındı.

Halkımızın ve dünya halklarının tecrübeleri köylünün toprağa kavuşmasının Ecevit'in iddia ettiği gibi bir reform meselesi olmadığını gösteriyor. Tersine toprak meselesi ancak devrimle çözülecektir. Ancak ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ köylüleri toprağa ve hürriyete kavuşturacaktır. İşçilerin, köylülerin demokratik iktidarı toprak ağalarını yıkacak ve köylüleri bu sömürü ve zulüm dünyasından kurtaracaktır.

Ankara Atatürk Lisesi öğrencileri:
Okulumuzda açıkca ırkçılık propagandası yapılıyor

Orta ve lise öğretiminin birlikte yapıldığı okulumuzda, ayrıca yatılı bölümün olması ve Ülkü ocakları genel merkezine çok yakın olması faşist yuvalanmayı hızlandırmıştır.

Eski Müdür Deli Veli zamanında başlayan faşist kıpırdanış gelişmiş, Deli Veli okulda yaptığı faşist eğitime ödül olarak MC hükümeti tarafından Müsteşarlığa yükseltilmiştir.

Deli Veli'den sonra gelen müdür Cemil Yavuz, tarafsız davranmaya çalışmışsa da, kısa sürede yine MC tarafından bu görevinden alınmıştır.

Halen müdürlük görevini yapan Kemal Karahan, 12 Mart faşizmi sırasında, Türkeş'in silahlı militanlarındandır. Okula gelmesiyle birlikte, öğrenci ve öğretmenlere karşı faşist baskı yoğunlaşmıştır. Ayrıca bu baskılar yanında, okul kitaplığındaki bütün kitaplar değiştirilmiş, yerine 360 tane faşist ideolojiyi yaymak amacıyla kitap getirtilmiştir.

Kemal Karahan bunlarla hızını alamamış, "Sesleniş" adlı faşist bir okul gazetesi çıkarmıştır. Yine "Liseli Genç" Dergisi, fazla ücretle ve zorla öğrencilere satılmıştır.

Faşist müdürün gelişiyle, okulun yatılı bölümündeki öğrenci sayısı azalmıştır. Yatılı olarak okuyan devrimci, ilerici öğrenciler can güvenliklerini sağlamak için, kendi paralarıyla dışardan ev tutmak zorunda kalmışlardır. Eskiden 500 olan yatılı öğrenci sayısı 260'a inmiştir. Çıkan öğrencilerin yerine faşist müdür tarafından yeni ülkü ocaklı üyeler yerleştirilmiştir. Ayrıca öğrenci olmayan bıyıklı, silahlı kişiler, faşist öğretmen-müdür işbirliğiyle derslere alınmış, öğrencilere açık şekilde baskı uygulanmıştır.

Atatürk Lisesi faşistleri, Yükseliş'teki (A.D. M.M.Y.O.) olaylarda da etkin rol oynamaktadırlar.

Faşistler için yeme, içme, yatmanın bedava olduğu bu okulda kalan Ülkü Ocaklı üyeler, en büyük korkuyu faşist olmayan, yatılı ve diğer öğrencilere çektiriyorlar. 5 numaralı oda deyince öğrenciler büyük bir korkuya kapılırlar. 5 no.lu odadaki işkenceler SS'lere, Gestapolara taş çıkartacak niteliktedir.

Paraları biten faşist köpekler, öğrencilerden ülkü ocaklarına yardım diye zorla haraç alıyorlar. Ayrıca çevre halkına ve esnafa korkulu günler geçiriyorlar. Evlere yapılan baskınlar, dökülen camlar, esnaftan alınan haraçlar çevre halkı tarafından bilinmektedir.

20 Ekim Çarşamba günü öğrencilerin ders yapmaları engellenmiştir. Müdürün teşvikiyle, faşist köpekler nezaretinde, zorla Site yurduna kadar sessiz yürüyüş yaptırılmıştır. Site yurdunda yapılan konuşmalarla, genç öğrencilere faşist ideoloji anlatılmış, ırkçılık açık şekilde övülmüştür. Ölen bir öğrencinin cenaze töreni için saat 10'dan 14.00'e kadar öğrenciler zorla tutulmuştur. Ayrıca yürüyüş sırasında Cebeci'deki İnönü Stadı civarında, elinde telsiz olan, sivil polis yada komiser "Polis teşkilatı da sizinledir" diyerek bizi sıraya koymuştur. Yapılan yürüyüşe katılmayan öğrencilerin ölüm korkusu çekecekleri söylenmiştir.

Biz Ankara Atatürk Lisesi devrimci öğrencileri olarak, Türkiye halkı üzerindeki faşist terörün bir parçası olan, yurtsever öğrenciler üzerindeki faşist baskıyı uygulayan faşist MC iktidarının yıkılması için, mücadelede yerimizi alacağız.

yurtlarımıza

Baş.ta.8'de

dir. O işçi sınıfına, köylülüğe, gençliğe, memurlara, tüm emekçi halkımıza, ezilen ulus ve milliyetlere ve devrimci mücadelelerine karşı yönelmiş olan kudurmuş bir gericilik ve karşı-devrimdir. Onun maskesinin ardındaki kan kusan çirkin suratı budur. Faşizme karşı savaşmak insan olan herkesin görevidir. Biz Kadırga Yurdu'nda barınan devrimci öğrenciler olarak; halkımızın anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesinde kendimize düşen görevi üstlendik. Okuma özgürlüğümüzü ve can güvenliğimizi elimizden alan faşizme, barınmakta olduğumuz yurdumuza giriştiği her saldırıya devrimci bir inançla direneceğiz. Mevzilerimizi Faşizme terk etmeyeceğiz. Anti-faşist mücadelede tüm devrimcilerle ve halkımızla omuz omuza olduğumuzu açıklarken halkımızın haklı davamıza sahip çıkıp bizi desteklemesini istiyoruz. Tüm demokratik kuruluşların desteğini bekliyoruz. Ve diğer yurtlarla devrimci dayanışma içinde olduğumuzu açıklıyoruz. Kadırga yurdu faşistlerin eline geçmeyecektir. Mücadelemiz sonuna kadar sürecektir.

FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!
YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

KADIRGA YURDU'NDAN BİR GRUP DEVRİMCİ ÖĞRENCİ

Enver Hoca'nın

Baş.ta.2'de

ya diğerinin tehditlerinin farkında olan bazı devletler, savunmalarını ABD veya SB'nin askeri koruyuculuğuna dayandırmaktadırlar fakat süper devletlerin askeri koruyuculuğu hayali bir savunmadır, çünkü onun amacı savunulan ülkeyi sömürülen bir ülke haline getirmektir. Halklar, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin reklamını yaptığı, Amerikan emperyalizmine karşı çıkan ve mücadele eden bütün herkesi içine katmaya çalıştığı sözde emperyalizme karşı cephe tuzağına düşmemelidirler. Bu cepheye katılmak ülkenizin en yüce menfaatlerini kurban etmek, halkı tehlikeye sokmak, sosyal-emperyalistlerin bir kölesi ve onların emelleri için topun ağzına konmak anlamına gelir. Sovyet revizyonistlerinin vazettikleri anti-emperyalizm demagojisini ve aldatıcı taktikleri reddederken, ABD ve dünya tekelci burjuvazisinin yaydıkları anti-sosyal-emperyalizmi de reddetmek gerekli dir.

Beşikdüzü halkı

Baş.ta.1'de

Devrimcilerde, kalabalık bir halk topluluğuyla flamanın asılı olduğu alana doğru yürüyüşe geçtiler. Faşistler yürüyüşe geçen halkın gücünden korkarak asmış oldukları flamayı indirmek zorunda kaldılar.

Devrimciler alandan dağılırken belediyenin hoparlöründe mehter marşının duyulması üzerine, tekrar toplanılarak belediye binasına doğru yürüyüşe geçildi ve üç arkadaş binaya çıkarak bu marşı çalamayacaklarını söylediler. Marşın çalınmasında ısrar eden belediye zabıtası faşist ... Dilek belediye binası çevresinde toplanan kitlenin devrimci marşlarının gür sesinden korkarak, çalmış olduğu mehter marşıyla birlikte belediyeyi terketmek zorunda kalmıştır.

BEŞİKDÜZÜ'NDEN DEVRİMCİLER

Kıbrıs

Baş.ta.1'de

kısım subaylar da Ada'ya yerleşti. Malikane ve toprak sahibi oldu. Rauf Denktaş ve çevresindeki bir avuç sömürücü, faşist ganimetin hepsini kendi ellerinde tutabilmek için her türlü yola başvuruyorlar.

Rum ve Türk halkı arasına düşmanlık tohumları saçan Rum ve Türk işbirlikçi hakim sınıfları elaltından aralarındaki ticari ilişkileri sürdürüyor ve Rum ve Türk emekçilerini azgınca sömürmeye devam ediyorlar.

Bütün bunlar işgal hareketinin, halklar arasında ekilmeye çalışan düşmanlık tohumlarının kimlerin işine yaradığını bir kere daha gösteriyor.

Rum ve Türk emekçileri bugüne kadar dökülen kanların hesabını emperyalistlerden, sosyal-emperyalistlerden ve Türk, Rum, Yunan işbirlikçi hakim sınıflarından birlikte soracaklardır.

KAHROLSUN ŞOVENİZM!

Ecevit! Halkı kandıramazsın

Baş.ta.1'de

miyeceği bir düzen değildir. O, halkın güçlü kollarından korkuyor. Bu yüzden durmadan "Umudunuz benim" çığlıkları atıyor. CHP reformist orta burjuvazinin partisidir. Ülkede emperyalizmin varlığı onu rahatsız eder, çıkarları faşizmle çelişir. Emperyalizm ve faşizm reformist burjuvazinin gelişmesinin, palazlanmasının önünde bir engeldir. Ama orta burjuvazinin çıkarları işçi sınıfının çıkarları ile de çelişir. Onun amacı bu düzeni tümden yıkmak, sömürüyü kaldırmak değil, kendinin daha fazla sömürebileceği, şimdikinden biraz daha törpülenmiş, ama halkı yağmalamaktan, soymaktan geri durmayan reformist bir iktidardır.

Ecevit ve CHP yönetimi tabanın ve temsil ettikleri sınıfın en gerici, en uzlaşmacı bölümünün çıkarlarını savunmaktadır. İşbirlikçi burjuva olma yolunda hızla ilerleyen Ecevit ve CHP yönetimi her adımda faşizmle uzlaşıyor. Hergün emperyalizme göz kırparak, ona yaranmak istiyor. Tabanından gelen demokrat sesleri de vargücüyle bastırmaya çalışıyor. Yeni tüzükle Gençlik ve Kadınlar Kollarının yönetimindeki oy haklarını kaldırarak bu niyetlerini açıkça gösterdiler. Ecevit faşizme karşı olduğunu söylüyor, ama "Türk Ordusu"na övgüler düzmekten geri durmuyor. Bir yandan faşizmle mücadele ediyorum diyor, öbür yandan faşist Demirel den "Demokrasiye inandığı kabul edilen iki büyük partiden birinin lideri" diye bahsediyor ve olmayan "demokrasi"yi kurtarmak için onu birliğe çağırıyor.

Her seçim öncesi Ecevit sahte devrimci sloganlar atıyor. "Tapuları deleceğiz", "Feodal yapıyı yıkacağız" gibi keskin laflarla halkın devrimci coşkunluğunu sömürüyor. Ecevit halkı uyutmaya, faşizme karşı yükselen mücadeleyi engellemeye reformist hayallerle -geçici de olsa- durdurmaya çalışıyor. Bunu açık açık söylemekten de kaçınmıyor. Türkiye'de çok kanlı sınıf kavgaları çıkabilirdi, bu bizim sayemizde engellenebilmiştir" diyor.

Ecevit'in "Halk sektörü", "Halk iktidarı" sözleri ham hayaldir. İşçiler köylüler mücadelede yalnız kendi kollarına güvenmeleri gerektiğini, seçimle, CHP'nin ya da herhangi başka bir partinin iktidara gelmesinin "Halk iktidarı" olmayacağını gün geçtikçe anlamaya başlıyorlar. Sınıf mücadelesi keskinleştikçe ve devrimci önderlik geliştikçe, seçim yoluyla iktidarın niteliğinin değişmeyeceğini, eski devlet mekanizmasının kırılıp parçalanmayacağını daha iyi kavrayacaklar. Ve onlar kendi partileri önderliğinde gökyüzünü barut dumanına boğacak, kendi iktidarlarını kuracaklar. Bu tarihin kaçınılmaz akışıdır. Devrimin coşkun suları, önüne geçin her türlü engeli, revizyonist ve reformist setleri aşacak ve muzaffer olacaktır.

Memur Mücadelesi

Baş.ta.6'da

Memur mücadelesinin ön saflarında çalışan arkadaşlara yapılan baskılara, saldırılara birlikte göğüs gerelim.

Yaşasın tüm memurların bölünmez parçalanmaz birliği!

YAŞASIN TÜM MEMURLARIN GREVLİ, TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKAL MÜCADELESİ!

TÜM-DER AMASYA ŞUBESİ DEMOKRATİK MUHALEFET GRUBU

Amerikan seçimleri

Baş.ta.2'de

huriyetçi Partiyi görmektedir. Böylece halk kapitalizmin, bütün yoksulluk, aksaklık ve zulmün esas nedeni olduğu gerçeğini kavrayamamaktadır. Bazen Demokrat Parti yerin dibine geçmekte ve seçim kaybetmekte, bir çok politikacı güme gitmekte (çünkü onlar da olup bitenlerden kişisel olarak sorumlu tutulmaktadır) ama tekelci kapitalizm eleştiriden sıyrılabilmekte ve kendi iktidarını sürdürebilmektedir.

Bu seçimlerde de aşağı yukarı aynı şeyler oldu. Ve burjuvazinin kendisinin bile "komedi" olarak tanımladığı hokkabazca ve şarlatanca bir seçim kampanyası dalaşmasından "Bay Carter" galip, "Bay Ford"da yenik çıktılar.

Eski bir emperyalist köpeği olan Joseph Sisco adlı politikacı şöyle diyor: "ABD'nin çıkarları, hükümetlerin üstündedir." Bu öz ve sinsi laf, gerçeği olduğu gibi ortaya koymaktadır. Hükümet değişiklikleri göstermelik, yüzeysel değişikliklerdir. Esas olan ABD emperyalistlerinin çıkarları ve onlar doğrultusundaki bir siyasettir. Ha Gerald Ford Başkan olmuş ha Jimmy Carter, bu pek de önemli bir değişiklik olmamaktadır. Aynı şekilde Cumhuriyetçi Parti kazanmış, Demokrat Parti kazanmış, bu da önemli değil ir.

ABD'de meydana gelen hükümet değişikliği, esas olarak ülke içinde yükselen halk muhalefetinin bastırılması, halk kitlelerinin kandırılmasını ve tekelci burjuvazinin iktidarının pekiştirilmesini amaçlamaktadır.

Ve bu hükümet değişikliği bu yüzden önemli bir siyaset değişikliği olmayacaktır. Ya da daha doğrusu, siyaset yine emperyalist ABD tekelci burjuvazisinin istek ve gereksinmeleri doğrultusunda saptanacaktır.

NE ABD NE RUSYA

Baş.ta.1'de

lıyorlar. "Türkiye ile sağlam dostluklar için gerekli ekonomik temeli attıklarını, ilişkilerin askeri, kültürel, vb. her alanda geliştirilmesine çalışacaklarını" açıkça ilan ediyorlar.

Ülkemiz Türkiye, emperyalist devletlerin sömürü, baskı ve denetimi altında bir yarı-sömürgedir. Amerikan emperyalistlerinin 1946'lardan sonra gerçekleştirdiği tahakkümü son yıllarda sarsılmasına rağmen devam etmektedir. Sovyet sosyal-emperyalistleri nin ülkemiz üzerindeki emperyalist emelleri artıyor, yayılması hızlanıyor ve sömürüsünü yoğunlaştırıyor. Ülkemiz üzerinde en fazla gözü olanlar, zenginliklerimizi en fazla yağmalayanlar ve yurdumuzu en fazla baskı ve denetim altında tutanlar bu iki süper devlettir. Öte yandan Ortak Pazar emperyalistlerinin ve özellikle Alman finans - kapitalinin sömürüsü de hiç küçümsenmeyecek bir ölçüdedir. En büyük Alman tekellerinin temsilcilerinden oluşan heyetin ülkemizi ziyaret etmesinin sebebi, kendilerine daha geniş ve daha kârlı yatırım ve sömürü alanları bulmak isteğidir.

HAKİM SINIFLAR VE İŞBİRLİKÇİ REVİZYONİSTLER ULUSAL BAĞIMSIZLIĞIN YEMİNLİ DÜŞMANIDIRLAR!

Ülkemizin emperyalizme bağımlılığından çıkarı olan sınıflar işbirlikçi tekelci-burjuvazi, toprak ağaları, tefeciler ve tüccarlardır. Emperyalistler onlara dayanarak yurdumuzu yağmalamakta, baskı ve denetim altında tutmakta; bu gerici sınıflar da sömürü, zulüm ve egemenliklerini emperyalist efendileri sayesinde sürdürmektedirler. Emperyalist uşakları Demirellerin, Türkeşlerin, Feyzioğluların ve sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi revizyonistlerin efendilerine hizmetten başka amaçları yoktur. İşbirlikçi hakim sınıflar ve sosyal-emperyalizm uşağı revizyonistler, ulusal çıkarlarımızın ve bağımsızlığımızın yeminli düşmanlarıdır.

Revizyonistlerin kendilerine anti-emperyalist süsü vermeleri hiç bir emekçiyi bağımsızlıktan yana halkımızın Amerikan emperyalizmine karşı duyduğu nefretten de yararlanarak ve "Amerikan emperyalizmine karşı mücadele" perdesi arkasına gizlenerek gerçekte ülkemizi tamamen sosyal-emperyalizme peşkeş çekmenin şartlarını oluşturmaya çalışıyorlar.

TAM BAĞIMSIZLIK ANCAK DEVRİMLE KAZANILABİLİR!

Reformistler ise, bu düzen bütün sosyo-ekonomik temelleriyle yıkılmadan da bağımsızlığın mümkün olduğu hayalini yayıyorlar. CHP reformistleri bu tür düşünceleri açıktan açığa savunuyor. Marksist ve devrimci geçinen, gerçekte her konuda reformizmi savunan bazı kimseler de aynı yolu tutuyorlar.

Ecevit, "CHP iktidar olduğu zaman, Türkiye daha bağımsız bir dış politika izleyebilecektir" diyor. Aslında Ecevit, ülkemizin tam bağımsızlığını savunmamakta ve bunun için mücadele etmemektedir. O, aklı sıra emperyalist güçler arasındaki, özellikle iki süper devlet arasındaki çelişmelerden yararlanarak ülkemizin bağımsızlığının korunabileceğinden söz ediyor. Ecevit, ulusal bağımsızlığı korumanın tek yolu olarak "çok yönlü dış politika" tezini ileri sürüyor. Bu siyaset, bir emperyaliste dayanarak diğerine karşı tavır almaya dayanıyor. Kâh birine, kâh diğerine dayanarak emperyalizmle mücadele edilebileceğini savunan kimsenin son tahlilde gideceği yer, kaçınılmaz olarak emperyalist işbirlikçiliğidir. Böyle bir siyaset halka değil, emperyalistler ve uşaklarına hizmet eder. Çünkü emperyalist boyunduruğu kırıp atmadan, ülkemizi emperyalistlere bağlayan kölelik zincirlerini paramparça etmeden ulusal bağımsızlık gerçekleşemez. Ulusal bağımsızlık bu düzen içinde alınacak bazı tedbirler ve düzenlemelerle, emperyalist devletlerin bazı imtiyazlarının kısıtlanması vb. ile değil; ancak ulusal demokratik halk devriminin zaferiyle kazanılabilir. Ulusal bağımsızlığın bir emperyaliste dayanarak gerçekleşebileceğini sanmak, hepten zararlı ve kölece bir anlayıştır.

ULUSAL BAĞIMSIZLIK HAKKINDAKİ REFORMİST REVİZYONİST ANLAYIŞLARI YIKALIM!

Şüphesiz henüz devrim olmadan da ülkeler emperyalizme karşı şu veya bu derecede tavır alabilirler. Devrimciler, işçiler, emekçiler emperyalizme ve sosyal-emperyalizme zarar veren, darbe vuran her hareketi destekleyeceklerdir. Ancak bunu yaparken devrimciler, düzen sınırları içinde alınan tedbirler ve düzenlemeler yoluyla; hele hele emperyalizmin işbirlikçisi hakim sınıflar eliyle bağımsızlığın sağlanabileceği türünden reformist ve karşı-devrimci düşüncelerin yayılmasına asla izin vermeyeceklerdir.

İşçi sınıfı ve emekçi halk, ulusal bağımsızlık meselesini reformist bir mantıkla ele alan ve bağımsızlığın bir devrimle kazanılması yerine korunmasını görev olarak getirenlere karşı da uyanık olmalıdır. Bugün ülkemizde, "devlet bağımsızlığının korunması" şiarı ile çıkmanın, işçi sınıfını ve halkı işbirlikçi hakim sınıfların devletiyle mücadele yerine, onu koruma görevi yüklemek anlamına geldiği açıktır. "Devlet bağımsızlığının" veya "ülke bağımsızlığını koruma" şiarının, revizyonistlerin savunduğu "demokrasinin korunması ve geliştirilmesi" şiarından, içinde bulunduğumuz şartlarda hiç bir farkı yoktur.

İşçi sınıfı ve emekçi halk, "ülkemiz için Sovyet sosyal-emperyalizmi daha tehlikelidir, onun tecriti esas alınmalıdır." anlayışına karşı da uyanık olmalıdır. Çünkü meselenin bu şekilde getirilişi, yurdumuzu amansızca yağmalamaya ve tahakküm altında tutmaya devam eden diğer süper güç Amerikan emperyalizmini gözardı ediyor. Ve Amerikan emperyalizmini ekmeğine yağ sürüyor.

Bugün her işçi, her emekçi, her yurtsever ve devrimci ülkemizdeki her türlü emperyalist yağma, sömürü ve talana, baskı, denetim ve tahakküme karşı mücadele etmek zorundadır. Bir emperyaliste karşı diğerine dayanarak mücadele edilebileceği şeklindeki görüşleri yıkalım!

Ülkemizi emperyalistlere bağlayan kölelik zincirleri paramparça edilmedikçe siyasal bağımsızlık daima kolu kanadı koparılmış, güdük ve göstermelik kalacaktır. Bu düzenin sınırları içinde tam bağımsızlık mümkün değildir. Oysa biz, milyonlarca Türkiye halkı olarak bağımsız ve demokratik bir Türkiye istiyoruz. Öyleyse emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı mücadeleyi yükseltelim.

NE AMERİKA, NE RUSYA
BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

•Okullarda ve yurtlarda faşist işgalleri kıracağız!
•Öğrenim özgürlüğü hakkımızı savunacağız!
•Gençliğe can güvenliği !

"GERÇEK KİTLE MÜCADELELERİ" VERELİM

Bütün öğrenciler birleşmeli ve saldırgan faşist güçlere karşı koymalıdır. "Güzel kararlarla" yetinmek, faşistlerin kurşunlarını yolundan geri çevirebilir mi? Onların katliamlarını engellememizi sağlar mı? Faşistler "sözden laftan" anlamazlar. Onları sindirecek bir tek güç, kararlı, öfkeli ve bilinçli kitlelerin gücüdür. Kitlelerin, örgütlü, yılmaz, mücadele azmiyle dolu anti-faşist gücüdür. Faşist saldırganlara "gerçek kitle mücadeleleriyle cevap" verelim. Güçlerimizi bölen dar görüşlülük, kısır tartışmalar, "la fazanlıklar somut ve aktif kitle mücadelesinin yerine konulabilir mi? Her gün bir devrimciyi, bir yurtseveri kara toprağa kaptırıyoruz. Mücadeleden kaçmak için gerekçeler uyduranları bir kenara itelim. En geniş kitleleri sabırla ve sebatla kazanmaya çalışalım. Kitlelerin çekingenlik ve kararsızlıkları geçici ve yenilebilir eksikliklerdir. Bu eksikliklerin hiçbir çalışma yapmadan ortadan kalkmasını umamayız. Kitleleri hor görüp küçümsemeyelim. Bu burnu büyüklük devrimcilerin tavrı değildir. Hakim sınıfların işine yarayan kötü bir hastalıktır.

SİLAHSIZLANMA-PASİFİZM TEORİLERİNİ YIKALIM

Faşist çeteleri ezmek, ve onlara hiç bir mevziyi kaptırmamak, onların ellerine geçirdikleri yerleri yeniden onlardan temizlemek için mücadele edelim. Bunu yaparken kendi gücümüzden başka hiç bir güce güvenmemeliyiz. Faşistler tabancayla, makinalı tüfekle saldırıyor. Onlara karşı can güvenliğimizi savunurken gerekli her yola başvurmak kadar "meşru" ve haklı bir şey olamaz. Revizyonist hainlerin ve reformist teslimiyetçilerin yaydıkları "silahsızlanma" hayallerini yıkalım.

BÜTÜN YOL VE YÖNTEMLERİ BİR ARADA KULLANALIM

Okulda veya yurtta faşist saldırganları püskürtmek ve onları yenilgiye uğratmak mümkündür. Bunu sadece silaha dayanarak sağlamaya çalışmak, silahlı grupların mücadelesini kitle mücadelelerinin yeri

De.sa.7.sü.1'de

GENCLİK CAN GÜVENLİĞİ İSTİYOR!
GENCLİK ÖĞRENİM ÖZGÜRLÜĞÜ İSTİYOR!
ÜNİVERSİTE REKTÖRLERİ!
YÖNETİCİLER!
YETKİLİLER!
KATİL MC'YLE; BAŞ KATİLLERLE,
DEMİRELLE, TÜRKEŞLE
YAPILAN GÖRÜŞMELERLE, TOPLANTILARLA
"GENÇLİĞE CAN GÜVENLİĞİ"
VE
"ÖĞRENİM ÖZGÜRLÜĞÜ"
NASIL SAĞLANIR?
BU OYUNA KİM İNANIR?

Gençliğe Can Güvenliği

VEDAT, TAYLAN, BATTAL, MEHMET...
YÜZÜ AŞKIN CANIMIZ
- YİĞİT KARDEŞLERLE BACILARIMIZ
DALGALANIYORLAR-ŞİMDİ-YÜKSEKLERDE
TA DEVRİMİN ŞAFAK ATTIĞI YERDE

"BOYUN EĞMEK YOK FAŞİZME!"
"YILMAK YOK MÜCADELEDEN!"
"VURALIM EMPERYALİZME!"

- YİĞİT KARDEŞLERİMİZ!
- YİĞİT BACILARIMIZ!
DAĞ GİBİ, FİDAN GİBİ GÖVDELER
-ŞİMDİ-DELİK
DEŞİK...
FAŞİSTİN KANLI BIÇAĞI
İTİN ALÇAK KURŞUNU...
AMA ONLAR DİMDİK!
-AYAKTALAR!
ELLERİNDE DEVRİMCİ BAYRAKLAR
VE SIKILI YUMRUKLAR....
KAN İÇİNDE GİYSİLER
VE
GÜNEŞTEN YÜREKLERLE
KOLKOLA YÜRÜRKEN SONSUZLUĞA
HAYKIRIYORLAR - GÜR SESLERLE -
EN GÜZDE
DEVRİM
TÜRKÜLERİNİ HALKIMIZIN:
"BU MEYDANDA CENGİMİZ VAR!
FAŞİSTLERE HINCIMIZ VAR!"

İSTANBUL HUKUK FAKÜLTESİ

DİĞER DEVRİMCİ YURTSEVER ARKADAŞLARIMIZLA BİRLİKTE 100-150 KİŞİLİK BİR TOPLULUK HALİNDE FAKÜLTEYE GİDİYOR, ÖĞRENİM ÖZGÜRLÜĞÜ HAKKIMIZI FAŞİST SALDIRGANLARA KARŞI OMUZ OMUZA SAVUNUYORUZ

Baş.ta.1'de

kulu boşaltmamızı istedi. Ancak, bizler faşistler okuldan çıkartılmadan okulu terketmeyeceğimizi söyledik. Bu kararlı tavrımız karşısında önce faşist komandolar okulu terkettiler daha sonra da biz okuldan çıktık.

3 Kasım günü toplu olarak okula gittiğimizde, faşistleri okulun anfilerin bulunduğu kısma açılan kapıları önünde kümelenmiş vaziyette bulduk. Bizlerin kapılara doğru kararlı bir şekilde ilerlediğini görünce, önce saldırmak istediler. Saldırdılar da. Ancak direnmemiz karşısında paniğe kapılarak kaçtılar. Her zaman olduğu gibi, saldırının başlangıcında seyirci kalan polis, bunun üzerine, hemen araya girerek, "Okulda öğrenim yapma ortamı kalmamıştır" gerekçesiyle öğrenim özgürlüğümüzü gasbetmeye çalışan ve Fakültedeki öğrenim ortamını bozan faşist saldırganlarla birlikte, bizlerden de okulu boşaltmamızı istedi. Ve okulu bir sonraki gün aynı şekilde gelmek üzere, boşalttık.

Faşistler 4 Kasım günü üçüncü kez saldırıda bulundular. Bu anda bizler, 1.nci sınıf anfisinde, Fakültemize yeni gelen öğrenci arkadaşlarımızla birlikte dersleri izliyorduk. Dersin bitiminde, önceden kalorifer radyotörlerinin aralarına sakladıkları sopaları çıkartarak, Ülkü Ocakları başkanı MEHMET GÜL'ün işareti üzerine, tekbirler getirerek saldırıya geçtiler. Bizler, bu kere de aktif bir şekilde karşı koyduk. Onları püskürtmekte olduğumuz sırada, o ana kadar kenarda seyreden polisler, faşistlerin koruyucusu ve yardımcısı olarak okulda bulunduklarını bir kez daha gösterdiler. Bizleri kıyasıya coplamaya başladılar. Sözde "can güvenliğini sağlamak" bahanesiyle Fakülte içerisinde bulunan polislerin, bu hunharca saldırısı karşısında "Kahrolsun Faşistler", "Polis dışarı" sloganlarını haykırarak ve devrimci marşlar söyleyerek, kütüphanenin ve kürsülerin bulunduğu kısma çekildik. Daha sonra Vezneciler'e kadar yürüdük. Orada yapılan kısa bir konuşmadan sonra dağıldık.

Bu dört günlük mücadele, faşist terör ve baskıya karşı mücadele azmimizi, kararlılığımızı daha çok keskinleştirdi. Bizlere yeni yeni tecrübeler kazandırdı.

Bu arada Rus sosyal-emperyalizminin işbirlikçisi sosyal-faşistlerin, Amerikancı faşist güçlerle özde aynı nitelikte oldukları iyice açığa çıktı. "Gençliğe can güvenliği" yaygaraları kopartan bu sahtekârlar, olayları sadece evlerinde ve yurtlarında oturarak izliyor, "Provakasyon Edebiyatı" yapıyorlar. Öte yandan "öğrenim özgürlüğü ve can güvenliği CHP iktidar olduğu zaman gerçekleşecektir" şeklinde propaganda yapan CHP'li reformistler ise bize mücadelemizi ertelememizi, teslimiyetçi ve uzlaşmacı tutum içerisine girmemizi öğütlüyorlar.

Bütün faşizmle uzlaşmacı, ona karşı teslimiyetçi ve halk düşmanı akımlara rağmen, mücadelemiz önüne çıkan bütün engelleri doğru devrimci bir tarzda aşarak gelişecektir. Bunun önüne hiçbir güç set çekemeyecek, onu durduramayacaktır.

Hukuk Fakültesinde okuyan tüm öğrencilere sesleniyoruz: "Öğrenim özgürlüğü" mücadelemiz, evlerde, yurtlarda, derneklerde, kahve köşelerinde oturarak yürütülemez. Her birimiz en doğal hakkımız olan ÖĞRENİM ÖZGÜRLÜĞÜMÜZ için, okuldaki tüm devrimci, yurtsever ve demokrat öğrencilerle birlikte ve onlarla omuz omuza "öğrenim özgürlüğümüzü" gasbeden ve Fakültemizi "faşist bir kale" haline getirmeye çalışan MC iktidarının paralı uşakları Ülkü Ocaklarına bağlı faşistlere ve polise karşı aktif bir tarzda direnelim! Fakültemizdeki polis karakolunun kaldırılması için mücadele edelim!

FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!
KAHROLSUN FAŞİZM VE SOSYAL-FAŞİZM!

İ.Ü.HUKUK FAKÜLTESİNDEN
BİR GRUP ÖĞRENCİ

HALKIN KURTULUŞU

Yurtlarda "EMNİYET BELGESİ"NE HAYIR!

KATİL MC, şimdi de yurtlara el attı. "Huzur" ve "Can Güvenliği" sağlama sahte iddiasıyla yurtları faşist zındanlara çevirmek için uğraşmaktadır. EMNİYET BELGESİ ve yeni yönetmelikler bunu amaçlıyor.

Yurtlara saldıranlar MC'nin köpekleri, beslemeleri ve kiralanmış haydutlarıdır.

Kan dökenler ve saldıranlar emperyalizmin, MC'nin uşaklarıdır, Yurtlar Kurumu'nun kendisidir.

Kan dökenler "komando"lar, "polisler"dir.

MC'mi, yoksa öğrencilere işkence etmekte ve öğrenci kanı dökmekte ustalaşmış polis mi öğrencinin "Can güvenliğini" sağlayacak ve "Huzur" getirecek?

"Emniyet Belgesi" öğrencilerin iyice kısıtlanmış özgürlüklerine indirilmek istenen faşist bir darbedir.

Emniyet Belgesine direnelim. "Emniyet Belgesi" öğrencilerin haklı mücadelelerini boğmak için tertiplenen sinsi bir saldırıdır. Bu saldırıyı cesaretle bozguna uğratalım!

Faşist MC iktidarının üniversiteleri kana bulama, üniversite gençliğinin devrimci mücadelesini kırma ve yoketme politikasını, YURT-KUR'da ki temsilcileri; devrimci öğrencilerin kredilerini kesmek, barındıkları yurtları kapatmak ve sonradan da ÜLKÜ OCAKLI FAŞİSTLERE teslim etmek şeklinde, şaşmaz bir biçimde izliyorlar. Daha önce Ankara ve İzmir'de olduğu gibi şimdi de İstanbul'da Kadırga Yurdu için bunu gerçekleştirme ye çalışıyorlar. İstanbul'daki diğer yurtlara yeni öğrenci alımı sürerken Kadırga yurduna hiçbir şekilde öğrenci alınmıyor. Yurtta barınan öğrencilerden bazılarının kayıtları, hâlen Edirnekapı yurdunda görev yapan ve Kadırga Yurdu'nun eski müdürü faşist Ömer Bakırcı'nın talimatiyle silinerek yurttan atıldılar. Şu anda yurtta barınan öğrencilerden 45-50 tanesinin, yurt parasını zamanında yatırmadığı gerekçesiyle yatakları kaldırıldı ve yurda tekrar alınmaları için çeşitli zorluklar çıkarmaktadırlar. Böylece yurdu parça parça boşaltmaya başlamışlardır. Yakın bir zamanda da yurdu sudan bahanelerle kapatmaya girişeceklerdir (Bütün öğrencilerden yeniden bir emniyet belgesi istenilmekte ve getirmeyenlerin kaydının silineceği bildirilmektedir.

Kadırga Yurdu devrimcilerinden bir grup:

Yurtlarımıza militanca sahip çıkıp onları faşistlere teslim etmeyelim!

Bu anti-demokratik baskının kalkması hepimizin talebi durumundadır. Bu yolda mücadelemiz sürecektir). Faşizmin halkımıza karşı yönelttiği baskı ve zulmün, devrimci gençliğin anti-faşist mücadelesine bir yansımasını daha yaşıyoruz.

Biz faşizmin halkımız için ne demek olduğunu öğrendik. Faşizmin geniş yığınlara taşıdığı siyasetinin ne olduğunu, faşizmin maskesinin arkasındaki iğrenç suratını gördük. Faşizm, yalnız devrimci hareketi yok etmeye yönelik değildir. O aynı zamanda emekçi halk kitlelerine de yönelik karşı-devrimci bir zulüm makinası, karşı-devrimci bir terör hareketi-

De.sa.7.sü.5'de

KADIRGA YURDU'nda da, faşist yönetim iki yıldır bakımını yaptırmadığı yurtlarda öğrenci kayıtlarını dondurmuştur. Bu yurdu kapatmayı planlamaktadır.

KADIRGA YURDU yurtsever-devrimci öğrencilerin kaldığı bir yurttur. Keyfi olarak kapatılamaz.

Biz İ.Y.D.G.D. olarak tüm yurtsever-devrimcilerin kaldığı yurtlara yönelmiş faşist saldırı ve tertiplere karşı mücadele edeceğiz.

KADIRGA YURDU'na yönelik her türlü saldırı ve tertiplere karşı yurtta kalan Yurtsever Devrimci arkadaşların mücadelesinin yanında olacağımızı duyururuz.

İ.Y.D.G.D.
ISTANBUL YURTSEVER DEVRİMCİ
GENÇLİK DERNEĞİ
BAŞKANI

YAŞASIN ORTA ÖĞRENİM GENÇLİĞİNİN DEVRİMCİ MÜCADELELERİ!

Eşme Lisesi'nde faşist katillerin saldırıları sürmektedir. Okuldan 4 devrimci öğretmen sürülmüştür Polis faşistlerin yanında yeralmaktadır. Öğrenciler keyfi olarak karakola çekilip dövülmektedir. Öğrenciler mektuplarını şöyle bitiriyorlar: "Bunların hesabı faşist MC ve köpeklerinden sorulacaktır. FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET! EŞME LİSESİNDEKİ ÖĞRETMEN KIYIMINA SON!"

ADANA

Adana Erkek Lisesi öğrencileri, faşist idarecilerin azgın baskıları karşısında kararlılıkla direniyorlar. Faşist Müdür Mihriban Köksal ve yardımcısı Öztürk Yılmazok "devrimci öğrencileri yıldırmak, devrimci mücadeleyi parçalamak ve devrimcilerin yerine, Türkeş'in kiralık katillerini getirmek için çaba sarfediyorlar. Bu isteklerini gerçekleştirmek için şu yollara başvuruyorlar: 1) Üç kişinin birarada gezmesi yasak, 2) Herhangi bir gazete dergi veya kitabı okula getirmek yasak, 3) Başka sınıftan öğrencilerle konuşmak yasak, 4) Devrimci öğrencileri takip etmek görev sayılmaktadır. 5) Köşede kıyıda öğrenci dövmek..." öğrenciler, "bütün baskıları göğüslemeye, sonuna kadar mücadele etmeye kararlıyız, ne faşist MC, ne de onların uşaklığını yapan idareci, polis, komando bizi yıldıramaz. YAŞASIN LİSELİ GENÇLİĞİN DEVRİMCİ MÜCADELESİ! FAŞİST MÜDÜR İSTİFA! FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET! YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!" diyorlar.

GAZİANTEP

Düztepe Şahin Lisesi'nde faşist Müdür ve faşist öğretmenler devrimci öğrencilere azgınca saldırıyor, faşist bir öğretmenin, ortaokul bölümündeki öğrencilere, Türkeş köpeğinin 9 ışık doktrinini tavsiye etmesi üzerine öğrenciler, okul bahçesinde toplanarak "Katil İktidar", "Öğretmen Öğrenci Kıyımına Son!" "Kahrolsun Faşizm!" sloganlarıyla, faşist baskıları lanetlemişlerdir. Öğrenciler her faşist saldırıya bundan böyle aktif bir biçimde karşı koyacaklarını belirtiyor ve şöyle devam ediyorlar: Kararlı mücadelemizde omuz omuza vererek tek yumruk halinde devrimci militanlar olarak yılmaksızın direnecek ve akan kızıl kanlarımızın hesabı-

De.sa.7.sü.4'de

Devrimci bir işçinin yazısı ve şiiri

Okullar açılırken!

Geçmiş yıllardan farklı olarak son birkaç yıl içinde öğrenci olayları halkımız üzerinde bir takım etkiler bırakmıştır.

Kim, kime karşı, kimin savaşını veriyor öğrenmek gerekir. Ülkemizde iktidarı ellerinde bulunduran patronlar (zenginler, kapitalistler) kendi devlet mekanizmalarının temel taşlarının yavaş yavaş üstündeki yükü çekemez hale geldiğini, başta öğrenciler olmaz üzere halkın, sömürücü saltanatlarına son vermek için bilinçlendiğini görüyorlar ve bu bilinçlenmenin önüne geçmek için her yerde her türlü çabaya baş vuruyorlar. Okullara ve yurtlara kendi siyasetlerini sürdürecek olan ülkücü komandoları yerleştiriyorlar. Fabrikadan bilinçli işçileri, işçilerin arasına sokmamak için her türlü çabaya baş vuruyorlar, devlet dairelerine, öğretim kadrolarına ülkücü, milliyetçi adamlarını yerleştiriyorlar. Onlar, yani gericiler biz halkı neye benzetiyorlar. Yatağına yerleşmiş göl suyu mu sanıyorlar, suyu başka yerlere taşıyarak gölü kurutacaklarını mı sanıyorlar, göl suyuna benzetseler dahi kurutamazlar.

Ama ne yazık ki, biz göl suyuna benzemeyiz, coşkun, coşkun akan nehirlere benzeriz kendi yatağımızda durmayız. Taşarız, önümüzdeki engelleri yıkarak devam ederiz yolumuza. Bilmek gerekir ki öğrenciler sınıf mücadelemizin sadece çok azını veriyorlar, burda bize düşen en büyük görev içimizden birer parça olan öğrencilerimizi yalnız bırakmamaktır. Gericiler biz halkı öğrencilerimizden ayırmaya, neredeyse bizi birbirimize düşürmeye çalışıyorlar ama öte yanda kendileri ülkücü, milliyetçi gençleriyle beraber birleşerek birbirlerine destek vererek öğrencilerimize karşı mücadele ediyorlar. Anlamak ve kavramak silahımız olan siyasetimize her yerde sarılmak gerekir. Halk olarak bize düşen görev, siyasetimizi sürdürmek, yaymak isteyen öğrenci gençlerimizle omuz omuza sömürücülere karşı birleşerek savaşacağız, sömürücüleri alt edeceğiz, devlet denilen mekanizmayı parçalayacak, kendi devletimizi, halk diktatörlüğünü kuracağız, yoksulluk ve sefaletten kurtulacağız. Ya da sömürücülerle, milliyetçi denen, ırkçı gericilerle birleşip gençlerimize, öğrencilerimize ilk kurşunu biz sıkacağız. Ama biz bu ikincisini yapamayız, yapmayız çünkü biz halkız, gençlerimiz bizim çocuklarımızdır, yani halkın çocuklarıdır. Halk kendi öğrenci gençlerine karşı olamaz, onlarla birleşmelidir. Gençlerimizde fabrikadaki olaylarda bizimle birlik olmalı, omuz omuza vermeliyiz ki sömürücülere karşı verdiğimiz mücadeleyi sonuna kadar götürelim. Çünkü gericilerde kendi öğrenci gençlerine destek oluyor, öğrenci gençlerimize karşı beraber kurşun sıkıyorlar. Onlar biliyorlar kime karşı mücadele ettiklerini, ama bizleri de aldatıyorlar, uyutuyorlar, sürü yerine koyuyorlar.

İki siyaset vardır bir üçüncüsü yoktur. Biz halk olarak kendi siyasetimizin doğrultusunda mücadele vermeliyiz. Hem patrondan hem işçiden yanayım diye bir şey yoktur. Ya patrondan yanasın ya işçiden. Hem sömürücülerden yanayım hem sömürülenlerden yanayım diye bir şey yoktur, ya sömürücüden ya da sömürülenden yanayız. Çünkü üçüncü bir siyaset yoktur. Yerimizi tespit etmeliyiz. Biz işçiler, ezilenler çoğuz ama patronlar, ezenler azdırlar, bir avuçturlar. O halde bizim seçeceğimiz siyaset çoğunluğa hizmet etmeli ve ezici azınlığa karşı ezilen çoğunluğun silahı olan siyasetine sıkı bir şekilde sarılmalı ve gerici baskı ve zulümleri durdurmalıyız.

Okulları gerici kadrolarla doldurmaya çalışan halk çocuklarının bulunduğu devrimci yurtları kapatmaya çalışanlara karşı, öğrenci gençlerimizle omuz omuza gericileri ve gericilerin yararına işleyen devlet denen mekanizmayı hedef almalıyız.

Selam

Selam olsun
Yatağından coşup taşana,
tarlaya tohum gibi serpilip
gelişene,
selam.
Ezenlere karşı
ezilenlerin yumruğunu birleştirenlere,
işçilere
emekçilere
tüm yoksul halka,
selam.
Devrim yoluna şehid olanlara,
silahını ortak hedefe doğrultana,
gericiliğe, ırkçılığa, revizyonizme
karşı
marksizm-leninizm silahına sarılana,
selam.
Fabrikalarda patronun baskısına karşı
örgütlenerek göğüs gerene,
tarlalarda çalışan
topraksız, az topraklı
köylülere,
işçilere köylülere, öğrencilere,
tümünü bir arada içeren sınıfına,
selam.
Türkiye işçi sınıfına.

Kaman'da devrimci mücadele revizyonist ve teslimiyetçi engelleri aşarak yükseliyor

Ülkenin her yerinde olduğu gibi Kaman'da da devrimci hareket karşı-devrimci hareketi doğurarak İLERLİYOR.

Bundan birbuçuk yıl önce hakim sınıflar, dernek kurma girişimimizi çeşitli yollara baş vurarak önlemeye çalıştılar. Örneğin, onaylanmak üzere gönderdiğimiz tüzükte derneğimizin adı "Kaman Demokratik Kültür Derneği" olarak belirlenmişti. Ama hakim sınıflar ve uşakları, "demokratik" kelimesine tahammül edemeyerek derneğin isminin "Kaman Kültür Derneği" olarak değiştirilmesini, yoksa derneği kurdurtmayacaklarını bildirdiler. Ama bütün bu engellemelere rağmen derneğimiz kuruldu. Derneğin kurulmasıyla birlikte faşizme karşı mücadele yeni boyutlara ulaştı. Bu nedenle derneğimizin kurulması -Kaman için- dönemeç niteliğinde bir olaydır.

Ancak yurdun her yerinde olduğu gibi, burada da revizyonist damızlıklar peydahlanmıştı. Kaman'da devrimci hareketin yeni olması, ideolojik tecrübe ve yetersizliğimiz revizyonistleri yüreklendiriyor ve yurtseverleri revizyonizm doğrultusunda mayalandırıyorlardı. Kısa bir süre sonra pasif "mücadele yöntemleri" önermesi ile revizyonistlerin gerçek yüzünü gören yurtseverler, yavaş yavaş onlardan soğuyarak ve özeleştirilerini yaparak devrimci saflarda yerlerini aldılar. Genel olarak Kaman'da revizyonizmin çökertilmesiyle birlikte devrimciler, faşizme karşı mücadelede pasif yöntemlerle değil, tek bir yürek halinde çarpan, sıkılı tek bir yumruk halinde birleşen aktif ve kitlesel bir mücadeleden geçmesi gerektiğini kavrıyorlar.

Ancak devrimciler, revizyonizmin etkinliğini kırmak için mücadele verirlerken, faşistler de boş durmadılar. Lise ve Erkek Sanat Okulu'nun idarelerine kendi kadrolarını yerleştiren ağzı salyalı, faşist köpekler, yurtsever ve devrimci öğrencilere saldırmış, çoğunu yaralamıştır.

Okullar açılırken yaptığı konuşmada ortaokul öğretmenliğinden lise müdürlüğüne "tayin ..." (!) faşist müdür Yaşar Uğur: "Milliyetçi (!) öğrencilerin dışında bu okula başkaları giremez. Girse bile türlü bahanelerle biz onları atmasını biliriz." demiş ve okulun duvarlarına "Ülkücü yuvası", "komünistler giremez" gibi faşist sloganlar yazdırmıştır.

Bunun üzerine devrimciler bu faşist sloganları silip yerine "Burası köpek yuvası değildir", "Gerici eğitime son", "Faşizme ölüm, Halka Hürriyet", "Ülkeler bağımsızlık, milletler kurtuluş, halklar devrim istiyor", "Ne Amerika Ne Rusya bağımsız Türkiye" gibi devrimci sloganlar yazmışlardır

Biz Kamanlı devrimciler olarak emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme, sömürü ve zulme karşı halkımızla omuz omuza mücadelede, işçilerin, köylülerin bağımsız ve demokratik Türkiye'si için savaşmakta kararlıyız.

MUT DEVRİMCİ KÜLTÜR DERNEĞİ:

Böyle sorumsuz davranışları kişisel hareketleri, nefretle karşılıyoruz

Gazetemizin 25. sayısının 3. sayfasında "Zulüm Makinası DGM'leri Yerle Bir Edelim" başlıklı yazımızı 29. sayıda Eski Başkan Kerim Hanedan'ın tekzip ettirmiş olduğunu okuduk. Bu kişinin yönetim kurulundan ayrı tek başına gönderdiği yazıyı Mut Devrimci Kültür Derneği ve yönetim kurulu olarak böyle sorumsuz davranışları, kişisel hareketleri nefretle kınıyoruz. Böylece Türkiye'deki devrimci hareketi baltalamaya çalışan kişileri tecrit edelim, revizyonist yüzlerini halkımızın gözleri önüne serelim.

25. sayıdaki yazımız aynen geçerlidir. Bu şekilde düzeltilmesini saygılarımızla arzediyoruz.

FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!
YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!
NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ TÜRKİYE!

MUT DEVRİMCİ
KÜLTÜR DERNEĞİ